Statuia ucigașă

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gerard de Villiers

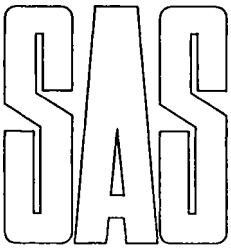

Statuia ucigaşă

V.1.0

ISBN:
973–9138–69–1

Malko Productions – Paris,
Que viva Guevara
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1999

Gerard de Villiers

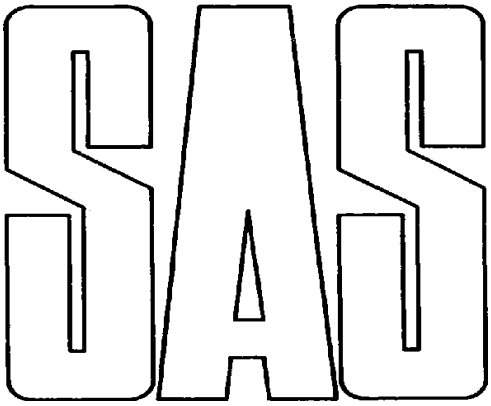

Statuia ucigaşă

În româneşte de Cristina Szabo

Tinerama

1999

Capitolul I

Señor Orlando Leal Gomez trânti portiera grea a Lincolnului Continental de culoare azurie, şi ajungând pe trotuar, îşi admiră silueta în vitrina de la Scotch-Club. Se simţea mândru de eleganţa pe care o afişa în acea seară de Crăciun.

Considera că smochingul roşu sângeriu se armoniza perfect cu pantalonul reiat de frac, iar pantofii de catifea albastră cu piele de crocodil, care îl costaseră 300 de bolivari, îi plăceau în mod deosebit. Cămaşa cu jabou de dantelă de culoare galben canar era pusă în valoare de batistuţa alb cu negru. Cu toate că soţia lui îi sugerase să nu poarte ceas la smoching, nu se îndurase să scoată de la mână Rolexul cât un deşteptător.

Trăsăturile grosolane ale lui Orlando Leal Gomez exprimau o satisfacţie blajină. Se simţea un adevărat gentleman. Cu toate că era general în armata venezueleană, purta rareori uniformă.

În momentul în care puse mâna pe clanţa uşii de la Scotch-Club. Fu înconjurat de trei puşti apăruţi din beznă, cu picioarele goale vârâte în nişte galoşi scâlciaţi. Unul dintre ei îl trase timid de mâneca smochingului.

— Crăciun fericit, señor.

— Crăciun fericit, răspunse maşinal Orlando Leal Gomez.

Nu-i prea plăceau sărbătorile. Soţia lui invitase acasă un cârd de prietene vorbăreţe, împodobite ca nişte arbori de Crăciun şi urâte ca moartea. Acesta era motivul pentru care se grăbea să se întâlnească cu fetele diafane şi înţelegătoare de la Scotch-Club. Una dintre ele, Aurora, o indiancă cu chip trufaş şi fermecător, cu un trup sculptural pus în valoare de o rochie minusculă, îi tăia răsuflarea. Aidoma tuturor fetelor venezuelene vesele însă, era extrem de susceptibilă. Înainte de a-l duce în garsoniera ei din clădirea Galipan îl obliga să o complimenteze o bună parte din noapte, fără a mai pune la socoteală cele două sute de bolivari de rigoare.

Aducându-şi aminte de toate acestea, buna dispoziţie a lui Orlando Leal Gomez, general comandant al trupelor speciale din divizia Anzilor, se cam umbri. Nu-i plăcea să-şi risipească banii.

Chiar în acel moment, unul dintre puşti întrebă timid:

— Señor, nu vreţi să vă păzesc maşina pentru o jumătate de bolivar?

— Şterge-o, parazitule! mormăi Orlando Leal Gomez. Nu ţi-e

ruşine să stai pe stradă la ora asta?

Împinse uşa şi intră în barul slab luminat, punându-şi în gând să-i spună generalului Bolanos, şeful poliţiei municipale, să adune toţi cerşetorii de pe străzi pe timpul sărbătorilor, ca să nu strice cheful oamenilor. Priponise toate târfele înainte de Crăciun…

Cei trei puşti se retraseră în intrândul de unde pândeau clienţii de la Scotch-Club. Cel care vorbise nu îndrăznise să-i spună generalului că locuia într-un *ranchito* de pe dealul Alta Florida. Două camere pentru unsprezece persoane, aşa că el îşi făcuse culcuş pe verandă. Din fericire, în afara câtorva averse, vremea la Caracas, în ciuda celor o mie o sută de metri altitudine, fusese frumoasă de Crăciun. Doar cei foarte bogaţi, care voiau să-şi etaleze hainele, purtau paltoane. La douăzeci de kilometri distanţă, în portul Caracasului, La Guiara, climatul era tropical.

Scotch-Club se afla la intersecţia străzii Chaquaito cu bulevardul Abraham-Lincoln, căruia toată lumea îi spunea în continuare Sabana Grande, un adevărat Champs-Élysées al Caracasului. Parcându-şi Lincolnul în faţa localului, Orlando Leal Gomez nu observase vechiul Pontiac oprit vizavi, în faţa supermagazinului. În maşină puteau fi zăriţi doar de foarte aproape patru bărbaţi. Caracasul era plin de maşini americane paradite, reprezentând nouăzeci la sută din parcul de maşini venezuelean.

*

* *

— L-ai văzut? întrebă „Tacones” Mendoza cu o voce răguşită.

Ghemuit pe bancheta hărtănită din faţă a maşinii, părea încă şi mai mic, în ciuda tocurilor care îi aduseseră porecla. Nimeni nu-l striga Arturo, dar nici nu avea curaj să-i spună în faţă „Tacones”. Chipul lui palid cu trăsături ascuţite, ochii ascunşi în spatele lentilelor pătrate de culoare neagră şi părul lung, îi dădeau un aer uşor efeminat.

Pe genunchi ţinea însă un Luger P. 08, care tăia oricui pofta de glumă pe seama lui. Arturo „Tacones” Mendoza era un ucigaş periculos. Tuberculos, nevropat şi un înfocat adept al lui Castro. Văzând că nu primeşte nici un răspuns, se întoarse spre bancheta din spate.

— Sigur că da, răspunse imediat Malko în spaniolă.

Stătea lângă Jorge Malena, zis şi „El Cura”, din cauza faptului că îi plăcea să se deghizeze în preot. Căutat aproape de toate poliţiile ţărilor cu guvern legal din America Centrală, era un tip

plăpând, micuţ, dar specialist în explozivi.

Malko ţinea şi el un pistol extraplat pe genunchi. Deşi şifonat, costumul lui albastru de alpaca era croit impecabil, iar ochii aurii străluceau puternic. Vorbea o spaniolă perfectă, cu un uşor accent gutural. Îi erau de ajuns trei luni într-o ţară pentru a învăţa limba, de parcă nu ar fi avut un creier aidoma celorlalţi.

Un al patrulea bărbat somnola la volan: Ramos, un venezuelean îndesat şi placid, cu trăsături negroide şi cu un enorm Smith & Wesson la brâu. Vechi *campesino,* făcuse parte de-a lungul anilor din toate trupele de rezistenţă, animat de un soi de fatalism ursuz.

Tacones Mendoza întoarse spre Malko profilul lui vulturesc. Vorbea aproape fără să mişte buzele, ca toţi cei care cunoscuseră traiul în închisoare.

— Când iese, nu risca să te vadă. Aşteaptă până se întoarce cu spatele ca să deschidă portiera.

El Cura începu să se agite, de parcă locul devenise prea strâmt. Cu toate că se deghiza în preot, uneori avea scrupule. Ramos se scotoci prin buzunare şi aprinse o ţigară. Cu bereta neagră a la Castro, avea aerul unui automobilist din anii 1900.

— Nu e prea periculos aici? obiectă Malko. Dacă trece o maşină de poliţie?

— Refuzi, El Dorado?

În ciuda tutuielii spaniolului, ostilitatea, ura şi neîncrederea nu dispăruseră.

Malko răspunse repede:

— Nu, dar nu vreau să fim prinşi.

Micuţul venezuelean rânji sec.

— Asta e treaba mea, nu a ta.

Cu Lugerul P.08 şi cu buzunarele pline de încărcătoare, se simţea invulnerabil. Visul lui era să înfrunte într-o zi forţele de poliţie, să tragă ca la stand şi să vadă oamenii căzând. De când se alăturase acelui „Comando popular de resistencia” nu trăsese decât în bidoane goale, pe colinele din vecinătatea Caracasului.

Malko nu răspunse. Se simţea la ananghie, ştiind că cei trei venezueleni l-ar fi ucis dacă nu l-ar fi împuşcat pe general. Lângă el, El Cura îi ţinea ţeava armei automate îndreptată spre pântec.

Malko simţi că trebuie să destindă atmosfera, încercând să adoarmă neîncrederea lui Tacones.

— În regulă, spuse el pe un ton voit neutru. Îl voi ucide când va ieşi.

— Foarte bine!

Un surâs scurt lumină trăsăturile masculine ale lui Tacones Mendoza. Şi el purta o beretă neagră care îi dădea un aer complet ridicol, dar Che Guevara era idolul lui. Îl cita aşa cum alţii citează vorbe din Evanghelie sau din cugetările lui Mao.

— Che Guevara a murit luptând, spuse el sentenţios. Trebuie să fim gata oricând să-l imităm. Astă seară însă, riscurile sunt minime. Poliţiştii nu vor ieşi pe stradă.

Atitudinea lui Mendoza era ambiguă. Părea fără să vrea fascinat de eleganţa, farmecul şi clasa lui Malko, dar împrejurările apariţiei acestui străin care le vorbea limba, îl făceau pe acesta să pară extrem de suspect. Tacones ştia că erau înconjuraţi de duşmani. Chiar şi în Cuba apăruseră voci care spuneau că vremea acţiunilor violente trecuse.

Tacones Mendoza aparţinea însă acelei rase de *desperados.* Cei care în timpul războiului din Spania se repezeau asupra trupelor franchiste la volanul vechilor Cadillacuri burduşite cu dinamită, strigând *muerte o libertad.*

În momentele lui de exaltare se vedea intrând în fruntea trupelor sale într-un Caracas eliberat, aclamat de mulţime, aidoma lui Fidel în La Havana.

Din nefericire, pentru moment transpira de frică într-o ruină de Pontiac, în noaptea de Crăciun.

Un Camaro opri în faţă la Scotch-Club, debarcând o bandă veselă. Femeile aveau rochii foarte scurte, iar una dintre ele, coborând din maşină, îşi dezveli atât de tare coapsele încât Tacones scuipă plin de dispreţ.

— Târfă!

Era extrem de imprudent să aştepte aşa, fără să se ascundă, în plin centrul Caracasului. Riscau să fie controlaţi de prima maşină de poliţie care ar fi trecut, ceea ce ar fi fost un dezastru. Aşezat într-o poziţie incomodă pe bancheta desfundată, Malko mai că îşi dorea o asemenea ipoteză riscantă, altfel avea să intre într-un impas.

Dacă refuza să-l ucidă pe cel desemnat de Mendoza, acesta şi prietenul lui l-ar fi împuşcat pe loc.

Încurcat, se foi pe banchetă, făcând arcurile uzate să scârţâie. Mendoza întoarse spre el privirea ascunsă de lentilele negre.

— Ţi-e frică?

Se simţea în vocea lui un amestec de satisfacţie aproape lubrică şi de dispreţ.

Malko nu se trăda şi spuse:

— Nu. După atâta aşteptare, m-au apucat crampele.

Venezueleanul ridică din umeri.

— Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât va fi mai uşor. Fiind beat mort, nu-şi va da seama de nimic. Mai avem de aşteptat doar o oră.

Trecură mai multe maşini, venind dinspre vest, de la Biserica San Vicente.

Peste tot în Caracas, oamenii ieşeau de la slujba de la miezul nopţii, ducându-se să petreacă. Plin de nostalgie, Malko se gândea la castelul lui pustiu şi întunecat. Pe vremea aceea, ar fi trebuit să se afle la Liezen, cu Alexandra, în biblioteca pe care aceasta o iubea atât de mult, alături de o sticlă de Dom Perignon, şi o cutie de caviar din Iran.

În schimb, se afla la capătul lumii, petrecând un Crăciun tropical, pândind un om pe care trebuia să-l ucidă şi fiind în pericol de moarte.

Cu toate acestea, nu voia să-l împuşte pe señor Orlando Leal Gomez, deşi acesta se îmbrăca fără gust şi putea să facă mult rău cauzei lui Castro.

Această idee nu-i dădea pace. Nu era obişnuit să ucidă cu sânge rece. După atâţia ani de muncă secretă pentru Central Intelligence Agency, mentalitatea lui nu se schimbase. Nu se putea debarasa de un atavism vechi de mai multe secole. Ura violenţa şi doar la insistenţele şefilor Diviziei Planuri acceptase să ia cu el în misiune un pistol extraplat de calibru 38, o armă extrem de eficace, pe care o ţinea acum pe genunchi.

Acel pistol avea povestea lui. Când se pusese problema, Malko ceruse o armă pe care s-o poată purta sub smoching, fără să arate a tâlhar. Foarte serioşi, tehnicienii de la CIA abordaseră problema şi creaseră o mică minune din titanium, de zece ori mai valoroasă decât o bijuterie de la Cartier şi teribil de folositoare.

Aruncând o privire spre uşa de Scotch-Club, Malko suspină.

Deseori, agenţii erau obligaţi să-şi ucidă chiar prietenii pentru a ieşi din încurcătură. Acestea erau însă riscurile meseriei, amintiri ascunse într-un colţ al memoriei şi la care se forţau să nu se gândească pentru *a* nu înnebuni.

Malko era un alt fel de om. În ciuda straniei lui meserii, rămăsese acelaşi, refuzând să-şi ştirbească reputaţia. Prefera să-şi rişte viaţa, decât să intre în conflict cu principiile personale. Exercita această profesie periculoasă doar pentru a-şi restaura castelul. La ce bun dacă după ce l-ar fi terminat, stăpânul nu ar mai fi existat? Cel puţin din punct de vedere moral.

Ochii aurii ai lui Malko priviră în zare, mult mai departe decât intrarea de la Scotch-Club. Se ruga cu cerul şi pământul ca cel pe care trebuia să-l împuşte să nu iasă decât în zori. Probabil că acum îşi sorbea şampania fără să ştie că moartea îl aştepta lângă frumosul Lincoln. Malko se gândi la o eschivă.

— Şi dacă nu iese singur? întrebă el.

Mendoza ridică din umeri.

— Nu riscăm nimic. Fetele nu au dreptul să-i însoţească pe clienţi. Chiar dacă a agăţat una, se vor întâlni mai târziu.

— Dacă iese cu un prieten?

— Nu eşti prea cunoscut aici, şi nu are importanţă. Nu va avea timp să te recunoască. În orice caz, voi fi în spatele tău.

Din spusele lui se subînţelegea că era gata să-i tragă un glonţ în ceafă lui Malko dacă acesta ezita. Execuţia generalului Orlando Leal Gomez era testul decisiv, dovedind dacă străinul era trădător sau nu…

Se lăsă tăcerea. Din când în când câte o maşină cotea la cincizeci de metri în faţa Pontiacului, intrând în parcarea subterană a super-magazinului, acolo unde se găsea una dintre discotecile la modă din Caracas: „Dolce Vita”. Patronul era un tip de naţionalitate şi de origine incerte. Venezuela nu se preocupa niciodată de calitatea noilor săi cetăţeni.

La sfârşitul războiului, paşaportul venezuelean se putea obţine prin simpla prezentare a unui cazier judiciar încărcat. În lipsa lui, o condamnare la moarte era la fel de bună.

Trecu un avion, zburând foarte jos şi aterizând pe terenul de la Lacarlota, situat în plin oraş, de-a lungul autostrăzii del Este.

Tacones Mendoza se uită la ceas şi înjură cu voce joasă. Aşteptau de două ore. Venezueleanul îi spuse lui Ramos să pornească motorul pentru a fi sigur că totul era în regulă.

Cu un nod în stomac, Malko nu scăpa din ochi uşa de la Scotch-Club. Avea prea puţin timp ca să încerce ceva. Tacones n-ar fi schiţat nici un gest atâta timp cât n-ar fi traversat strada, dar cei trei erau gata să-l împuşte la prima mişcare suspectă. Avea nevoie de mult noroc pentru a scăpa de gloanţe, mult mai mult decât putea să spere.

Crăciun fericit.

Privirea îi căzu pe puştii înghesuiţi în dreptul uşii cu canaturi. Stând pe vine, îşi numărau banii.

Uşa de la Scotch-Club se deschise. Vocea seacă a lui Tacones Mendoza sparse amorţeala din Pontiac.

— Atenţie!

Degetele umede ale lui Malko strânseră patul pistolului. Erau doar trei bărbaţi care se îndepărtau pe jos spre maşina parcată puţin mai încolo. Puştii se ridicară şi se luară după ei. Unul dintre bărbaţi scoase din buzunar un pumn de mărunţiş şi îl aruncă spre ei. Imediat, corul puştilor strigă cu însufleţire: „Crăciun fericit”.

Grupul ajunsese în faţa Lincolnului azuriu al celui care trebuia împuşcat. După ce noctambulii se îndepărtară, puştii ţinură sfat în faţa maşinii. Brusc, unul dintre ei scoase un obiect din buzunar, trecându-şi cu rapiditate mâna de-a lungul caroseriei. Imediat, pe cele două portiere şi pe aripa din spate apăru o zgârietură adâncă, stricând frumoasa vopsea albastră. Ca să pună capac, înainte de a băga cuiul în buzunar, puştiul scuipă pe caroserie, apoi se îndreptă cu tovarăşii lui spre ascunzătoare.

Mendoza izbucni într-un râs piţigăiat şi scrâşnit.

— Bună treabă!

Malko se aplecă spre scaunul din faţă.

— De ce au făcut asta?

— N-a vrut să le dea nimic ca să-i păzească maşina, explică venezueleanul. Au dreptate.

Tacones era încântat de festa jucată celui pe care-l condamnase la moarte, fără să realizeze că Orlando Leal Gomez n-ar mai fi avut timp să observe paguba înainte de-a muri.

Atmosfera din Pontiac devenise irespirabilă. Coborând geamul din partea lui, Malko respiră aerul proaspăt şi contemplă bulevardul Abraham-Lincoln care era pustiu. Venezuelenii nu prea ieşeau în seara de Crăciun.

Cât despre Malko, noaptea lui de Crăciun risca să se termine pe asfaltul încă încins de căldura zilei, cu atâta plumb în corp, încât risca să scufunde şi un cuirasat.

Atunci când eşti prinţ, Alteţă serenissimă, cavaler de onoare al Ordinului de Malta, Mare Voievod al Voievodatului Serbiei, nu ucizi pe cineva care nu ţi-a făcut nimic, chiar în numele principiilor sacre ale democraţiei.

Alegerea era a lui Malko, şi totuşi se afla în compania a trei ucigaşi cuprinşi de un lirism revoluţionar criminal. Chinuindu-se să găsească o ieşire din impas, Malko simţi cum îl apucă durerea de cap. Închise o clipă ochii pentru a reflecta mai bine. Stomacul i se strânsese de teamă.

El Cura trase un vânt răsunător şi râncji.

*

* *

Orlando Leal Gomez ciocni atât de tare cupa cu cea a lui Pablo, patronul de la Scotch-Club, încât aceasta se sparse. Şampania Moet et Chandon se răspândi pe paietele rochiţei Aurorei, care scoase un strigăt uşor. Cu graţia unui elefant, Orlando îi tampona paietele cu frumoasa lui batistă, profitând de ocazie pentru a-i pipăi fără ruşine pulpele. O atinse cu degetul mare într-un loc intim şi fata tresări. Era o metisă indiană, venită de puţin timp la Caracas, şi nu accepta anumite gesturi în public.

Îndepărtă plină de răceală mâna generalului şi coborî de pe taburet, ducându-se să se aşeze la o masă din sală.

Orlando Leal Gomez deschise gura pentru a protesta, dar Pablo îl linişti.

— Este obosită, señor Orlando, nu trebuie să vă supăraţi pe ea. S-a făcut târziu.

Orlando Leal Gomez nu răspunse. Urmărea fata din priviri, simţind cum îi ia foc pântecul. Aurora se aşezase, rochia scurtă descoperind în întregime pulpele perfecte.

— Vreau să mă culc cu ea, mormăi el.

Pablo surâse complice, dar puţin crispat. Presimţea incidentul. Orlando Leal Gomez era beat mort, şi deci capabil de orice. Odată, aproape ucisese un băiat, care nu-i dăduse restul cum trebuia. Ca toţi venezuelenii înstăriţi, purta în permanenţă armă. În plus, poziţia îi asigura imunitate perfectă. Abordată de o asemenea manieră, Aurora nu avea să accepte să-l urmeze. Brusc, Pablo avu o inspiraţie genială. Se aplecă la urechea clientului.

— E bolnavă, señor, n-aş vrea ca…

— Nemernicule! Fă-mi rost de alta.

Din nefericire, toate celelalte fete erau ocupate. Pablo luă sticla de Moet et Chandon brut 1964 – băutura cea mai fină pe care o avea – din frapiera cu gheaţă şi umplu o altă cupă pe care i-o întinse clientului.

— Să bem mai bine, señor, e Crăciunul. Mai sunt şi alte zile ale anului bune pentru dragoste.

Opinie pe care generalul Orlando Leal Gomez n-o împărtăşea. Nu reuşea să-şi desprindă privirile de pe pulpele lungi ale indiencei. În ciuda avertismentului lui Pablo, gânduri lubrice i se învălmăşeau în cap. Murea de poftă să-i sfâşie rochia şi să o posede acolo pe bancheta de muşama.

În definitiv, penicilina fusese inventată pentru oameni, nu pentru câini.

Doar ideea de a nu fi ridicol îl reţinu. Dacă fata se zbătea şi-l

pălmuia şi-ar fi pierdut prestigiul în ochii celor din Caracas.

Ştia şi el de ce erau capabile metisele indiene. De voie, de nevoie, luă cupa şi o goli dintr-o singură înghiţitură.

De-abia se ţinea drept pe scaun. Pereţii zugrăviţi în roşu de la Scotch-Club i se păreau învăluiţi în ceaţă.

Brusc excitarea îi scăzu. Se simţea obosit şi nu mai avea chef de şampanie. Se hotărî să se ducă să se plimbe prin dreptul imobilului Galipan, locul consacrat al prostituţiei în Caracas şi să agaţe o fată pe care s-o posede în maşină. Cel puţin, avea să se întoarcă bine dispus acasă.

— Fă-mi nota de plată, ceru el.

Pablo îi îndeplini dorinţa cu rapiditatea unui prestidigitator. Consumaţia făcea trei sute de bolivari. Şampania Moet et Chandon nu se servea la Scotch-Club, dar trebuia ca ajutorul american să folosească şi el la ceva. Generalul Gomez scoase un teanc gros de bancnote şi puse trei dintre ele pe farfurie, apoi înainte de a pune banii la loc în buzunar, luă o a patra hârtie şi o aruncă pe tejghea.

— Dă-i-o nemernicei să se îngrijească şi să mă primească aşa cum trebuie data viitoare.

Gonococii nu puteau împiedica sentimentele.

Traversă sala clătinându-se, escortat de Pablo încântat că-l vede plecând. Patronul îi deschise uşa. Ajuns la aer, Orlando Leal Gomez se opri brusc, de parcă se temea să înainteze.

*

* *

În Pontiacul verde, Tacones tresări, se întoarse şi ordonă pe un ton încordat:

— Du-te, El Dorado.

Capitolul II

Cu o săptămână înainte de Crăciun, acoperişurile roşii ale castelului de la Liezen erau ascunse sub treizeci de centimetri de zăpadă, spre încântarea lui Malko. Cu ocazia sărbătorilor, abandona casa din Poughkeepsie de lângă New York, vrând să profite puţin de locuinţa lui princiară.

Cufundat în fotoliu, visa cu ochii deschişi, gândindu-se la Alexandra. Soneria telefonului răsună din antreu. Krisantem se duse să răspundă, apoi bătu în uşa bibliotecii.

— Alteţa Sa este căutată de la Washington, anunţă fostul ucigaş plătit de la Istanbul, căruia îi plăcea să i se adreseze lui Malko cu titlul princiar.

Acesta se ridică şi se îndreptă spre telefon.

Era David Wise, şeful Diviziei Planuri de la CIA, departamentul „capă şi spadă” aşa cum îl numeau invidioşii. Vocea lui trăda o falsă veselie.

— Dragul meu SAS, aveţi ocazia să vă petreceţi vacanţa la soare, îl anunţă el pe Malko. Ar fi trebuit să plătiţi pentru ea, dar tot noi vom adăuga câteva pietre Versailles-ului dumneavoastră. Până la urmă o să vă credeţi Ludovic al XIV-lea…

Malko se sufocă de furie.

— Şi cu Revelionul meu cum rămâne? Douăzeci de prieteni din Austria şi din Germania vin la mine în vizită.

David Wise cunoştea pe degete viaţa privată a colaboratorilor săi.

— Prietena dumneavoastră Alexandra va fi bucuroasă să-i primească, pentru că Revelionul *nostru* nu poate aştepta, încercaţi să ajungeţi în două ore la aeroportul din Viena. Veţi fi aşteptat de cineva.

Întrerupse legătura, lăsându-l pe Malko, pradă unei furii pline de neputinţă. Nimeni nu-i spunea „nu” lui David Wise.

Două ore şi jumătate mai târziu, debarca la Schwechat, aeroportul din Viena. Un funcţionar al Consulatului american, care-l cunoştea deja, îl aştepta. Îi dădu un plic pe numele său, conţinând bilete de avion şi scrisori de credit.

— Veţi decola spre Zürich în trei sferturi de oră, îi explică el. De acolo luaţi cursa 452 a Companiei Scandinavian Airlines spre Barbados şi Trinidad. Zborul vine de la Copenhaga, şi este singurul fără escală spre Barbados şi Trinidad dinspre Europa.

Drum bun.

La Zürich, Malko se urcă aproape cu plăcere la bordul unui DC-8 al Companiei Scandinavian Airlines. Dacă tot îşi ratase Crăciunul, măcar să se bucure de o călătorie confortabilă, fiind sigur de ospitalitatea scandinavă.

Stewardesa de la clasa întâi îl răsfăţă, servindu-l din plin cu şampanie şi cu votca sa preferată, Krepskaia rusească de cincizeci şi două de grade, capabilă să-l facă să uite de orice CIA din lume.

Avionul DC-8 zbura lin la treizeci şi două de mii de picioare deasupra Atlanticului şi Malko se destinse puţin. Era o linie nou înfiinţată, iar Scandinavian Airlines era mai grijulie ca de obicei. Ultima masă de la bord îl făcu pe Malko aproape să uite de Revelionul ratat: homar thermidor, caviar stropit cu Chateau-Lafite…

Nu mai lipsea decât trupeşa Alexandra, pe care şi-o închipuia turbată de furie…

Atunci când micuţa insulă Barbados apăru sub aripile avionului DC-8, Malko era într-o stare aproape euforică. Nici măcar nu simţi aterizarea.

Se lăsase noaptea, iar căldura moderată îl surprinse plăcut. Se pregătea să treacă prin vamă când o superbă blondă cu nişte minunaţi ochi albaştri se apropie de el.

— Sunteţi prinţul Malko Linge?

La răspunsul afirmativ al lui Malko, ea explică:

— Sunt stewardesa de la Scandinavian Airlines. V-am reţinut o cameră la Sam-Lord’s Castle la Indicaţiile biroului dumneavoastră din Washington. Este cel mai bun hotel de pe insulă. Taxiul vă aşteaptă…

Măcar o dată, CIA aranjase lucrurile cum trebuie. Malko urmări cu regret silueta somptuoasă a stewardesei de la Scandinavian Airlines. Ar fi luat-o bucuros drept ghid, sperând şi la mai mult. Nu avea nici cea mai vagă idee despre motivul sejurului său pe acea insuliţă liniştită din Caraibe.

În vehiculul care se clătină din toate încheieturile, condus de un negru tăcut, Malko începu să regrete Revelionul de acasă.

Comandase somon afumat din Suedia şi caviar din Teheran, fără a mai pune la socoteală şampania Dom Perignon 1962, totul pentru a sărbători lambriurile din salonul mare şi salonul de colţ. Lambriuri cumpărate la o licitaţie în Viena. Dacă ar fi trebuit să se gândească la adevărata lor valoare, la cât muncise pentru ele, lemnul ar fi fost roşu ca sângele.

Taxiul rula cu toată viteza printre lanurile de trestie de zahăr. Era o beznă totală, şi Malko se întreba prin ce minune şoferul reuşea să evite câinii adormiţi în mijlocul şoselei, în căutare de puţină răcoare. Hotelul era situat la douăzeci de kilometri de Bridgetown, micuţa capitală a insulei devenită de puţin timp republică independentă.

Coborând din taxi. Malko îşi reţinu cu greu o exclamaţie admirativă. Sam-Lord's Castle era o minunată casă în stil colonial englez, cu coloane înalte de culoare albă, în mijlocul unui parc tropical. Marea Caraibelor începea de la marginea peluzei demne de Buckingham Palace. Nişte negri amabili îi luară valiza lui Malko. Interiorul hotelului era placat cu lemn de mahon, lucru neaşteptat pentru o clădire de la tropice. Malko fu cazat, într-o cameră dotată cu un pat cu baldachin stil Queen Ann, demn de un muzeu. Suspicios, se întrebă ce-i făcuse pe cei de la CIA să-i acorde un asemenea tratament de favoare. Era pentru prima oară în cursul unei misiuni când dădea cu ochii de ceva semănând cu castelul lui. Obosit din cauza decalajului orar, se culcă şi adormi imediat.

*

* *

Tânărul îmbrăcat la patru ace, care lua micul dejun împreună cu Malko, părea mai degrabă un tânăr profesor decât un spion. Savura ceaiul cu lapte în sufrageria îmbrăcată în mahon de la Sam-Lord's Castle. Doar o scurtă privire aţintită asupra coapselor bronzate ale vecinei sale scandinave, care era deja în costum de baie, dovedea apartenenţa lui la rasa umană. Ospătarii negri extrem de stilaţi serveau în picioarele goale, tăcuţi şi eficace. Prin cameră zburau păsări, ciugulind firmiturile.

Atmosfera era aidoma unui club din City, la ora ceaiului. Malko îşi ungea distrat cu unt feliile de pâine prăjită. Cel cu care stătea la masă îşi anunţase prezenţa cu o oră înainte sub numele de Ralph Pleurfoy, dar nu-i spusese nimic despre misiunea sa. Discutau despre pictura modernă, cu o asemenea ardoare încât Malko se întreba dacă nu cumva Sam-Lord's Castle era burduşit de microfoanele Intelligence Service-ului. Nimeni nu putea iubi pictura modernă de o asemenea manieră.

După ce terminară micul dejun, Ralph Pleurfoy îl conduse pe Malko la un Austin 1100 negru.

Urcându-se în maşină, americanul deveni mai expansiv.

— Aparţin de Secţiunea America Centrală a Diviziei Planuri, explică el. David Wise are o părere foarte bună despre

dumneavoastră. Se pare că aţi avut succes în cele mai dificile afaceri. Cea pentru care sunteţi aici este extrem de delicată.

— Unde mergem?

— La Bridgetown, spuse Pleurfoy încet.

De parcă roata de rezervă ar fi avut urechi.

Statuia lui Nelson şi turiştii făceau din Bridgetown un soi de oraş de păpuşi. Un sătuc tropical drăguţ, deghizat în oraş englezesc. Ralph Pleurfoy traversă canalul care tăia oraşul în două, merse puţin de-a lungul cheiului şi opri în faţa unui vas cu pânze care nu prea inspira încredere: un trauler ruginit cu puntea plină de baloţi şi colaci de frânghie.

Scândurile putrede ale punţii se lăsară sub greutatea lui Malko.

În momentul în care se pregătea să coboare sub punte, avu o mişcare de recul. Dacă era o capcană? În definitiv, n-avea de unde să ştie dacă tânărul bine crescut făcea parte din CIA şi nu din KGB, care avea destui aşi în mânecă. Nu-şi luase cu nici măcar pistolul, pe care-l lăsase în fundul dublu al valizei.

Se linişti imediat la vederea a doi bărbaţi care îl aşteptau în careu. În ciuda pantalonilor de pânză şi a maiourilor, a capetelor rase şi a mutrelor de sergent, se vedea cu ochiul liber că trecuseră pe la Fortbrag, centrul de antrenament al Beretelor Verzi în SUA.

— Vi-l prezint pe prinţul Malko, de la Divizia Planuri, anunţă Ralph Pleurfoy. Este supranumit SAS.

— Salut! ziseră în cor cele două gorile.

Îi strânseră mâna pe rând, mestecând în continuare gumă. Americanul îi surâse ironic lui Malko.

— Bine aţi venit în cadrul operaţiunii *Pañuelos y tomates.*

Pronunţase ultimele cuvinte în spaniolă, şi Malko îl privi puţin surprins. Ralph îi zise uşor dispreţuitor:

— Vorbiţi spaniola, nu-i aşa?

— Da.

— Ah! Bine. Acesta este unul dintre motivele pentru care v-am ales. Luaţi loc şi nu fumaţi. Copaia asta conţine ceva care ar putea să facă să explodeze tot oraşul. Priviţi.

Săltă capacul unei lăzi, de lângă picioarele lui Malko. Era plină cu calupuri de TNT.

— Despre ce e vorba? întrebă Malko grăbit să iasă la lumină şi să se întoarcă la Sam-Lord’s Castle.

Vasul încărcat cu exploziv nu-i spunea nimic.

Ralph Pleurfoy se aşeză pe o ladă cu dinamită, aranjându-şi cu

grijă dunga de la pantaloni.

— V-am spus: operaţiunea *Pañuelos y tomates.* Vă aflaţi pe o bază mobilă a DDA, serviciile de informaţii cubaneze. Din nefericire, nu o putem folosi mult timp. Mâine dimineaţă trebuie să plecăm de aici. Cea mai mică indiscreţie poate face ca viaţa dumneavoastră să nu valoreze doi bani. Vă voi dezvălui motivul pentru care vă aflaţi aici.

Se ridică şi dădu la o parte o perdea de pe peretele opus al careului. Întinşi pe jos se aflau doi bărbaţi cu mâinile şi picioarele legate cu un cablu subţire şi cu gura astupată cu un plasture negru. Unul dintre ei avea aerul tipic sud-american, dar celălalt era la fel de blond ca Malko.

Îi fixau pe Ralph şi pe Malko plini de teroare. Americanul lăsă perdeaua şi deschise o mapă aflată pe masă. Scoase o tăietură de ziar şi o împinse spre Malko. Era fotografia unui bărbat blond, strângându-i mâna lui Fidel Castro. Legenda pozei spunea că un tânăr cehoslovac, căruia nu i se dădea numele, se oferise voluntar pentru a ajuta la strângerea celei mai mari recolte de trestie de zahăr din istoria Cubei.

— Trestia de zahăr reprezintă pentru ei totul, conchise filosofic Ralph Pleurfoy. Nu am reuşit încă să aflăm dacă acest tip este un ţicnit sau un profesionist. Înclin spre prima variantă, altfel nu s-ar fi lăsat fotografiat…

— Cum aţi intrat în posesia acestui vas? întrebă Malko.

— L-am aşteptat undeva pe coasta Guatemalei. Cei care trebuiau să-l preia sunt morţi de mai multe săptămâni, dar Castro nu ştie. Nu există staţie de radioemisie la bord, doar arme. Material de propagandă şi exploziv. I-am luat prin surprindere. Erau zece la bord, plus trei oameni din echipaj.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Malko.

— Sunt morţi. Au fost împuşcaţi pe loc. Erau mult prea periculoşi ca să-i lăsăm în viaţă. Operaţiunea este strict secretă, l-am păstrat pe aceştia doi pentru că mai avem nevoie de ei.

Cruzimea rece şi raţională îl şocă pe Malko. Nu-i ieşea din minte privirea terorizată a celor doi prizonieri.

— Nu ne-ar fi mai utili vii, întrebă el? Trebuie să ştie o groază de lucruri.

Tânărul american clătină din cap.

— Imaginaţi-vă că evadează. Nu se ştie niciodată, dar dacă ajung să spună că au intrat pe mâinile noastre, sunteţi pierdut… Păcat, şi eu aş fi vrut să-i ţin în viaţă, dar nu pot risca.

Prin hubloul deschis, pe celălalt mal al canalului, Malko zări

piaţa plină de turişti. Nici măcar nu le trecea prin cap ce ascundea nevinovatul vas de pescuit.

— De ce aţi venit până aici? întrebă el. Suntem departe de Guatemala.

— Este singurul loc sigur. Nici picior de castrist. În plus, călătoria dumneavoastră spre Venezuela nu va dura prea mult.

— Venezuela?

— Da. Iată despre ce e vorba. De câteva luni, Castro a realizat că luptătorii lui de gherilă, răspândiţi în mai multe ţări ale Americii Latine, au moralul extrem de scăzut. Beretele Verzi i-au hăituit peste tot. S-au dat la fund, iar legăturile lor cu Cuba au devenit episodice. Atunci serviciul lui secret a pus la punct operaţiunea *Pañuelos* y *tomates. Pañuelos* semnifică oamenii, iar *tomates* materialul, armele, propaganda şi explozivii. Scopul este de a ajuta toate grupurile castriste încă viabile, de a le insufla un nou avânt şi a le arăta că nu au fost uitaţi de Cuba. Pentru că mişcarea de rezistenţă este mai mult decât slăbită, a pus la punct operaţiunea cu mijloace puţine. A îmbarcat zece tipi voinici pe această copaie, împreună cu destulă muniţie pentru a arunca în aer Empire State Building. Destinaţia: Guatemala, Venezuela şi Columbia. În Guatemala v-am povestit cum s-au petrecut lucrurile. Nici în Columbia nu sunt probleme. Reţeaua de rezistenţă pe care contau a fost distrusă demult, fiind înlocuită cu oameni de-ai noştri. Mai rămâne Venezuela, următoarea escală. Vorbiţi şi ceha, nu-i aşa? Asta în cazul în care veţi da peste nişte şmecheri…

— Vorbesc ceha, îl asigură Malko. Nu înţeleg de ce m-aţi adus de la o asemenea distanţă pentru o manevră atât de simplă. Aveţi atâţia oameni.

Ralph bătu nerăbdător cu degetele în masă.

— Nu glumiţi. Oamenii mei sunt foarte buni pentru o lovitură în forţă, dar nu pentru aşa ceva, delicat şi periculos în acelaşi timp. Atuul dumneavoastră principal este că nu sunteţi american. S-ar feri de un american, chiar renegat oficial. După toate datele, aţi stat doar două săptămâni în Cuba. Sper să nu vi se pună prea multe întrebări. Mâine vă voi învăţa câteva trucuri despre Cuba. Avem şi câteva filme, destul de bune de altfel.

— Ce mă aşteaptă acolo în Venezuela?

Lui Malko nu-i prea plăcea rolul de trădător.

Din încurcătura lui Ralph Pleurfoy, simţi imediat că acesta îi ascunde ceva. Americanul îi întinse o hârtiuţă de culoare bej: un manifest îndemnându-i pe studenţii din Caracas la rezistenţă

împotriva guvernului. Era semnat *„Comando popular de resistencia”.*

— Venezuelenii mi-au jurat că nu există picior de castrist în ţara lor, în afară de reţeaua lui Douglas Bravo, în Falcon, dar care a rupt relaţiile cu Fidel. Informatorii noştri ne-au adus însă o groază de asemenea manifeste. Înseamnă că la Caracas există o mişcare castristă. În plus, conform planului *Pañuelos y tomates* trebuiau trimişi doi oameni în Venezuela. Cu ajutorul dumneavoastră, vom afla adevărul.

Era într-adevăr o exprimare extrem de protocolară.

— Cum voi intra în legătură cu oamenii dumneavoastră din rezistenţă?

— Foarte uşor. Am găsit printre hârtii o adresă şi parola. Veniţi din partea lui Diego. Va trebui să aveţi asupra dumneavoastră tăietura din ziar. Asemănarea cu personajul respectiv va fi de ajuns. Dacă o descoperă şi ceilalţi, spuneţi că e vorba de „o imprudenţă”. În privinţa actelor de identitate, le veţi folosi pe cele ale blondului. Se numeşte Janos Plana.

— Nu era vorba de două persoane? îl întrerupse Malko.

— Cel de-al doilea se află aici. Îl veţi vedea mâine. Este un cubanez anticastrist, un tip pe care l-am racolat. L-am găsit la Miami, şi se numeşte Carlos.

— Sunteţi sigur de el?

— Absolut.

Lui Malko i se păru că Ralph Pleurfoy răspunsese prea repede. Se vedea clar cât de uşurat era că nu trebuia să se îmbarce pe acea galeră. Simţind reţinerea lui Malko, preciză pe un ton cam sec:

— În orice caz, este SOP. Procedura de operare standard. Nu mai este nimic de discutat.

Hazardului nu-i păsa însă de Standard Operation Procedure, pe care birocraţii de la CIA o iubeau atât de tare.

— Vom pleca mâine dimineaţă la răsăritul soarelui, continuă Pleurfoy, imperturbabil. Timpul ne presează. După ce vă lăsăm acolo, copaia asta trebuie să se întoarcă în Cuba.

— În Cuba?

— Liniştiţi-vă, spuse americanul surâzând. Nu va ajunge la Havana. În dreptul insulei Swan. Va fi „inspectată”… şi scufundată pentru că a refuzat să se oprească. La bord vor fi găsite două cadavre. Navy va da un comunicat oficial. Castro va crede că principalul a fost făcut şi nu va cerceta mai departe…

— Unde voi debarca?

— În locul prevăzut, răspunse Pleurfoy senin. Pe coasta faţă în faţă cu Curacao. Trebuie să le respectăm procedura, cu toate că nu cred că vă vor intercepta acolo, atâta vreme cât baza lor se află la Caracas. Oricum, nu se ştie niciodată.

Malko se întunecă brusc la faţă.

— Şi oficialii venezueleni?

— Evitaţi-i, zise sobru Pleurfoy. Nu am vrut să-i punem la curent. Sunt incapabili să păstreze un secret. E ca şi cum v-aţi duce cu o plăcuţă pe spate pe care scrie: „Sunt agent CIA”. Au prostul obicei de a-i executa imediat pe terorişti. Aşa că nu vă lăsaţi prins, ar fi o mare imprudenţă.

— Veţi fi obligaţi să trimiteţi un alt vas, spuse Malko, cu o ironie subtilă.

— Nu asta voiam să spun, răspunse Pleurfoy fără urmă de umor. Ştiu că ne-aţi adus numeroase servicii, şi nu ne place să ne sacrificăm oamenii în mod inutil. De îndată ce ajungeţi la Caracas, duceţi-vă la Hotelul Tamanaco, camera 888.

Malko încercă să afle mai multe.

— Aveţi idee peste cine voi da acolo?

— Deloc, dar probabil că sunt foarte puternici, altfel i-am fi prins ca şi pe ceilalţi. Acum vă voi conduce la Sam-Lord’s Castle. Odihniţi-vă, veţi avea nevoie.

Malko privi perdeaua în spatele căreia se afla cel care trebuia să moară şi căruia avea să-i ia locul.

Ajunse pe cheiul inundat de soare. Negrul de la debarcader îl salută cu un surâs. O barcă plină de poliţişti negri din port trecu încet pe lângă el. Unul dintre ei îi surâse. Acolo, în La Barbada, turiştii erau iubiţi. Alături de trestia de zahăr, erau singura resursă a micuţei insule.

*

* *

Tânăra suedeză care-şi lua micul dejun în bikini părea dezlănţuită. Orchestra de negri interpreta o conga, bătând ritmul în bidoane de ulei. Atmosfera era extrem de antrenantă. Cu toate acestea, ea era singura dansatoare.

Cu picioarele goale, se ondula pe ringul de la marginea piscinei, părul lung şi blond fluturând în jurul ei.

Tolănit într-un fotoliu, după ce băuse o cantitate de daiquiri de-ar fi dărâmat şi un elefant, soţul ei privea spectacolul cu o satisfacţie bovină de şef şi stăpân. Noaptea era călduţă şi piscina sclipea azuriu în întuneric. Puţină lume asculta orchestra. Într-un colţ, Malko bea şi el un daiquiri. Coapsele frumoasei suedeze îi

dădeau fiori. Cu picioarele goale, fără machiaj, ea degaja o senzualitate primitivă, în perfectă armonie cu decorul din jur.

Peste câteva ore, Malko avea să se îmbarce în direcţia Venezuela. Acolo îl aştepta probabil o moarte obscură şi stupidă. Brusc, o dori pe acea necunoscută.

Orchestra se opri şi ea rămase o secundă nemişcată în mijlocul ringului. Pe sub rochia lungă şi mov, care se mula pe corpul fin şi musculos, nu purta nimic, degajând mai mult erotism decât dacă ar fi fost complet goală. Picioarele lungi se reliefau sub lumina reflectoarelor. Câţiva bărbaţi aplaudară discret. Ea îi privi, surâzând amuzată, având chef să mai danseze încă. Bărbatul ei îi strigă ceva în suedeză, se ridică de pe fotoliu şi se îndreptă spre hotel.

Pentru că orchestra nu reîncepea să cânte, ea se îndreptă spre piscină. Malko o văzu ezitând pe marginea bazinului, oglindindu-se în apa luminată de proiectoare, apoi aruncându-se îmbrăcată în apă şi plutind fericită.

Malko se ridică şi se apropie de piscină. Suedeza îi surâse. Cuprins de o inspiraţie subită, se dezbrăcă şi, în costum de baie, plonjă în apă alăturându-se fetei. Se jucară un moment, apoi ea ieşi din apă, cu hainele lipite de piele, îndreptându-se pe o cărare spre plaja umbrită de cocotieri. Valurile mari ale Atlanticului se spărgeau de mal cu un vuiet continuu.

Malko ieşi din piscină şi o urmă. Când ajunse în dreptul ei, suedeza tocmai îşi scotea rochia. O luă la fugă spre valuri. Primul dintre ele o cuprinse şi aproape o aruncă în braţele lui Malko.

Ea râse, se ghemui în braţele lui şi îi înconjură gâtul spunând ceva în suedeză. El o sărută şi ea nu se opuse, răspunzându-i la fel. Apoi îl luă de mână şi se aruncară în valuri. Timp de o jumătate de oră se jucară, se sărutară, se strânseră în braţe, fără să schimbe un singur cuvânt. Apa era minunat de caldă.

De mai multe ori, Malko vru s-o prindă, dar valurile erau prea puternice. La fiecare tentativă, femeia izbucnea în râs şi plonja.

În sfârşit ieşiră din apă. Ea întinse rochia umedă pe nisip şi se lungi pe ea. Malko i se alătură. Erau chiar în mijlocul plajei, sub clarul de lună. Fata îl atrase spre ea, ghidându-l, şi el o penetră, sub privirile curioase ale unui negru bătrân care se prefăcea că doarme lângă o barcă.

Mişcându-şi armonios şi sacadat şalele, cu ochii aţintiţi spre stele, îl strângea în braţe pe Malko de parcă l-ar fi iubit. Acesta nu se mai gândea la nimic.

Ea savură îndelung plăcerea, legănându-şi capul de la stânga

la dreapta. Rămaseră înlănţuiţi şi tăcuţi pentru multă vreme. Apoi ea se ridică şi se înfăşură în rochie ca într-un sari.

Nu scosese nici un cuvânt.

Se întoarseră alene spre Sam-Lord’s Castle, traversând peluza în pantă. Hotelul era cufundat în întuneric. Urcară scara de mahon, care scârţâia la fiecare treaptă. Suedeza locuia în camera de lângă Malko. Se opri în faţa uşii şi duse un deget la buze.

— Noapte bună, spuse ea în engleză, pe un ton scăzut. Nu trebuie să facem zgomot. Soţul meu doarme.

Înainte ca Malko să aibă timp să-i sărute mâna. Ea intră şi închise uşa.

Fericit şi decepţionat în acelaşi timp, Malko intră şi el în cameră. Era minunat de frumoasă, făcuseră dragoste cu atâta satisfacţie, şi nu ştia măcar cum o cheamă.

La ce bun?

În câteva ore avea să se afle la bordul vasului cubanez, într-o lume în care fetele ca ea nu-şi aveau locul. Se jură să se întoarcă la Sam-Lord’s Castle, dacă avea să scape, chiar şi singur. Existau atât de puţine locuri în lume cărora le purta o asemenea amintire frumoasă.

Capitolul III

Malko nu reuşea să-şi abată gândurile de la perdeaua în spatele căreia se aflau cei doi bărbaţi legaţi fedeleş şi lipsiţi de putere. Peste câteva zile. Din ei n-aveau să mai rămână decât nişte schelete curăţate de rechini. *Maracay*, sub pavilion cubanez, se găsea cam la douăzeci de mile de coasta venezueleană. Marea devenise deja gălbuie. Malko stătea pe punte, profitând de aerul relativ proaspăt. În câteva ore avea să plonjeze în necunoscut, împreună cu tovarăşul lui Carlos. Era un cubanez îndesat, cu chipul împodobit cu o mustaţă impresionantă. Amândoi trecuseră în revistă toate obstacolele posibile. Carlos îi explicase în amănunt lui Malko detaliile şederii „sale" în Cuba, de la trestia de zahăr, la oraşul La Havana.

Acum totul era gata. Cu toate acestea Malko nu prea se simţea în largul lui, la vederea liniei cenuşii a coastei, presărate cu luminiţe rare.

Şi el şi Carlos duceau câte o valiză grea: calupuri de exploziv, două mitraliere fiecare, broşuri de popularizare a castrismului şi muniţii. Un arsenal în stare să-i facă pe cei din trupele anti-gherilă venezuelene să-i împuşte imediat dacă l-ar fi descoperit. Carlos nu tremura de frică, dar nici mult nu mai avea. Malko spera că acesta nu va schimba macazul încă o dată... Viaţa lui se afla în mâinile acestui tovarăş.

Două ore mai târziu se urcară într-o barcă de cauciuc împreună cu cele două valize. Trebuiau să scufunde barca de îndată ce ajungeau pe uscat, sfâşiind-o cu lovituri de cuţit. Motorul avea să o ducă la fund. Ralph Pleurfoy stătea pe puntea vasului *Maracay.* Ceilalţi membri ai echipajului nu se arătaseră. Din fericire marea era calmă şi Carlos dădu fără probleme barca la apă cu ajutorul unei mici macarale. La rândul lui, Malko coborî pe o scară de frânghie. Barca era extrem de instabilă. De îndată ce Malko se aşeză la mijloc, Carlos porni motorul.

Silueta vasului *Maracay* dispăru în întuneric. De îndată ce accelerară, stropii de apă se abătură asupra lor ca o ploaie. Din fericire apa era călduţă. În depărtare se zăreau câteva lumini: oraşul Coro şi satele învecinate. Ralph îi explicase lui Malko că, de îndată ce avea să se facă ziuă, puteau să ia un autobuz care trecea la o jumătate de oră pe drumul dinspre Coro spre Tocapero. De la Coro aveau să se îndrepte spre Valencia şi

Caracas, tot cu autobuzul, pentru a evita patrulele anti-gherilă care percheziţionau toate autoturismele. La Caracas era mult mai uşor să treacă neobservaţi.

Timp de mai multe minute, barca tăie fără probleme valurile. Carlos se ţinea cu o mână de cârma motorului şi cu cealaltă de frânghia de bordaj. Luna lumina destul de bine şi din când în când, Malko zărea chipul crispat al cubanezului.

Deodată, zgomotul valurilor păru diferit.

Îi strigă lui Carlos să oprească motorul pentru a asculta.

Cubanezul se supuse. Malko ascultă cu atenţie: în faţa lor valurile se spărgeau cu putere. Îngreunată de cei doi bărbaţi şi de valize, barca plutea la rasul apei. Malko luă o pagaie scurtă de lemn şi încercă s-o dirijeze cu faţa spre val.

Imediat, Carlos scoase un strigăt sugrumat, şi Malko avu timp doar să se întoarcă spre el. Venind din larg, un val imens se prăbuşea asupra lor.

— Apucaţi-vă de frânghie! îi strigă el lui Carlos.

Valul se strivi de barcă. Malko îl auzi pe cubanez urlând:

— Nu ştiu să înot!

Malko fu smuls ca un pai. Timp de o secundă se ţinu de frânghie, apoi simţi cum i se smulge încheietura, şi-şi desprinse mâna. Valul îl rostogoli în barcă. Înghiţi apă de mare şi înotă cu disperare pentru a ajunge la suprafaţă şi a respira puţin. Barca dispăruse. Malko strigă:

— Carlos! Carlos!

Nici un răspuns. Un nou val se apropia şi el se concentră asupra propriei supravieţuiri. Brusc, se gândi la rechini, şi fu paralizat de frică. Nu-şi amintea dacă aceştia atacă noaptea sau nu.

Se debarasă de sacou, păstrând doar săculeţul impermeabil în care avea banii şi actele, şi pistolul de la brâu. Din cauza golurilor lăsate de valuri nu putea vedea prea departe. Cubanezul era şi el poate în derivă la câţiva metri distanţă, agăţat de barcă.

Începu să înoate pe spate. Coasta forma o linie mai întunecată decât marea şi din fericire existau luminile din Coro după care se putea ghida. Se opri de mai multe ori pentru a-l striga pe Carlos. Acesta probabil că se înecase. În caz contrar avea să-l găsească undeva pe plajă. În lipsa lui Carlos, Malko nu avea altceva de făcut decât să-şi continue singur misiunea, fără material şi fără aliat.

Douăzeci de minute mai târziu, epuizat, simţi nisipul sub

picioare. Mai fu scufundat de câteva valuri, apoi se împletici, ajungând pe o plajă cu nisip uscat. Înaintă câţiva metri şi se prăbuşi lângă un boschet cu vegetaţie săracă.

Respira cu greutate, şi simţea junghiuri în piept. Degeaba îi recomandaseră medicii să nu mai facă niciodată eforturi violente după rănile primite la Hong-Kong!

În ciuda căldurii nopţii tropicale, hainele ude şi pline de nisip formau pe trupul său o crustă dezagreabilă. Se dezbrăcă, le stoarse şi se întinse gol pe nisip, sperând să nu dea de şerpi sau de scorpioni. Când îşi recăpătă respiraţia, se ridică în şezut şi ascultă.

Valurile se spărgeau ritmic de mal cu un zgomot surd. Nici urmă de Carlos sau de barcă. Poate că fuseseră duşi mult mai departe de curent. Nu îndrăzni să strige, aducându-şi aminte de patrulele anti-gherilă.

Râse nervos, văzându-se gol puşcă pe acea plajă necunoscută, în loc să fi debarcat pur şi simplu dintr-un confortabil DC-8 al Companiei Scandinavian.

Uneori, CIA exagera cu precauţiile. Încă un moment şi inima începu să-i bată regulat. Săpă o groapă în nisip, apoi îngropă sacul de plastic puţin mai departe. Dacă ar fi fost surprins putea spune că alunecase de pe puntea unui vas... Inspectă marea. Luminile vasului *Maracay* dispăruseră demult.

Era singur.

Malko se sili să închidă ochii gândindu-se la frumoasa suedeză de la Sam-Lord’s Castle. În ajun, se aflase tot pe plajă şi tot în întuneric, dar nu în aceleaşi circumstanţe.

*

* *

Marea era pustie, gălbuie şi plină de valuri ca berbecii. Malko se ridică în coate tresărind. Era cam opt dimineaţa şi soarele deja ardea.

Se îmbrăcă în grabă cu hainele ţepene de sare şi inspectă împrejurimile. Plaja era pustie. Nici urmă de barcă, de Carlos, sau de oricine altcineva. În spatele lui creştea o vegetaţie săracă formând din loc în loc hăţişuri. Nicăieri nici un suflet.

Înainte de a-şi recupera pistolul, Malko vru să se asigure de dispariţia tovarăşului lui. O luă mai întâi spre dreapta, până la o movilă stâncoasă. Epuizat şi plin de sudoare, făcu mai bine de trei sferturi de oră la întoarcere.

În cealaltă direcţie, acelaşi nisip. Nu se vedea nici ţipenie de om. Malko se căţără pe nişte stânci, ca să fie văzut în cazul în

care tovarăşul lui era ascuns în hăţişuri. Apoi făcu cale întoarsă. Coro se găsea cam la zece kilometri vest. Îi trecu prin mine că avea să fie mai puţin remarcat pe plajă decât pe drumul de coastă, putând astfel să verifice dacă celălalt se înecase.

Soarele îl bătea în ceafă, şi îşi scotea cu greutate picioarele din nisipul umed. În minte nu avea decât un singur gând: să dea de apă cât mai repede.

*

* *

O coadă de vreo zece persoane se formase în dreptul staţiei autobuzului care venea dinspre Maracaibo. Nimeni nu-i dăduse atenţie lui Malko. Ceva mai departe, de altfel, doi hippies, aşezaţi pe un rucsac, împărţeau o sticlă de Pepsi-Cola. Coro era un orăşel şters, lipsit de interes, toropit de căldură, aflat la intersecţia şoselelor 3 şi 4, în mijlocul unei ţări atât de lipsite de relief, aşa cum era Flandra faţă de Himalaya.

Malko ajunsese în staţie complet epuizat. Cele patru sticle de Pepsi pe care le băuse una după alta îi potoliseră complet setea. Nu dăduse de urma lui Carlos şi nici a bărcii, care probabil că se scufundaseră. Îşi cumpărase de la piaţă o valiză mică şi o pălărie de paie. Amestecându-se în mulţime, se simţi mai liniştit. Nu se făceau controale anti-gherilă în oraş.

Neplăcut era că îşi pierduse toată documentaţia, armele şi în special tovarăşul. Singurul lucru care îi mai rămăsese era adresa pe care o ţinuse minte: bulevardul Francisco-Miranda numărul 213, etajul unsprezece, Caracas. Venea din partea lui Diego.

Autobuzul de la Maracaibo sosi într-un nor de praf. După ce traversaseră deşertul Falcon, pasagerii erau copţi de căldură. Malko îşi aşteptă cuminte rândul. În cel mai rău caz, îi rămânea posibilitatea să se instaleze la Tamanaco şi să anunţe ce se întâmplase. Începea să se întrebe dacă nu cumva CIA luase visele drept realitate.

În privinţa castriştilor, pe plaja pustie nu văzuse decât ţânţari. Dacă Ralph Pleurfoy se încăpăţâna, putea foarte bine să găsească un alt trădător ca să pornească din nou expediţia, cu condiţia să aleagă unul care să ştie să înoate.

În autobuzul jegos era foarte cald. Malko se instală în spatele şoferului, ca să aibă puţin aer. O oră mai târziu, în timp ce somnola, fu trezit de un zgomot de frână. Nişte soldaţi în uniforme verzui înconjuraseră un şir lung de maşini oprite. Prima dintre ele avea portbagajul deschis, iar trei soldaţi scotoceau înăuntru. Când autobuzul se apropie, Malko zări puştile de asalt

armate: o patrulă anti-gherilă.

Discret, împinse valiza de pânză sub scaun. Numai pistolul extraplat era de ajuns ca soarta să-i fie pecetluită. Şoferul însă claxonă scurt, iar unul dintre soldaţi îi făcu semn să ocolească şirul de maşini. După toate probabilităţile, cei din gherilele venezuelene erau consideraţi terorişti de lux, nedeplasându-se cu autobuzul.

Liniştit. Malko închise ochii în spatele lentilelor negre. Soarta îi dădea încă o amânare. Se întrebă ce avea să găsească la Caracas, pe bulevardul Francisco-Miranda, la numărul 213.

*

* *

La numărul 213 pe bulevardul Francisco-Miranda, se afla un imobil modern, cu tencuiala deja jupuită, ca toate clădirile din Caracas. Oraşul semăna cu unul american, care îmbătrânise prematur.

Un portar galonat dar zdrenţăros îi aruncă lui Malko o privire bovină şi nu-l întrebă nimic atunci când trecu prin faţa lui. Putea fi un venezuelean prost dispus, gata să-i taie gâtul, aşa că nu avea de ce să rişte. Ascensorul era şi el ultramodern. Într-o clipă, Malko ajunse la etajul unsprezece. Din fericire, pe palierul spaţios, nu se afla decât o singură uşă.

Sună.

Mai întâi avu impresia că apartamentul era gol. În momentul în care se pregătea să se urce în ascensor, uşa fu deschisă de o tânără cu plete lungi şi brune. În picioarele goale, îmbrăcată în nişte jeanşi pătaţi de vopsea şi un pulovăr fără mâneci reliefând pieptul proeminent. În mână ţinea o paletă de pictor, şi îl privi cu un aer surprins pe Malko. Uşa blocată cu un lanţ de oţel se deschisese doar douăzeci de centimetri.

— Ce doriţi?

Avea o voce muzicală, distinsă, şi uşor bănuitoare. Malko nu se aşteptase la o asemenea întâlnire. Prin uşa întredeschisă se zărea o mochetă cu firul lung, de un alb orbitor, mult prea luxoasă pentru nişte castrişti. Fu gata să spună că greşise adresa, dar un rest de conştiinţă profesională îl reţinu: dacă ajunsese până acolo...

— O caut pe Esperenza, spuse el. Vin din partea lui Diego.

După o tăcere destul de lungă, fata vorbi şovăitor, privindu-şi paleta:

— Esperenza... Nu o cunosc. Probabil că aţi greşit.

Simţind ezitarea evidentă, Malko insistă:

— Mă mir, sunt sigur de adresă, şi vin de departe.

Ea nu îl întrebă de unde, dar trăsăturile i se îndulciră imperceptibil.

— Poate că e vorba de una dintre fostele menajere ale părinţilor mei, admise ea. Am să mă informez. Veniţi mâine.

Se pregătea deja să închidă uşa. Brusc, păru să se răzgândească:

— Spuneţi-mi unde locuiţi, voi anunţa persoana, în caz că vă cunoaşte.

— Locuiesc la Hotelul Acarigua. Pe bulevardul Urbaneta, camera 29, spuse Malko. Mă numesc JANOS. JANOS PLANA.

Ea îi aruncă o privire scurtă în care se ghicea o undă de interes.

— Pentru un străin vorbiţi destul de bine spaniola.

— Am trăit mult timp într-o ţară unde se vorbeşte această limbă, spuse el, fără să dea alte amănunte.

Fata surâse mai prietenos. Lanţul uşii îi brăzda pântecul.

— La revedere. Scuzaţi-mă, dar aici la Caracas, ne temem de necunoscuţi. Au loc atâtea atacuri…

Mai precis, 10.320 de asasinate în optsprezece luni.

Uşa se închise şi Malko rămase cam descumpănit pe palierul gol. Ascensorul era tot la acelaşi etaj. Ajuns în stradă, se hotărî să meargă pe jos. Cu gând să-i telefoneze de pe drum lui Ralph. Formând numărul de la vilă, telefonul sună în gol. De la Consulatul Statelor Unite i se spuse că domnul Pleurfoy era plecat într-o călătorie. Dacă dorea, îşi putea lăsa numele şi adresa… ceea ce era echivalent cu a-şi semna singur necrologul.

Mergând spre vest, bulevardul Francisco-Miranda îşi schimba numele în Abraham-Lincoln. Clădirile de locuit cedaseră locul micilor magazine, iar aglomeraţia era extraordinară. O mulţime compactă evita cu greu autobuzele care îşi croiau loc cu sunete prelungi de claxon. Era ceea ce venezuelenii numeau „Sabana Grande”, inima oraşului Caracas:

Malko întâlni în drumul său multe fete singure, purtând rochii extrem de scurte, machiate agresiv şi parfumate, balansându-şi şoldurile, dar plecând privirile când bărbaţii se uitau la ele.

Nu era de mirare că oraşul Caracas bătea toate recordurile în materie de violuri. Acestea aveau loc oriunde, fie zi sau noapte, în maşini sau ascensoare, chiar în plin centru. Victimelor li se tăia apoi gâtul, probabil din timiditate…

După douăzeci de minute de mers, Malko ajunse în Piaţa Humboldt. Cafenele cu terase, pline de lume, se înşirau pe

trotuare. Un muzicant cântând dintr-o harpă indiană imensă o muzică melancolică din Anzi, nici măcar nu se ostenea să facă chetă, cu un aer de superbă nepăsare faţă de tot ce-l înconjura. O târfă cu pielea aproape neagră, minunată şi urâtă în acelaşi timp, cu chipul sfidător, aştepta la marginea trotuarului. Malko se aşează, comandă un Heineken, privindu-i mişcările, ca să-i treacă timpul. Mai multe maşini se opriră în dreptul ei, iar şoferii îi făcură semn fără să coboare. Ea nu întoarse nici măcar capul.

La un moment dat, unul dintre ei coborî şi îi deschise portiera. Ea catadicsi să se urce, dezvelindu-şi coapsele prelungi şi musculoase.

Un Cadillac lung, de culoare crem, trecu prin faţa cafenelei. Malko zări un chip ascuţit şi fermecător: o fată de familie bună, care n-ar fi riscat niciodată o plimbare pe jos.

*

* *

Hotelul Acarigua, cu o vechime de opt ani, cădea uşor, uşor în ruină. Crăpăturile apărute în urma cutremurului din 1967 se astupaseră de bine de rău, dar şobolanii se plimbau ca pe bulevard. Malko privea cu tristeţe tapetul smuls de pe pereţii camerei sale. Ar fi putut foarte bine să se odihnească la Tamanaco. La mai puţin de o jumătate de milă distanţă în linie dreaptă.

Cineva bătu la uşă.

Uşor încordat, se duse să deschidă.

Văzu un băiat slăbuţ, aproape scheletic, cu părul lung ca de fată, cu ochelari pătraţi cu lentile negre şi chipul ridat, ţinându-şi mâinile în buzunarele blugilor.

— Señor Plana?

Vocea era vulgară, lipsită de timbru, aproape asexuată.

— Eu sunt, spuse Malko, neplăcut impresionat.

— Sunt un prieten de-al lui Esperenza.

Malko simţi un fior pe şira spinării: momentul sosise. Se sili să surâdă.

— Mă bucur că vă văd, spuse el. Cum vă numiţi?

Celălalt răspunse aproape fără să mişte buzele:

— Mendoza. Sunteţi singur?

— Da, însă…

Mendoza nu-i dădu timp să-şi termine fraza.

— Esperenza vă aşteaptă, zise el. Aveţi ceva pentru ea?

— Aveam ceva. Dar s-a pierdut.

Fără să reacţioneze în vreun fel, Mendoza aştepta în mijlocul

culoarului, contemplându-şi pantofii cu botul ascuţit. Malko îşi îmbrăcă sacoul. Pistolul extraplat era în valiză, şi nu îndrăzni să-l ia. Interlocutorul lui putea fi oricine, inclusiv un agent provocator.

— Să mergem.

Coborâră scara în tăcere şi traversară micul hol care mirosea a prăjeală. Privit din spate, Mendoza semăna cu o fată: şolduri înguste, piept slăbuţ şi mers uşor legănat. Malko se întrebă dacă nu era pederast.

O luase înainte, fără să-i dea atenţie. Străbătură bulevardul Urbaneta şi cotiră spre nord pe o străduţă la fel de zgomotoasă, mergând cam cinci sute de metri. Malko se întrebă dacă Mendoza aflase de existenţa taxiurilor.

La un moment dat, acesta intră printr-o poartă cu două canaturi într-o curte având pe trei laturi ateliere închise.

Curtea era pustie, cu excepţia unei maşini mari de culoare bej, parcate într-un colţ întunecos. Apropiindu-se, Malko recunoscu un Bentley Continental, valorând cam cincisprezece mii de dolari. Mendoza deschise portiera din spate.

— Urcaţi.

Tonul vocii se schimbase, devenind mai sec, mai autoritar.

Malko se supuse.

Podeaua maşinii era plină de cadouri de Crăciun. În ambalaje de hârtie multicoloră. Mirosea a piele de calitate şi a parfum fin. Bancheta era separată de partea din spate printr-un geam. Imediat ce Malko se aşeză, o siluetă feminină se instală la volan.

Necunoscuta purta ochelari cu lentile negre şi avea părut acoperit cu o eşarfă. Mendoza urcă şi el, împingându-l fără menajamente.

Pe nesimţite, Bentley-ul demară şi coti spre dreapta. Tăcând în continuare, Mendoza îşi rodea unghiile cu o concentrare demnă de admirat. Traversară un cartier popular. Fata de la volan claxona tot timpul scurt, croindu-şi drum. Aşteptară cinci minute bune în spatele unei maşini de pompieri, ţepeni şi flegmatici.

— Unde mergem? întrebă Malko, încercând să spargă tăcerea.

Ochelarii cu lentile negre se întoarseră spre el.

— Aţi vrut doar să o vedeţi pe Esperenza, nu-i aşa?

— Desigur.

— La ea mergem.

Se lăsă din nou tăcerea. După ce-şi roase jumătate din unghiile de la mâna dreaptă, Mendoza se decise să-l întrebe:

— Din ce ţară veniţi?

Întrebare cu două tăişuri. Malko se hotărî să nu rişte.

— Sunt ceh.

— Vorbiţi bine spaniola.

Hotărât lucru, era un compliment.

— Mulţumesc.

Ajunseră ia intrarea pe autostrada La Guaira. Bentley-ul merse cam o sută de metri apoi intră pe o şosea îngustă în pantă: un fost drum. Supranumit *Salariul groazei,* folosit cu douăzeci şi cinci de ani în urmă de camionagii, în prezent frecventat doar de cei prea săraci să plătească taxa pentru autostrada ultramodernă cu patru benzi, care lega La Guaira de Caracas. Malko începu să se neliniştească. Însoţitorul lui nu-i pusese nici o întrebare despre modul cum se întâlniseră. Nu era semn bun.

— Mai avem mult de mers? întrebă el.

Buzele subţiri ale lui Mendoza se deschiseră, dând la iveală dinţii care nu trecuseră niciodată pe la dentist. Respiraţia lui ar fi ucis o muscă de la douăzeci de metri.

— S-ar zice că te grăbeşti, gringo…

Nu era prea politicos. „Gringo” era un termen peiorativ prin care sud-americanii îi desemnau pe albi.

— Nu. Dar mirosiţi urât, spuse calm Malko. Am nevoie de o gură de aer proaspăt.

Crezu că Mendoza avea să sară la el. Privindu-l cu ură, îşi strecură mâna între banchetă şi portieră, şi Malko se trezi cu un P.08 cu ţeavă lungă aţintit spre el.

— Gura, gringo, altfel mă sileşti să te lichidez.

Malko simţi o furnicătură neplăcută în vârful degetelor.

— Să mă lichidaţi? Sunteţi nebun.

Fără să răspundă. Mendoza clătină din cap dar nu îndepărtă arma. Brusc, Bentley-ul viră brusc la stânga, începând să se hurducăie: intraseră pe o cărare de pământ bătătorit. După câteva minute se opriră. Cea care conducea coborî, înconjură maşina şi deschise portiera dinspre Mendoza, rămânând retrasă.

— Gringo, coborâţi geamul, spuse ea, şi priviţi.

Intrigat, Malko se supuse, scoţând capul pe fereastră.

Bentley-ul se oprise paralel cu o pantă abruptă, acoperită cu resturi urât mirositoare. Câteva sute de metri mai jos, se zăreau urmele luminoase ale farurilor de pe şoseaua La Guaira-Caracas. Cerul era senin, din cauza strălucirii oraşului, şi Malko văzu zeci de păsări mari rotindu-se lent prin aer: vulturi. Alţii ciuguleau resturile dezgustătoare…

Malko se aşeză la loc pe banchetă.

— Aţi văzut? întrebă necunoscuta. Ne aflăm la groapa de

gunoi a Caracasului. Aici sunt doar nişte epave umane, nişte vagabonzi, dar nici unuia nu-i place poliţia. Dacă le dau zece bolivari, vă taie bucăţi şi îmi mai şi mulţumesc, aşa că nu vă aşteptaţi la vreun ajutor. Am nişte întrebări să vă pun. Dacă nu răspundeţi, Mendoza vă va împuşca.

Malko îşi chinuia mintea să-şi dea seama ce nu se legase. Cât de nebun fusese să nu ceară protecţie. În America Latină era practic imposibil de păstrat un secret.

— Cine sunteţi? întrebă el.

— Sunt Esperenza.

Ea îşi scoase ochelarii negri şi se apropie de el prin geamul deschis. Malko o recunoscu pe fata care îi deschisese uşa. Eşarfa îi asprea trăsăturile, iar ochii foarte întunecaţi îl scrutau pe Malko fără urmă de amabilitate.

— Cine sunteţi? zise ea. Şi de unde veniţi? Să nu minţiţi.

Mendoza se ghemuise într-un colţ al banchetei. Ţeava armei P.08 pusă pe cotiera de piele arămie era îndreptată spre ficatul lui Malko. Acesta încercă să nu-şi arate tulburarea.

— Mă numesc Janos Plana, sunt ceh. Acum două săptămâni am sosit în Cuba ca să ajut la recoltarea trestiei de zahăr şi ca să-mi perfecţionez spaniola. Tatăl meu a făcut parte din Brigăzile internaţionale care au luptat în Spania. El m-a învăţat limba.

— Cu ce vă ocupaţi în Cehoslovacia?

— Sunt bucătar, dar am avut chef să văd alte ţări şi să ajut Cuba, aşa că m-am înscris ca voluntar. La Havana am fost contactat de nişte persoane care m-au întrebat dacă sunt gata să-mi asum anumite riscuri.

— De ce aţi acceptat?

Malko surâse.

— Culesul trestiei de zahăr nu este prea distractiv. Sunt celibatar şi nu mă tem de pericol. Aşa că…

Tăcu.

Se auzea doar zumzetul îndepărtat al maşinilor care rulau în vale. Lui Malko îi trecu prin minte că puteau să-l ucidă, şi să plece un minut mai târziu, fără ca cineva să observe ceva. Mirosul dulceag al resturilor de pe pantă semăna cu cel al morţii.

— De ce sunteţi singur?

Le povesti despre *Maracay* şi despre înecul tovarăşului lui.

Cu bărbia sprijinită într-o mână, Esperenza asculta cu atenţie, fixându-l cu ochii negri pe Malko.

— Cum se numea acela?

— Carlos. Nu ştiu nimic despre el. Din prudenţă ni s-a spus

doar minimul necesar.

Urmă un moment lung de tăcere.

— Ar fi trebuit să ne aduceţi anumite lucruri, remarcă Esperenza. Unde sunt?

— Pe fundul mării. Toate erau în barcă. V-am spus. De abia am reuşit să mă salvez.

— Explicaţi-mi unde aţi ajuns la mal.

Malko dădu cât mai multe detalii posibile, apelând la uimitoarea sa memorie. Esperenza dădea din cap din când în când. Părea impresionată.

— Care erau ordinele dumneavoastră?

— Nu ştiu. Carlos avea instrucţiuni precise. Trebuia să mă pună la curent. Mi-a dat doar adresa dumneavoastră şi parola. Ştiu cum să mă folosesc de o armă.

— Sunteţi înarmat? întrebă prompt Esperenza.

— Am un pistol în valiză.

Surâzând veninos, Mendoza scotoci în pliul banchetei şi scoase pistolul lui Malko. Ţinându-l de ţeavă i-l întinse lui Esperenza.

— I-am inspectat camera pentru orice eventualitate. Am găsit asta.

Venezueleana examină cu atenţie arma, scoase încărcătorul, manevră chiulasa, căutând zadarnic marca. Ridică privirea.

— De la cine aveţi această armă?

Malko fu tentat să mintă, apoi mărturisi:

— De la unul dintre cei care ne-au pregătit misiunea, în Cuba. Se pare că a fost recuperată de la un spion american mort, dar foloseşte muniţie de calibrul 38.

Esperenza nu răspunse. Cântări în mână arma lui Malko, punând-o apoi pe podeaua maşinii.

— Vi s-a spus cine este şeful Comandoului popular de rezistentă?

— Nu.

— Eu sunt, zise Esperenza cu o uşoară mândrie, aşa că eu voi lua decizia potrivită în ceea ce vă priveşte. Am fost anunţaţi din Cuba că veniţi, dar…

Se întoarse spre Mendoza.

— Ce părere ai?

— Cred că este un trădător, o otreapă plătită de gringos, spuse venezueleanul plin de ură. Minte. Nu a fost niciodată în Cuba, şi nici pe *Maracay.* Lucrează pentru Digepol sau pentru americani.

Esperenza nu-l scăpa din ochi pe Malko. Acesta aproape că

putea să-i intuiască frământarea. Fata ezită. În lipsa unei probe decisive într-un sens sau altul. Verificările ar fi durat săptămâni… Cuba era departe. Brusc, după o schimbare aproape imperceptibilă a expresiei feţei. Malko simţi că fata luase o decizie, dar nu era cea bună.

— Sunt obligată să vă ucid, spuse ea. Am anumite responsabilităţi. Ştiu că americanii fac totul ca să ne distrugă. Sunt inteligenţi şi au mulţi bani. Nu-mi pot asuma riscul, în cazul în care sunteţi un trădător.

— Nu sunt un trădător, afirmă Malko. Am venit să vă ajut…

Mendoza rânji.

— Gringo minte. Lasă-mă să-l ucid.

Era încordat ca o strună. Muşchii maxilarului îi jucau pe sub piele. Malko simţi antipatia instinctivă a venezueleanului. Aşa ceva se putea întâmpla oricând. Eşafodajul complex elaborat de Ralph Pleurfoy se lovea de un detaliu stupid. O simplă reacţie organică.

Urmă o scurtă tăcere. Malko trecu mintal în revistă toate posibilităţile. În momentul în care ar fi deschis portiera, gloanţele armei P.08 l-ar fi ciopârţit. Chiar dacă Ralph ar fi dat de urma asasinilor, el tot mort rămânea.

— Nu am nici o vină că tovarăşul meu s-a înecat, pledă el. Ar fi reuşit să vă convingă. Eu nu prea cunosc Cuba. Nu mă aşteptam la o asemenea primire.

Esperenza nu răspunse. Malko intui că în lipsa lui Mendoza nu ar fi reacţionat la fel. Continuă să vorbească, ştiind că ea nu ar fi deschis gura decât ca să-i ordone lui Mendoza să-l ucidă.

— Nu sunt un trădător, continuă el, vă veţi acuza singură dacă mă ucideţi.

Esperenza ridică din umeri.

— Nimeni nu va avea dovezi. Sigur, aţi luat legătura cu mine. Dar asta nu spune nimic.

Tonul i se aspri.

— Gata. Vreţi doar să câştigaţi timp. Nu vreţi să muriţi.

De parcă era ceva ruşinos să ţină la viaţă. Lui Malko nu-i mai rămânea decât o singură carte de jucat.

— Aşteptaţi, zise el cuprins de o bruscă „inspiraţie”, cred că vă pot convinge. Pot să vă arăt ceva?

Duse mâna la sacou. Esperenza îl întrerupse pe un ton tranşant:

— Nu băgaţi mâna în buzunar.

— Luaţi portofelul din buzunarul stâng, îi ceru Malko.

Fără prea multă tragere de inimă. Mendoza îşi strecură mâna subţire sub sacoul lui Malko şi scoase un portofel din piele de crocodil. Nu fu şocat la vederea lui. În Venezuela era ceva obişnuit.

— Trebuie să fie în el o tăietură de ziar împăturită, undeva la fund.

La lumina plafonierei, Esperenza examină cu atenţie conţinutul portofelului. Când dădu de tăietura pe care Malko o primise de la Ralph Pleurfoy, o întoarse pe toate părţile, ridicând privirea de mai multe ori şi comparându-l pe Malko cu chipul din fotografia de proastă calitate.

— De ce aţi păstrat asta?

Tonul era uşor schimbat.

— Ştiu că e o prostie, recunoscu Malko silindu-se să pară cât mai sincer, dar este cea mai frumoasă amintire din viaţa mea. Fidel Castro mi-a strâns mâna şi mi-a mulţumit pentru că am venit să-i ajut ţara.

O privi pe furiş pe Esperenza, simţind-o cuprinsă de o emoţie profundă şi reală. Fără să vrea, nu putu să nu-i compare reacţia pură cu cinismul lui Ralph Pleurfoy.

Fata împături tăietura. Mendoza o luă şi el. Cercetând-o rapid, fără să-l scape pe Malko din ochi. Chipul lui căpătă o expresie de răutate.

— Asta nu dovedeşte nimic.

Fotografia nu era extrem de clară… dar asta nu era un motiv să fie ucis. Ziarele cubaneze foloseau hârtie de proastă calitate.

Malko simţi că Esperenza ezită. Era momentul să ia o decizie.

— Cum rămâne, spuse el. Mă veţi ucide?

Privirea insistentă a ochilor aurii o forţă pe tânăra venezueleană să se uite la el. Simţi cum intransigenţa ei se topeşte, şi asta nu numai din cauza fotografiei. Blonzii aristocratici erau ceva rar pe străzile din Caracas, nemaivorbind că nasul Cleopatrei reuşise să schimbe lumea…

— Nu, spuse în sfârşit Esperenza, cuprinsă de o inspiraţie subită. Am să vă pun la încercare. Există un bărbat de care vrem să ne debarasăm de foarte mult timp. A adus multe prejudicii cauzei noastre. Îl veţi ucide mâine. Astfel voi fi sigură că sunteţi unul de-ai noştri.

— Acceptaţi?

— Accept.

Avu senzaţia că răspunsese altcineva în locul lui. Moartea nu făcea parte din activităţile lui curente, dar dacă voia să-şi mai

vadă castelul, trebuia să supravieţuiască.

Câtă vreme mai era în viaţă, putea să spere.

— Mulţumesc, spuse Esperenza. Ne vom întoarce în oraş, şi vă veţi instala la un prieten, sub supravegherea lui Mendoza. Va rămâne cu dumneavoastră până la momentul acţiunii. După aceea, vom vedea…

Fără să-i aştepte răspunsul, trânti portiera şi se urcă la volan. Malko se rezemă cu spatele de banchetă. Încărcat de regrete, Mendoza ţinea în continuare pistolul în mână.

Cât timp traversară Caracasul nu schimbară nici un cuvânt. Ieşind de pe autostrada del Este, simţi o uşoară emoţie: Bentley-ul se îndrepta spre Hotelul Tamanaco. Ajunsă însă în piaţa cu acelaşi nume, maşina coti la dreapta pe bulevardul Las Mercedes, o mică porţiune de autostradă, apoi o luă la dreapta pe un drum îngust şi sinuos, escaladând colinele ce dominau Caracasul. După cinci minute, Bentley-ul opri în faţa unei case izolate, pe partea dreaptă a drumului. Pe o firmă luminoasă scria El Mirador. Esperenza coborî şi se întoarse repede însoţită de un bărbat slab şi brunet, împopoţonat cu nişte mustăţi de conchistador.

— Coborâţi, îi ordonă ea lui Malko. Veţi rămâne aici până mâine, împreună cu Mendoza.

Cel cu mustăţile de conchistador îi întinse mâna. Esperenza spuse:

— Acesta este Bobby, un prieten. Vă va conduce în camera dumneavoastră.

Bobby avea nişte dinţi strălucitori, ochii mari şi globuloşi. Şi un aer de totală nepăsare.

— Pe aici, spuse el.

Merseră de-a lungul faţadei restaurantului. Mai multe maşini erau oprite în dreptul lui, pe o platformă. Bobby împinse o poartă mică ce dădea într-un patio. Urcară o scară şubredă de lemn şi ajunseră într-o galerie cu mai multe uşi. Bobby deschise una dintre ele şi îi pofti înăuntru pe Malko şi pe Mendoza.

— Aici vă veţi simţi bine. Orchestra termină de cântat la ora două. Dacă vreţi să coborâţi să beţi ceva…

— Nu. Mai bine nu, spuse precipitat Esperenza.

Camera nu conţinea decât strictul necesar. Esperenza schimbă o privire lungă cu Malko. Chipul îi era destins, îmbrăcată într-un pantalon şi un pulovăr mulat pe pieptul superb, era extrem de apetisantă.

— Sper că nu m-am înşelat, spuse ea ca pentru sine, înainte

de a închide uşa, lăsându-l pe Malko împreună cu Mendoza.

Ezită o clipă, apoi adăugă:

— Dacă veţi rămâne cu noi, vă voi spune El Dorado. Alt nume nu-mi place, iar ochii dumneavoastră au culoarea aurului.

Capitolul IV

Orlando Leal Gomez nu se simţea bine deloc. Capul i se învârtea. Pablo se repezi şi îl apucă de braţ, ajutându-l să treacă pragul, fericit până peste poate să scape de un client atât de stânjenitor. Cei doi ajunseră cu chiu cu vai în dreptul Lincolnului. Orlando Leal Gomez tatonă în căutarea broaştei. Pablo îl susţinea cu discreţie. La un moment dat, generalul scoase un muget de furie.

— Priveşte!

Degetul lui era îndreptat spre zgârietura lungă de pe vopseaua albastră. Înăbuşindu-şi un suspin furios, se aplecă, pipăind cu gingăşie tabla. Unghia îi intră doi milimetri în crăpătură. O urmări cu degetul până la aripa din spate, sughiţând de indignare. Când se ridică, privirea rătăcită a ochilor injectaţi îl sperie pe Pablo.

— Cine... cine a făcut asta? bâigui Orlando Leal Gomez. O am doar de o săptămână!

Patronul barului clătină dezolat din cap.

— Nişte puşti, cu siguranţă. Din invidie. Numai ca să facă rău.

Privirea lui Orlando Leal Gomez se lumină.

— Ştiu! Vagabonzii cărora am refuzat să le dau un real mai devreme.

Pablo clătină din cap, din ce în ce mai dezolat.

— N-ar fi trebuit să procedaţi aşa, señor Orlando, doar îi ştiţi cum sunt. Nu face nimic, am un tinichigiu bun. Mâine...

Celălalt nu-l asculta.

— Unde sunt? urlă el. Unde sunt?

Agăţat de aripă, scruta întunericul. Pablo aruncă o privire piezişă spre uşa de la Scotch-Club. Blestemându-se că îl însoţise pe acel beţiv antipatic. Dacă ar fi fost în locul puştilor, ar fi dat foc maşinii. Să nu dai un real unui cerşetor în seara de Crăciun, dar să cheltui trei sute de bolivari pentru şampanie franţuzească!

*

* *

Malko avu o ezitare imperceptibilă. Îl văzuse pe Orlando Leal Gomez. Clătinându-se la braţul unui alt bărbat. Mâna lui Tacones se crispă pe patul de lemn al armei P. 08. Ţeava era la un metru de capul lui Malko.

— Du-te, repetă el.

Apoi adăugă cu voce scăzută pentru sine:

— N-ai sânge în tine.

Cea mai grea înjurătură spaniolă.

Malko păru că nu-l auzise. Se simţi deodată foarte ostenit. Ramos se trezise şi întorsese capul spre el. Cercetându-l cu privirea. Ochii lui mari şi globuloşi nu exprimau nimic. El Cura se mişcă pentru a-şi degaja mâna în care ţinea pistolul.

Malko simţi cum mintea i se goleşte de gânduri. La prima mişcare suspectă, Tacones avea timp să-l omoare fulgerător de zece ori cu pistolul P. 08.

Apăsă pe clanţa portierei, hotărât să joace totul pe o carte. Odată ajuns pe trotuar, trebuia să încerce să fugă în zig-zag spre intrarea în parcare. Portiera opuse rezistenţă. Crezând că Malko vrea să-i tenteze, Tacones îi smulse mâna şi încercă la rândul lui fără rezultat să o deschidă.

Broasca veche se blocase! Ramos tresări.

— Fir-ar să fie! Adevărat, trebuie deschisă de afară.

Tacones coborî geamul smucind ca un nebun şi răsuci clanţa de afară. De această dată, portiera se deschise scârţâind.

*

* *

— Unde sunt ticăloşii ăia mici? vociferă Orlando Leal Gomez.

Înconjurând Lincolnul, îi zări pe cei trei puşti terorizaţi, înghesuiţi unul în altul în intrândul porţii. Era prea mult pentru o singură seară. Întâi Aurora, apoi vopseaua zgâriată. Mintea îi fu invadată de o furie oarbă. Ceea ce urmă se petrecu foarte repede. Generalul duse mâna la brâu şi scoase un pistolet Cobra 38, cu ţeava foarte scurtă.

— Vă învăţ eu minte! urlă el.

Înainte ca Pablo să poată interveni, goli încărcătorul în direcţia copiilor. Cele şase lovituri porniră una după alta, însoţite de licăriri gălbui şi se repercutară în pereţii supermagazinului. Cu încărcătorul golit, venezueleanul rămase cu braţul întins ca la stand, fără să audă strigătele lui Pablo şi ale copiilor.

Unul dintre ei zăcea în unghiul porţii. Bucăţele din creier şi din ochi se lipiseră de zid. Glonţul de calibru 38 îi făcuse capul să explodeze. Chipul lui era doar o pată sângerie.

Cel de al doilea se rostogolea pe jos, cu mâinile pe pântec, văicărindu-se ascuţit, ca un câine cu şira spinării frântă, cu intestinele scoase şi ficatul zdrobit. Sub el, o pată de sânge se mărea din ce în ce mai tare, cu o viteză înspăimântătoare.

Cel de al treilea dispăruse, înghiţit de întunericul de pe strada Chaquaito.

— Sfântă Fecioară! murmură Pablo.

Livid şi încremenit de brutalitatea cu care se petrecuse drama, fu nevoit să se sprijine de caroseria Lincolnului ca să nu se prăbuşească. Brusc, începu să vomite, murdărindu-şi cămaşa de dantelă. Îşi şterse maşinal gura cu dosul mânecii şi bolborosi:

— Nu e bine, señor Orlando... Nu trebuia să faceţi asta. Erau nişte copii...

Cel care se văicărea cu mâinile pe pântec, tresări pentru ultima dată şi rămase nemişcat pe spate, cu picioarele subţiri proptite de trotuar şi cu ochii deschişi.

Pablo simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. Clătina mereu din cap, fără să fie în stare să scoată un cuvânt.

Orlando Leal Gomez coborî în sfârşit arma, bâjbâind ca să o pună în toc. Mâna îi tremura totuşi uşor. Ceea ce făcuse îl trezise parţial din beţie, însă cele două corpuri întinse pe trotuar nu-l mişcau deloc. Văzuse şi altele la fel. Mirosul de vomă a lui Pablo îl făcu să se dea înapoi. Furia îi reveni.

— Îi aperi, spuse el dur patronului de la Scotch-Club. Nişte asasini în faşă, nişte hoţi.

Era gata, gata să depună plângere. Ştia că afacerea s-ar fi aranjat uşor a doua zi. Cu câteva sute de bolivari şi un telefon dat prietenului lui, generalul Bolano. Cui avea să-i pese de dispariţia a doi pui de cerşetori din Caracas?

Pablo nu răspunse. Continua să-l fixeze pe general. Jenat de privirile lui, acesta întoarse capul.

— Mă duc să mă culc, mormăi el. Anunţă poliţia dacă vrei. Dar spune-le să nu mă deranjeze înainte de mâine dimineaţă. Sunt obosit.

Se urcă în Lincolnul albastru şi demară cu brutalitate. Pablo se apropie de copilul întins pe spate şi se aplecă să-i închidă ochii.

Clienţii de la Scotch-Club, ieşiţi în pragul uşii, priveau în tăcere scena. Una dintre animatoare îşi făcu semnul crucii. Cuprins de un imens dezgust, Pablo privi luminile Lincolnului care se îndepărta. În anumite momente îşi regreta laşitatea.

*

* *

Malko reuşise să coboare din Pontiac, chiar în momentul în care Orlando Leal Gomez începuse să tragă. Tacones ţâşni şi el din maşină şi rămase nemişcat. Luaţi pe neaşteptate, cei doi stătură pe loc, cu armele în mâini.

Crispat de oroare, Malko îi văzu pe cei doi copii prăbuşindu-se. Nici Gomez, nici Pablo, nici clienţii de la Scotch-Club care se

adunaseră, nu le dădură atenţie încremeniţi, văzură Lincolnul albastru demarând, şi virând spre ei. Maşina o luă pe bulevardul Abraham-Lincoln, trecând la câţiva metri de Pontiac şi de cei doi bărbaţi. Orlando Leal Gomez era însă prea absorbit pentru a remarca cele două pistoale.

Trupurile însângerate fură înconjurate de un grup de persoane. Fără să se consulte, Malko şi Tacones Mendoza se urcară repede în Pontiac. Ramon pornise deja motorul.

— Ticălosul! explodă Malko.

Vechea maşină americană se desprinse de trotuar într-un scrâşnet de frâne. Tacones spuse posomorât:

— Ştiu unde stă. Mergem acolo.

Străbătură în trombă bulevardul Abraham-Lincoln. Ajunseră pe bulevardul Libertador şi cotiră la dreapta spre Calle de Las Mercedes, care trecea pe sub Autopista del Este, autostrada care împărţea Caracasul în două. Dacă ratau intrarea, erau obligaţi să mai meargă cinci kilometri spre est până la tunelul următor! Trebuie spus că, în lirismul lor creator, cei de la Departamentul de Poduri şi Şosele uitaseră să prevadă şosele care să taie autostrada... Mai rău decât Zidul Ruşinii de la Berlin.

Ajunseră din urmă Lincolnul la semaforul de pe Calle Orinoco, după tunel. Ramos frână pentru a se plasa în spatele maşinii puternice şi nu lângă ea.

Mintea lui Malko luase foc. Iată că norocul îi adusese rezolvarea miraculoasă a dilemei în care se afla. Acum chiar că se simţea în stare să-l omoare pe Orlando Leal Gomez. Un om capabil să ucidă doi copii şi apoi să fugă acasă ca să se culce, nu merita milă. În sinea lui se întrebă dacă nu cumva Tacones şi ai lui aveau dreptate, şi el greşise tabăra cu care se aliase.

Nu avu timp pentru prea multe întrebări. Lincolnul trecuse de Piaţa Tamanaco şi cotise la dreapta pe o străduţă întunecată, perpendiculară pe bulevardul Vera-Cruz. Ajunseseră într-un cartier de vile înstărite, etajate pe colină şi dominate de silueta Hotelului Tamanaco. Prin parbrizul murdar, Malko văzu Lincolnul oprind pe partea opusă a străzii. Generalul Gomez coborî şi se îndreptă spre gardul vilei.

— Du-te! îi ordonă Tacones.

De această dată, Malko nu se lăsă rugat să coboare. Tacones Mendoza se strecură în spatele lui. Afundându-se în întuneric. Malko era hotărât să procedeze aşa cum îl tăia capul. Trânti atât de tare portiera Pontiacului încât Orlando Leal Gomez întoarse capul. Calm, înaintă spre el, mergând pe mijlocul drumului, în

lumina farurilor Pontiacului.

Venezueleanul ţinea în mână legătura de chei. Şovăitor şi neliniştit, îl examină pe Malko. În fiecare seară se înregistrau atacuri asupra locuitorilor din Caracas, dar cel care se îndrepta spre el părea atât de sigur. Încât nu putea fi vorba de un membru al unei bande de Patoteros, Cămăşile aurii, o adunătură de golani venezueleni.

Când ajunse la cinci metri de general, Malko scoase cu un gest voit lent pistolul de la brâu şi îl îndreptă spre victimă, continuând să înainteze.

Cu un strigăt răguşit, Orlando Leal Gomez dădu drumul legăturii de chei, începând să bâjbâie în toc şi scoţând pistolul Cobra.

— Şterge-o, strigă el, altfel te ucid!

Tonul lui era lipsit de fermitate. Se temea.

Văzând că Malko era cam la cinci, şase metri de el, ridică pistolul şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi un zgomot metalic şi Orlando Leal Gomez rămase nemişcat, cu braţul întins. Brusc, întinse mâna stângă spre Malko şi bolborosi:

— Fie-vă milă! Fie-vă milă!

La rândul său, Malko apăsă pe trăgaci, ochind torsul bărbatului. Trei gloanţe porniră unul după altul, înfigându-se în diagonală în pieptul venezueleanului. Ultimul îi pătrunse în inimă.

Gomez rămase o clipă nemişcat, cu gura deschisă şi cu degetul drept crispat pe trăgaciul armei.

Corpul masiv se prăvăli lent lângă gard. Privirea îi devenise deja opacă. Din vilă se auziră strigăte, şi o fereastră se lumină.

— Foarte bine, se auzi din spatele lui Malko o voce aţâţată.

Era Tacones, cu pistolul P.08 în mână. Malko se întrebă cum reuşea să vadă prin lentilele negre. Venezueleanul contemplă corpul lui Orlando Leal Gomez, căzut lângă gard, apoi, dându-l pe Malko la o parte se apropie de muribund şi îi apăsă ţeava lungă a armei în gât.

Detunătura îl asurzi pe Malko.

Şocul împuşcăturii proiectă corpul pe caldarâm. Dintr-una din carotide ţâşni un şuvoi de sânge. Oricum, Orlando Leal Gomez era deja mort…

Un urlet de femeie se auzi de la una dintre ferestrele vilei. Malko şi Tacones alergau deja spre Pontiac. Porniră în marşarier, mergând în zig-zag până ajunseră din nou pe bulevardul Vera-Cruz, şi se îndreptară spre centru.

Un timp, nici unul dintre ei nu sparse tăcerea. Malko era răvăşit. De-a lungul carierei sale de agent secret, extrem de rar ucisese cu sânge rece pe cineva. Ultima oară se întâmplase în Brazilia. Dacă generalul Gomez nu i-ar fi asasinat pe cei doi copii, n-ar fi fost în stare să-l ucidă. Venezueleanul nu avea să afle niciodată că se condamnase singur la moarte.

— Eşti nebun, spuse brusc Tacones, în timp ce treceau prin tunelul de sub autostradă. Ţi-am spus să-l împuşti pe la spate. Putea să mai aibă un cartuş…

Malko schiţă un surâs.

— Mi-ai spus să-l ucid, dar nu mi-ai spus cum. Nu trag niciodată pe la spate.

Tacones nu răspunse. Ramos, care se pricepea la oameni şi aprecia extravaganţele, mormăi printre buzele groase:

— Ce tupeist…

El Cura nu spuse nimic, dezamăgit că nu putuse să-l împuşte pe la spate pe Malko. De felul lui era cam xenofob.

Capitolul V

Pontiacul opri în faţa clădirii elegante de pe bulevardul Francisco-Miranda, pe care Malko deja o ştia.

Era trei dimineaţa. Malko se simţea istovit şi întristat. De la crimă se scurseseră douăzeci de minute. Pentru a scăpa de eventualii urmăritori, Ramos se năpustise pe autostrada spre vest, până la Grădina Botanică, apoi o luase pe bulevardul del Libertador.

Cei patru coborâră din vechea maşină americană şi Tacones puse la loc pistolul enorm, acoperindu-l cu bluzonul.

De când cu crima, atitudinea lui faţă de Malko se schimbase. Chiar dacă mai avea bănuieli, nu le arăta. Chipul lui nesănătos şi livid avea un soi de strălucire interioară, care îl făcea aproape frumos.

Intrară toţi patru în ascensor.

Tacones bătu de trei ori în uşa mare din lemn închis la culoare. Esperenza deschise imediat. Malko rămase cu gura căscată. Tânăra venezueleană era îmbrăcată ca pentru o seară la Eva, nu ca o revoluţionară. Purta un pantalon de catifea mov, o cămaşă albă cu jabou de dantelă, mulându-se pe pieptul impozant şi o cruce mare popească, bătută în strasuri. Părul lung şi negru era revărsat pe umeri şi era foarte uşor machiată. Lui Malko i se păru că văzându-l, ochii negri avură o sclipire de uşurare.

— Cum a fost?

Tonul era aspru şi neliniştit.

— În regulă, spuse Tacones.

Cu vârful ţigării, ea arătă spre Malko.

— El?

— Da.

Dintr-un salt, fata i se aruncă în braţe lui Malko şi îl strânse de parcă era reîncarnarea lui Che Guevara. Turnase pe ea o tonă de parfum.

Simţindu-i pântecul lipit de al lui, ceea ce contravenea principiilor castrismului, fie el şi marxist, Malko încercă să se degajeze, dar Esperenza avea forţa unei caracatiţe.

— Sunt atât de fericită, exclamă tânăra. Atât de fericită. Avem atâta nevoie de dumneavoastră... Intraţi repede.

Bosumflaţi parcă, ceilalţi contemplau efuziunile fetei.

Esperenza îi conduse într-un living imens, care numai a cuib

de revoluţionari nu arăta. O mochetă groasă de un alb orbitor, acoperea podeaua şi pereţii până la înălţimea unui om. Nu exista nici o mobilă, cu excepţia unor perne mari şi a două divane foarte joase. Telefonul era pus pe un teanc de anuare. Malko observă o scrumieră plină de mucuri. Se vedea că noaptea fusese, lungă şi pentru Esperenza. Pereţii erau împodobiţi cu nişte tablouri stranii în camaieu, cu un subiect abstract: arici de mare de un roşu strălucitor, pe un fond de deşert.

Lângă fereastră se afla un şevalet cu o pânză neterminată, un camaieu care cu un efort de imaginaţie putea reprezenta un porc spinos plimbându-se printr-o pădure virgină.

— Este Guevara înainte de a muri, spuse Esperenza cu o voce surdă arătând spre tablou. Îl pictam în timp ce vă aşteptam. Nu pot lucra ziua, numai noaptea. De altfel, noaptea nu pot dormi, şi atunci pictez sau imprim manifeste.

Îi arătă lui Malko, ce părea aiurit, un mic şapirograf aşezat într-un colţ, împreună cu un teanc de manifeste.

— Săptămâna trecută am pus o mie în cutiile de scrisori, spuse ea cu mândrie.

Lângă şapirograf, Malko văzu şase sticle de Moet et Chandon într-o frapieră cu gheaţă, o ladă de Pepsi-Cola şi două sticle de J & B.

Cineva bătu de trei ori la uşă.

Apăru un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat într-un pantalon de pânză şi un bluzon de piele. Aţinti asupra lui Malko o privire pătrunzătoare, apoi se uită la Esperenza. Aceasta îl luă de mână şi îl conduse spre Malko.

— El este Jose Angel, spuse ea. Un fost combatant din Legiunea Caraibelor.

Jose Angel schiţă un surâs. Esperenza nu-i dădu timp să vorbească.

— Ţi-i prezint pe El Dorado, zise ea cu mândrie. A venit special din Cuba să lupte alături de noi. (Vocea ei urcă cu un ton). Astă seară l-a ucis pe generalul Orlando Leal Gomez!

Malko nu prea era de acord cu asemenea profesiune de credinţă, dar Esperenza era de nestăpânit. Jose Angel îi strânse mâna lui Malko. Degetele sale aveau o putere formidabilă şi părea făcut doar din muşchi şi nervi. În ochi avea o lucire stranie şi cumva absentă, chiar şi când surâdea, mişcările îi erau suple, ca ale unuia obişnuit cu luptele în junglă. Malko recunoscu în el tipul ucigaşului veritabil, rece şi disciplinat. Un soldat improvizat, ca mulţi alţii în Caraibe şi în America Centrală. De altfel,

apartenenţa lui la Legiunea Caraibelor, un soi de bandă care luptase la început de partea lui Castro şi fusese mai apoi anihilată de CIA, spunea totul.

— Vom sărbători Crăciunul aşa cum trebuie, anunţă Esperenza.

Jose Angel se apropie de Malko.

— Sunteţi american?

— Nu, ceh.

— Ah! (Clătină din cap), Am cunoscut un ceh: Molder. Era împreună cu Martin, în Sierra Escaranay. L-aţi cunoscut, poate? M-a călcat pe bătături şi am fost obligat să-l ucid totuşi, era un…

O explozie îl întrerupse. Sărise dopul primei sticle de şampanie. Tacones Mendoza alergă la bucătărie şi aduse nişte pahare. Esperenza ciocni atât de tare cu Malko, încât aproape îl sparse pe al ei.

— Pentru revoluţie, spuse ea pe un ton grav.

— Pentru revoluţie, repetă Malko.

Paharele fură umplute din nou. Lui Malko i se părea că trăieşte un vis. Esperenza părea cu adevărat nucleul acelui grup clandestin. Nici Jose Angel, nici El Cura, nici Tacones, nu făceau parte din folclor… Prin ce mijloace reuşise o asemenea scrântită să conducă acel grup de ucigaşi?

Aceştia beau şampania în tăcere, nesimţindu-se în largul lor în apartamentul luxos. Malko se apropie de fereastră. Treizeci de metri mai jos, se vedeau trecând maşinile pe bulevardul Francisco-Miranda. De cealaltă parte a autostrăzii, hotelul Tamanaco strălucea puternic. Norii treceau lin pe cer, acoperind vârful muntelui. Cadavrul generalului Gomez ajunsese probabil deja la morgă. Se gândi la femeia din vilă care ţipase. Tristă noapte de Crăciun.

O muzică sincopată, în ritm de cha-cha, inundă încăperea. Glasul unei femei cânta balada lui Padre Torres, căzut în Columbia pentru revoluţie. Esperenza asculta, într-o atitudine de meditaţie extatică, stând în poziţie de drepţi în faţa aparatului. Ceilalţi se aşezaseră direct pe mochetă şi beau. Tacones Mendoza pusese ostentativ pistolul P.08 lângă el. De parcă s-ar fi aşteptat la o trădare.

Malko se întrebă dacă nu cumva visa. Acela să fi fost oare grupul de revoluţionari de care se temeau Pentagonul şi CIA? Un soi de Pasionaria de lux, un ucigaş nevrotic şi câţiva mercenari tropicali.

Şapirograful aşezat într-un colţ dădea impresia că de fapt se

jucau de-a cercetaşii, dar Malko îşi aduse aminte de cadavrul lui Orlando Leal Gomez, prăbuşit lângă gard într-o baltă de sânge. Zgomotele împuşcăturilor încă îi mai răsunau în urechi.

Până la urmă nu era o glumă. În America de Sud însă, lucrurile nu erau niciodată complet albe sau negre. Lirismul tropical, înclinarea spre violenţă şi plăcerea de a face revoluţii dădeau uneori rezultate stranii. Una dintre cele mai sângeroase revoluţii din America Centrală fusese declanşată pentru că un fanatic îl ucisese pe preşedintele din Nicaragua într-un acces de furie, din cauză că nevasta lui îl înşela…

Cine oare crezuse la început în forţa lui Fidel Castra şi a bărboşilor lui? CIA îl trecuse în categoria nebunilor inofensivi care nu-şi doresc decât să acapareze insule pustii.

Cu privirea strălucitoare, Esperenza se apropie de el.

— Am să-ţi fac portretul, spuse ea. În cazul în care vei fi ucis, o parte din tine va trăi în continuare…

Dacă avea să semene cu lucrurile acelea informe atârnate pe pereţi, Malko nu risca să devină idolul generaţiilor viitoare.

O privi scrutător, încercând să ghicească motivul pentru care o burgheză bogată, frumoasă şi tânără intrase într-o asemenea aventură. Nu ştia nimic despre trecutul ei, dar era evident că nu ducea lipsă de bani. Avea o gură mare şi senzuală, nasul puţin prea lung, un chip oval şi ochi de un negru antracit. Uneori, expresia lor fixă şi cumva halucinantă, stârnea nelinişte.

Semănau cu cei ai lui Jose Angel, ucigaşul din Legiunea Caraibelor. Se întrebă dacă Esperenza nu se droga.

Ea îl trase spre fereastră. Bulevardul Francisco-Miranda semăna cu un şarpe lung de lumini.

— Acum că eşti aici, spuse ea pe un ton exaltat, vom face lucruri măreţe. Fidel şi Che vor fi mândri. După aceea, te vei putea duce altundeva, în Bolivia poate. Ce păcat că tovarăşul tău a murit…

— Aşa e, ce păcat, zise şi Malko.

Bău restul de şampanie din pahar. Tacones se întinsese pe mocheta albă şi părea adormit. Cu trupul lui scheletic, părea un copil.

El Cura şi Ramos începuseră a doua sticlă de Moet et Chandon, vorbind despre întâmplări de altădată din rezistenţă. Aşezat într-un colţ pe o pernă, Jose Angel bea whisky sec, într-o atitudine aparent liniştită, de fiară odihnindu-se. Din când în când, îl privea pieziş pe Malko.

Acesta era uşor ameţit. În ultimele două zile se petrecuseră

prea multe, dar trebuia să meargă înainte. Parfumul lui Esperenza îl aduse la realitate.

— Ce intenţii ai? o întrebă el. Uciderea generalului Gomez mi se pare de ajuns.

Sânii fetei se ridicară. Sutienul alb de abia ascundea un sfert din ei. Voit sau nu, bluza avea primit trei nasturi deschişi.

— Am un proiect fantastic, spuse ea pe un ton reţinut. Lumea întreagă va vorbi despre noi. Vom fi un exemplu pentru toţi revoluţionarii.

Vorbise atât de tare, încât Jose Angel tresări. Ochii lui căprui şi fără expresie îl duseră pe Malko cu gândul la un şarpe. O maşină de ucis. O privi perplex pe Esperenza, întrebându-se dacă nu glumea, dar ea era la fel de serioasă ca statuia lui Simon Bolivar. *El Libertador,* idolul venezuelenilor.

— Despre ce e vorba?

— Nu-ţi spun încă. Nu pentru că nu am încredere, adăugă ea repede, dar vreau să mă conving că pot organiza ceva în stil mare. Un lucru care va zdruncina lumea, cum a fost moartea lui Kennedy. Îţi aminteşti?

Malko îşi amintea de Kennedy, mai mult decât îşi închipuia tânăra venezueleană. Afacerea era gata să-l coste viaţa.

— Acesta este tot grupul tău? întrebă el.

— Oh! Nu. Aici sunt cei mai duri, cei pe care pot conta în deplină încredere. Uită-te la Jose. A fost condamnat la moarte în Columbia şi în Guatemala. Am reuşit să-i obţin un permis de şedere aici. Îmi datorează viaţa. La Universitate sunt câteva sute care mă cunosc şi mă urmează. Acum cincisprezece zile, am defilat pe Sabana Grande, distribuind manifeste.

— Aţi defilat! spuse Malko îngrozit. Înseamnă că poliţia vă ştie?

— Desigur, spuse impasibilă Esperenza, dar nu pot face nimic. Din cauza tatălui meu.

— A tatălui tău?

— Da, tata e senator şi proprietar al canalului de televiziune trei. Este o persoană foarte importantă.

— Ştie ce faci?

Ea ridică din umerii rotunzi.

— Vag. Îl amuză. Spune că am caracter.

— Ştie de Gomez?

— Ah! Asta nu.

— Şi restul?

— Nici atât. Va fi o surpriză.

Puţin spus. Hotărât lucru, nimic nu era alb sau negru în America de Sud.

Esperenza lăsă paharul şi îl conduse pe Malko spre pick-up.

— Am chef să ascult muzică, spuse ea.

*

* *

Malko şi Esperenza stăteau întinşi unul lângă altul pe mocheta albă. Cu capul pe o pernă. Iar şi iar,tânăra asculta balada lui Padre Torres, de atâtea ori încât orice adept ar fi devenit, contra-revoluţionar.

Comandoul popular de rezistenţă căzuse învins în excesului de şampanie Moet et Chandon. Tacones Mendoza dormea pe spate cu gura deschisă şi cu mâna pe patul pistolului P. 08, obiect care contrasta puternic cu decorul luxos. Ramos şi El Cura dispăruseră, sprijinindu-se unul pe altul, după ce goliseră ultima sticlă. Pierdut pentru cauza revoluţiei, Jose Angel se odihnea cu spatele lipit de perete, având alături sticla de J & B pe jumătate goală.

Numai Esperenza părea de nedoborât. Îşi împărţi cupa cu Malko şi o ridică.

— Pentru succesele noastre.

Începuse şi el să simtă oboseala, de abia ţinându-şi ochii deschişi. Balada lui Padre Torres îl exasperase.

„A fost odată... ci-ci... un preot revoluţionar... ci-ci... care şi-a luat lumea în cap... ci-ci... în Columbia...”

Exasperat, ridică braţul pick-up-ului. Ca şi când asta ar fi aşteptat, Esperenza se apropie de el. Nu spuse nici un cuvânt, dar o descărcare de electricitate statică trecu prin cele două corpuri. Malko îi văzu sânii ridicându-se şi îi simţi buzele ca o adiere pe gât.

— Trebuie să plec, spuse el, am nevoie de odihnă.

Esperenza îngenunche şi îi luă o mână într-ale sale.

Palmele îi ardeau, de parcă ar fi fost lovită de un atac de malarie.

— Nu. Ar putea fi periculos. Poliţia probabil că face razii din cauza lui Gomez. Eşti înarmat.

Dacă toţi posesorii de arme din Caracas ar fi fost arestaţi, atunci închisorile din America de Sud ar fi devenit neîncăpătoare. Tacones mormăi prin somn. Esperenza se ridică şi îl luă pe Malko de mână. Chipul tras şi ochii strălucitori îi dădeau un aer plăpând şi fragil.

Deschise o uşă vopsită în alb şi intră într-o cameră luminată

doar de două sfeşnice enorme de argint cu şapte braţe. Nici un tablou pe perete. În afară de sfeşnice, singura mobilă era un pat imens de formă pătrată, pus direct pe pardoseală. La căpătâi, un imens poster al lui Che Guevara, prins cu pioneze pe perete.

— Aceasta este camera mea, îl anunţă Esperenza. Tatăl meu spune că sunt nebună, adăugă ea candidă.

Malko era cam de aceeaşi părere. Esperenza se opri în faţa posterului, şi rămase nemişcată, cu capul uşor plecat. Brusc, o lacrimă i se prelinse pe nas, oprindu-se într-un coş.

Îl luă pe Malko de mână şi îl strânse cu putere. Chipul ei adunase parcă toată durerea lumii. Spuse pe un ton fără intonaţie:

— A murit. Undeva într-o groapă, şi nici măcar nu ştim unde. La aniversarea morţii sale ne-am adunat, am băut, ne-am rugat toată noaptea şi…

Se opri şi clătină din cap.

— Nu trebuie să ne mai gândim la asta.

Calmă, îşi scoase bluza, apoi sutienul. Sânii păreau prea grei pentru pieptul fragil. Avea şolduri de băiat şi picioare subţiri şi nervoase. Nu purta nimic pe sub pantalonul de catifea neagră.

Gesturile îi erau naturale, fără ostentaţie, cu o uşoară reţinere, de parcă oficia un ritual. Se aşeză în genunchi pe pat, în faţa lui Malko. Părul îi ajungea până la sfârcuri.

— Vino.

Era prea ostenit ca să se opună şi îi pierise şi cheful de a râde de colţul folcloric al comandantului Guevara. Esperenza era poate nebună, dar nu simulantă. În orice caz, era periculoasă, prin ascendentul asupra echipei de ucigaşi pe care o formase. Se dezbrăcă şi el.

Esperenza luă hainele. Întredeschise uşa şi le aruncă în living.

— Vreau ca ei să ştie. O meriţi.

Odihna războinicului, varianta castristă.

Fata îl trase pe Malko în pat şi îi atinse uşor cu degetul cicatricele.

— Te-ai bătut peste tot, murmură ea cu o voce de copil uimit. Ca Jose. Fidel e aşa de bun că te-a trimis.

Urmări cu buzele calde şi uscate cicatricea lăsată de lovitura de cuţit care aproape că îl trimisese pe lumea cealaltă la Bangkok, şi cu o privire visătoare masă încetişor cu vârful degetelor prelungi cicatricele gloanţelor primite la Hong-Kong.

Malko fu gata să-i spună că nu lupta de aceeaşi parte cu ea. Dar se abţinu la timp: era un trimis al lui Fidel, un mercenar al

revoluţiei, venit din îndepărtata Europă pentru a ajuta popoarele Americii Latine să se elibereze.

Esperenza se lăsă brusc pe spate, cu ochii închişi şi cu o mână pe pieptul lui Malko. Cu cealaltă îşi mângâie picioarele, apoi coapsele, oprindu-se în dreptul sexului. Două degete prelungi pătrunseră înăuntru, mişcându-se cu o frenezie calculată. Foarte repede, Esperenza gâfâi. Mâna i se crispă pe pieptul lui Malko, se destinse brusc, se arcui cu ochii închişi, apoi se aruncă asupra bărbatului.

— Când mă gândesc la tot ce ai făcut, murmură ea.

Întinsă pe spate, respira adânc.

Sfârcurile ca de marmură se învârtoşau spre tavanul roşu. Îl trase pe Malko spre ea, încolăcindu-l cu picioarele, ca o floare tropicală, umedă şi parfumată. Îl zgârie pe spate, îi muşcă umărul, încordându-se sub el. Malko uită de oboseală, o pătrunse adânc şi strigă şi el.

Totul dură parcă o veşnicie. După încordarea pe care o simţi, îşi dădu seama că Esperenza era aproape de culmea plăcerii. În aceeaşi clipă, ea dădu capul pe spate şi deschise ochii, fixând peretele de la capul patului.

Juisă îndelung, privind extatic chipul de hârtie al lui Che.

*

* *

— De ce te-a atras revoluţia?

Ezitase mult înainte de a pune acea întrebare. Conversaţia putea deveni periculoasă. Era dimineaţa zilei de 25 decembrie. Soarele strălucea şi afară erau cel puţin 30°. Malko simţea că îi plesneşte capul. Avea spatele zgâriat, gura cleioasă, şi avea impresia că organul lui viril trecuse prin maşina de tocat. Hippies predicau iubirea nu războiul. Esperenza împăca şi „uliii” şi „porumbeii”, dedicându-se cu aceeaşi exaltare ambelor cauze.

— Dar tu de ce faci dragoste?

În genunchi, cu mâinile pe şolduri neobosită, îl contempla cu satisfacţia datoriei împlinite. Dacă galoanele se câştigau astfel printre castrişti, lui Esperenza i se putea prevedea un viitor extrem de fericit. Pentru că Malko nu răspunse, ea profită şi depuse o sărutare pe pântecul lui; spunând:

— Bărbaţii ca tine n-ar trebui să se însoare. E o crimă ca doar o singură femeie să poată profita.

— Nu mi-ai răspuns, insistă Malko.

Ea se întinse pe spate şi îi ceru:

— Mângâie-mă.

Avea pielea călduţă şi parfumată. Fesele erau la fel de bronzate ca întreg corpul. Brusc, începu să vorbească:

— Nu prea ai încredere în mine, nu-i aşa? Ai venit din Cuba ca să mă testezi. Ştiam că aşa se va întâmpla. De mult timp voiam să ajut revoluţia. Înainte de a auzi de Che mă plictiseam. Acum trăiesc. Voiam să mă duc după el în Bolivia. Tatăl meu m-a oprit la aeroport. L-am pălmuit în public, dar când am reuşit să scap, Che era mort… Atunci am jurat să continui, să fac ceea ce acesta ceruse: declanşarea unui război pretutindeni şi crearea unui Vietnam în Venezuela.

O adevărată iluzie lirică. Malko vru să o trezească la realitate pe Esperenza.

— Che era însurat.

Tânăra respinse fraza nepotrivită, spunând sec:

— Era destul de bărbat ca să-l putem împărţi.

Comunism avansat.

Malko vru să-i canalizeze atenţia spre preocupări mai pământeşti, încercând să o „dezamorseze”, fără să fie strivită de mecanismul pe care îl declanşase.

— Nu ai decât o mână de oameni. Digepol este feroce.

— Nu mi-e teamă de poliţia politică. Ştiu că voi fi torturată, adăugă ea pe un ton scăzut. Nu-mi pasă. Am fost deja violată.

Continuă pe un ton fără inflexiuni:

— Aşa l-am cunoscut pe Tacones. Într-o seară am făcut imprudenţa de a mă duce după ţigări pe jos. Patru patoteros m-au atacat şi m-au urcat cu forţa în maşină. M-au dus la groapa de gunoi, pe vechiul drum spre La Guaiara. Într-un mic ranch abandonat. Acolo m-au violat, unul după altul, forţându-mă să fac ce le-a trecut prin minte. Am crezut că înnebunesc. Erau jegoşi şi puţeau. Am urlat atât, încât credeam că-mi pierd glasul. Tacones Mendoza a apărut de nicăieri, chiar în momentul în care unul dintre ei se pregătea să mă sfâşie. A scos pistolul de sub bluzon şi a tras în cei doi care se băteau pe pântecul meu. Ceilalţi doi au fugit. I-a terminat pe răniţi lovindu-i cu patul armei, pentru că nu mai avea gloanţe. Apoi m-a dus alături, la el. Un mic ranch nemobilat, cu saci în loc de paturi. M-am culcat şi am dormit. A doua zi i-am oferit bani, dar a refuzat. Mi-a spus că ura nedreptatea. Şi de aceea intervenise. Am devenit prieteni…

— Nimeni nu s-a sesizat de acele crime? întrebă Malko uluit.

Ea făcu un gest nepăsător.

— Oh! Poliţiei nu-i pasă de săraci. În orice caz, tatăl meu a aranjat toată povestea… Oficial, Tacones a devenit şoferul meu,

asta ca să-i pot da ceva bani.

Deviaseră de la subiect.

— Chiar cu Tacones şi cu ceilalţi, insistă Malko. Tot o mână de oameni sunteţi. Uită-te la Douglas Bravo: dacă părăseşte hăţişurile din Falcon e pierdut. Aici la Caracas nu poţi realiza nimic important.

Brusc, un surâs poznaş îi înflori pe buze.

— Vrei să mă pui la încercare. El Dorado? Ei bine, vei vedea. Ca să-şi dovedesc de ce suntem în stare, nici măcar n-am să-ţi cer ajutorul pentru proiectul nostru. Vei privi şi te vei minuna.

— Ce proiect?

Ea ezită, întrebându-se dacă nu spusese prea mult.

— Să nu spui la nimeni. Vice-preşedintele Statelor Unite vine peste zece zile. Îl vom asasina.

Malko rămase mut. Întrebându-se dacă nu visa.

Tânăra burgheză, pictoriţă şi revoluţionară, plănuia cu calm un asasinat politic chiar în ziua de Crăciun, la fel de liniştită de parcă ar fi pregătit o şarlotă.

— Există poliţie, gărzi de corp, obiectă el. CIA şi Digepol. Va fi extrem de bine păzit. E nevoie de o organizaţie puternică şi ramificată, pe care tu nu o ai…

— Lee Oswald a fost singur, remarcă suav Esperenza. Sirham Sirham de asemeni. Au schimbat faţa lumii. Imaginează-ţi ce se va întâmpla după moartea acelei persoane. Curajul insuflat tuturor acelora care luptă contra capitalismului, împotriva SUA.

De la stupefacţie, Malko trecu la consternare. Fata nu glumea. Responsabilitatea care atârna pe umerii lui era îngrozitoare. Era altceva decât infiltrarea într-un grup de fanatici. Se cutremură gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă señor Orlando Leal Gomez nu i-ar fi împuşcat pe cei doi copii nevinovaţi. Până să infiltreze un alt agent, catastrofa s-ar fi produs deja.

— Somn uşor, dragul meu El Dorado, trebuie să fii obosit. Mă voi apuca de pictat.

Se strecură afară din cameră, lăsându-l pe Malko singur cu posterul uriaş al lui Che.

Capitolul VI

Uşor ameţit, Malko se aşeză pe bancheta de piele a Bentley-ului. Dormise două ore şi se trezise tresărind. Complet goală, Esperenza întindea cu furie culoarea pe o pânză informă. Tacones şi Jose Angel dispăruseră.

Tânăra venezueleană insistase să-l ducă ea cu maşina.

Esperenza conducea repede pe străzile pustii ale Caracasului. La intersecţia bulevardului Vera-Cruz cu Calle Orinoco, Malko văzu un snack-bar care tocmai deschidea.

— Lasă-mă aici, îi ceru el, vreau să iau micul dejun.

Ea opri Bentley-ul la bordură şi întinse buzele spre Malko.

Nu era mai mult de şapte dimineaţa. Lui Malko îi ţiuia capul de oboseală şi de enervare. Era nerăbdător să împărtăşească celui în drept noutăţile pe care le aflase.

— Crăciun fericit, murmură Esperenza.

— La fel şi ţie.

— Sunt fericită că ai venit să lupţi alături de noi, adăugă ea impetuoasă.

El coborî şi o urmări pe Esperenza întorcând. De îndată ce Bentley-ul dispăru în tunel, o porni la drum. Hotelul Tamanaco era la 500 de metri distanţă, la capătul bulevardului Vera-Cruz. Camera 888 era reţinută de Ralph Pleurfoy, şeful Central Intelligence Agency în Venezuela. Înainte de a discuta cu el însă. Malko ardea de nerăbdare să facă o baie caldă şi să se destindă.

Trebuia să-şi şteargă din minte imaginea lui Orlando Leal Gomez, cu mâinile întinse, cerând îndurare, imagine care se suprapunea peste cea a Esperenzei, al cărei parfum i se impregnase în fiecare centimetru de piele.

*
* *

Ralph Pleurfoy părea desprins din paginile publicitare ale revistei *Play-Boy.* Cămaşa bine călcată, sacoul impecabil şi pantofii negri oglindă. Până şi firele de păr stăteau la locul lor. Înalt, suplu, cu o alură sportivă, era produsul noii şcoli a CIA, care îşi recruta oamenii direct din campusurile universitare. Chipul cu trăsături regulate era fără expresie. Rareori îşi exterioriza sentimentele. Părea o mască sculptată în lemn. Doar ochii erau altfel, cei mai stranii din câţi văzuse Malko la un bărbat. Calzi ca de femeie, cu toate că Ralph Pleurfoy era la fel de lipsit de

sentimente ca un aragaz electric. Trimisese deja zeci de oameni la moarte, fără nici o tresărire.

Aşezat pe braţul unui fotoliu, îl asculta pe Malko, privindu-şi gânditor unghiile tăiate foarte scurt. Când acesta ajunse la crimă, îl întrerupse politicos, pe un ton grav:

— Nu v-a văzut nimeni?

— Nu.

Printr-un gest vag, dădu de înţeles că nu mai aştepta altceva de la Malko. De altfel, indivizii nu îl interesau deloc, doar rezultatele contau. Cât despre omorârea unui general venezuelean, Malko nu avea să fie tras la răspundere pentru o asemenea poznă de către „cei de sus”. Aceştia contau de fapt la Caracas: atotputernica poliţie politică şi aliaţii ei, CIA şi forţele speciale. 95% din ofiţerii venezueleni erau formaţi în SUA, raporturile armată-CIA fiind astfel considerabil uşurate. Nimic important nu se făcea fără ei. Ruşii renunţaseră demult să mai facă mizerii Departamentului de Stat în acea ţară. Era un capitol închis. Mai rămâneau doar cubanezii...

Cu toate că Malko îl sunase pe Pleurfoy la opt dimineaţa, în ziua de Crăciun, acesta nu protestase. O oră mai târziu, se prezentase la întâlnire, proaspăt şi destins. Când Malko termină de povestit, catadicsi să dea aprobator din cap.

— Bravo. Până aici ne-am ţinut de SOP[1], cu excepţia incidentului Gomez. În fond, a fost un lucru bun. Acum sunt siguri de dumneavoastră. Vom putea astfel să le cunoaştem organizaţia, ramificaţiile din ţară, legăturile cu rezistenţii din Falcon. Va fi o mare lovitură. O mare lovitură, repetă el ca pentru sine.

Vocea îi vibra de aţâţare. Era un adevărat vânător. Oficial, era consilierul cultural al ambasadei şi locuia într-o vilă spaţioasă din cartierul Alta Loma, cândva distrus de cutremur, într-o zonă depărtată de oraş, spre vest.

În realitate, era unul dintre cei mai buni specialişti anti-gherilă de la CIA. Lipsea uneori fără veste, plecat în vacanţe misterioase, care întotdeauna îl purtau spre Saigon.

Se ridică şi îşi trosni articulaţiile degetelor.

— Bravo, dragul meu. Continuaţi. Contactaţi-mă cât mai rar posibil. Nu se ştie niciodată. E de ajuns o mică greşeală. Când veţi şti tot, toate ascunzătorile, toate numele, vom acţiona.

Asta în cazul în care, din acel moment încolo, Malko nu era

[1] *Standard Operation Procedure (n.a.).*

ucis. Îşi risca viaţa în fiecare secundă. Două persoane îl îngrijorau în mod special din grup: Tacones Mendoza şi Jose Angel. Aceştia continuau să-l suspecteze... în cazul unui pas greşit, nu i-ar fi lăsat nici o şansă. Amândoi aparţineau acelui soi de aventurieri care rătăceau prin America Centrală de la o revoluţie la alta, sfârşind prin a dobândi un al şaselea simţ care îi avertiza asupra pericolului.

Lui Ralph Pleurfoy nu părea să-i pese de acest lucru. Se ridică, gata de plecare. Malko se privi în oglindă, care îi întoarse imaginea ochilor aurii înroşiţi de oboseală, şi a chipului tras.

Muncea din greu ca să-şi repare castelul.

Pentru că Pleurfoy îl agasa puţin cu formalismul de care dădea dovadă, păstrase esenţialul pentru final.

— Am uitat să vă spun ceva, îl anunţă cu o voce suavă. Plănuiesc să îl asasineze pe vice-preşedintele Statelor Unite atunci când va veni aici.

Pleurfoy îl contemplă pe Malko de parcă auzise o blasfemie.

— Ce?

Pe măsură ce Malko îi dădea amănunte, chipul frumos părea să se descompună. Pleurfoy nu era antrenat pentru subtilităţi.

— Teribil, reuşi el să articuleze. Voi contacta imediat poliţia venezueleană, ca să anihileze acele persoane.

— Nici vorbă. Nu au făcut încă nimic, iar Esperenza are protectori puternici. Trebuie supravegheaţi, iar în ziua în care voi afla *cum* se va întâmpla, vom interveni. Conform SOP, nu-i aşa?

Pleurfoy îl privi descumpănit.

— Da, da, în sfârşit, aşa cred... Sper că sunteţi sigur de ce spuneţi. Vă daţi seama ce responsabilitate am...

— S-ar putea să fim nevoiţi să acţionăm în ultimul moment, continuă Malko necruţător. Poate vom improviza. Acum cred că voi face o baie...

Americanul se îndreptă cu regret spre uşă. Avea să petreacă un Crăciun dificil. Malko se bucură în sinea lui. Fiecare la rândul lui. Îi plăcea când îi vedea pe birocraţi frământându-se şi dându-şi osteneala.

— Oricum, Crăciun fericit, îi aruncă el în treacăt.

Ralph Pleurfoy nu răspunse, şi contrar obiceiurilor sale, trânti uşa.

Malko se duse să dea drumul la apă, profitând cu voluptate de acele momente de destindere. De îndată ce părăsea Tamanaco, era din nou în pericol.

*

* *

Brusc, remarcă o telegramă pusă la vedere pe masă, trimisă pe adevăratul lui nume, prin amabilitatea ambasadei americane. Confuzia lui Ralph Pleurfoy fusese atât de mare, încât uitase să-i pomenească de ea.

Intrigat, o deschise, şi murmură o înjurătură urâtă. Textul era foarte scurt, iar semnătura era a lui Krisantem.

Acoperiş aripă dreaptă prăbuşit după crivăţ.

Demoralizat, mototoli hârtia galbenă. Un asemenea acoperiş costa 15.000 de dolari. Castelul lui era precum butoiul Danaidelor. Cu toate acestea, sperase ca acoperişul să reziste cu bine iernii. Brusc, se înfurie pe CIA, amintindu-şi de acumularea de zăpadă de pe ţiglele roşii. Dacă ar fi rămas la Liezen, ar fi curăţat zăpada şi acoperişul poate ar fi rezistat. Probabil că lui Krisantem nu-i trecuse prin minte.

De obicei, în toate călătoriile lui lua o fotografie panoramică a castelului, poză care rămăsese împreună cu celelalte lucruri încredinţate lui Ralph Pleurfoy, în Barbgdos. Acum îi lipsea.

Deşi castelul nu mai avea parc, acesta aflându-se în Ungaria, acesta era motivul pentru care trăia şi lucra pentru CIA. Dacă Dumnezeu avea să-l mai ţină, intenţiona ca într-o zi să se retragă, şi să ducă o viaţă demnă de rangul său de Alteţă serenissimă.

În aşteptarea acelei zile, devenise castrist şi asasin…

Capitolul VII

Ţinându-l pe Malko de mână. Esperenza se opri în faţa femeii brunete care, aşezată ca şi ceilalţi pe mocheta albă. Nu scosese nici un cuvânt. Purta o rochie sobră dintr-o mătase uşoară de culoare cenuşie, strânsă în talie cu o centură lată cu cataramă metalică, punându-şi în evidenţă pieptul ţuguiat, şoldurile în formă de amforă, şi picioarele suple şi bronzate.

Avea chipul fin, uşor asimetric, cu o gură mică. Umezită în permanenţă de limba ascuţită, şi un păr negru ca smoala, pieptănat într-un coc greu. Unghiile de la mâna stângă erau lungi şi îngrijite, iar cele de la mâna dreaptă scurte şi încarnate.

Întreaga ei înfăţişare degaja o senzualitate animalică, primitiva, ţinută însă în frâu, domesticită şi ascunsă sub o aparenţă austeră.

— V-o prezint pe Mercedes Vega, îl anunţă mândră Esperenza. Este un exemplu pentru noi toţi. O femeie minunată, El Dorado.

Mercedes îi întinse mâna lui Malko, strângându-i-o ca un bărbat. Privirea ei întunecată era indescifrabilă.

— Bun venit printre noi, spuse ea pe un ton grav, Esperenza mi-a vorbit de dumneavoastră. Suntem fericiţi să avem în rândul nostru un bărbat care luptă pentru libertate.

Malko mormăi o scurtă mulţumire. I se părea că Mercedes recită o lecţie învăţată dinainte. Ochii negri pironiţi asupra bărbatului se îndreptară spre Esperenza, făcându-l pe Malko să se întrebe dacă în afară de castrism, cele două femei nu împărtăşeau şi altfel de convingeri.

Se aşeză şi el. Esperenza îi aduse un Pepsi-Colp. Tacones Mendoza îşi rodea unghiile chiar în faţa lui. El Cura, fără sutană, se juca cu un pachet de manifeste, iar Jose Angel, cu un aer absent, contempla tavanul.

Ramos, masiv şi morocănos, cu umerii de tăietor de lemne, îmbrăcat într-o cămaşă cu carouri galbene, fuma lângă uşă.

— Bobby n-a putut să vină, anunţă Esperenza. Nevasta lui a devenit foarte geloasă, şi cum iese din casă, îl urmăreşte. Ar fi prea periculos.

Tacones murmură ceva apropo de căţelele în călduri, fără ca cineva să-l ia în seamă.

Mercedes părea diferită de ceilalţi. Malko se simţea examinat, cântărit, judecat de ea, cu detaşarea unui entomolog. Nu era o

fată de miliardar care se juca de-a revoluţia. Ce căuta oare în acea adunătură?

Malko se simţi deopotrivă decepţionat şi aţâţat. Prima parte a operaţiunii fusese un succes. Îl acceptaseră drept trimis special al Cubei, cel care urma să aducă un suflu nou în comandoul Guevara. Pentru aceasta fusese însă obligat să ucidă.

Esperenza ridică paharul de Pepsi. Trecuse la ascetism.

— *Viva Guevara!*

Fiecare bău cu religiozitate băutura imperialistă. Probabil că doar la ocaziile importante. Precum asasinatele sau rebeliunile, se servea „Cuba libre”.

După ce îşi goli paharul, ea anunţă pe un ton brutal:

— Ca să-i demonstrăm lui Fidel cât suntem de hotărâţi, comandoul Che Guevara va trece la o serie de acţiuni precise care vor înflăcăra imaginaţia şi vor provoca trezirea spontană a conştiinţei populare. Prima a avut loc ieri: eliminarea lui Orlando Leal Gomez de către noul nostru tovarăş, El Dorado.

Jose Angel părea că se plictiseşte îngrozitor. Mercedes îşi descrucişă picioarele şi Malko zări coapsa bronzată. Se pare că revoluţia mergea mână în mână cu o oarecare libertate sexuală...

— Următoarea noastră acţiune va avea loc săptămâna viitoare şi va consta în eliminarea fizică a vice-preşedintelui SUA.

Tăcu şi nimeni nu rupse tăcerea. Mercedes îşi privea picioarele. Tacones nu-şi mai rodea unghiile.

Brusc, liniştea fu întrerupă de Mercedes, care ridică tonul, spunând calmă:

— N-ar fi mai bine să continuăm propaganda prin manifeste înainte de a ne aventura într-o operaţiune atât de spectaculoasă? Poporul nu este încă pregătit pentru o acţiune spontană. Nu vom obţine nici un beneficiu, şi poliţia ne va hăitui. Am putea mai bine să-l răpim.

Vorbea fără enervare, cu convingere, ca o profesionistă, dar Esperenza respinse cu impetuozitate obiecţia.

— Avem nevoie de publicitate! Lumea nu mai citeşte manifestele noastre.

— Răpirile sunt foarte periculoase, şi răpitorii sunt întotdeauna prinşi.

Mercedes nu insistă. Cei patru bărbaţi nu scoseseră nici un cuvânt.

— Vă voi ţine la curent, conchise Esperenza. Întâlnirea s-a terminat, spuse ea postându-se lângă tabloul neterminat.

Mercedes se apropie de Malko.

— Aş vrea să-mi povestiţi despre Cuba.

Din fericire, Malko învăţase lecţia pe de rost. Mercedes îl asculta impasibilă. Din când în când, privirea ochilor întunecaţi săgeta cu un soi de tandreţe ochii aurii ai lui Malko.

— E o plăcere să vorbeşti cu cineva dinafară, suspină ea. Aici lupta este foarte dură. Americanii sunt atotputernici, iar poporul nu e prea nefericit. Dacă aveţi puţin timp, sunaţi-mă.

Îi dădu numărul de telefon, pe care Malko şi-l notă în minte. Se întreba dacă trupeşa Mercedes era preocupată să-l îndoctrineze, sau avea doar chef să mai uite de griji. Tânăra îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă. Unul după altul, cei patru bărbaţi plecară şi ei.

De îndată ce rămaseră singuri, Esperenza se lipi de el.

— Ce crezi despre Mercedes? întrebă ea.

— Are multă personalitate, admise Malko fără să se implice prea mult.

— Ea m-a făcut să înţeleg revoluţia, spuse Esperenza visătoare. Eram o fetiţă egoistă şi bogată, fără conştiinţă socială...

Se transformase, devenind total isterică. Progresul nu era evident.

— Cum ai cunoscut-o?

— La expoziţia mea de pictură. Auzisem deja despre ea. Pe când făcea parte din Partidul Comunist Venezuelean. A fost deseori arestată de Digepol. Mi-a văzut tablourile şi mi-a spus că sunt foarte proaste. Ca să-i fac plăcere, am ars tot. Intenţionasem să donez câştigul săracilor. Ea mi-a explicat că existau alte metode de a-i ajuta. Che Guevara tocmai se sinucisese. Cu gândul la el, plângeam în fiecare seară. Am fost atât de bucuroasă să pot face ceva...

Malko îşi aduse aminte brusc de privirea arzătoare pe care Mercedes i-o aruncase lui Esperenza.

— Te-ai culcat cu ea? întrebă el calm.

Esperenza roşi. Ezitând imperceptibil.

— Da.

— Asta face parte din revoluţie?

Unghiile ascuţite ale venezuelencei i se înfipseră în braţ.

— Eşti rău! Mercedes e o femeie extraordinară. Din cauza lui Che, nu mai suportam bărbaţii. Imediat am format comandoul popular de rezistenţă.

Esperenza îşi întrerupse spusele şi puse un disc. Din nou balada lui Padre Torres! Se întinse pe mochetă, stinse luminile,

lăsând doar o veioză verzuie care răspândea o lumină slabă.

— Vino lângă mine, şopti ea.

Malko se întinse lângă ea cu capul pe un teanc de manifeste. Esperenza nu scotea nici un cuvânt. Vocea răguşită a unei cântăreţe cubaneze cânta sacadat, acompaniată de maracasuri.

„În Columbia... ci-ci... a murit un partizan formidabil... Cânt despre Camilo Torres, care a pornit în căutarea libertăţii...”

În penumbră, Malko zări mâna lui Esperenza crispată pe pântec pe sub pânza subţire a rochiei.

Era în transă. Acel amestec de lirism revoluţionar, de sexualitate şi de violenţă era tipic sud-american. Întâlnirile lui cu Mercedes aveau să fie plăcute. Ceva între Che Guevara şi Lenin.

Bazinul lui Esperenza se mişca imperceptibil. Fata respira mai rapid. La un moment dat se opri, rămânând nemişcată. Aproape imediat, balada lui Padre Torres se încheie într-un staccato de maracas. Esperenza ştia discul pe de rost...

O interesantă aplicare a teoriei lui Pavlov asupra reflexelor condiţionate. Dacă ar fi ştiut bietul Camilo Torres ce reuşea să provoace post mortem! Excitat de juisarea tăcută, Malko întinse mâna. Esperenza îl respinse încetişor.

— Vezi tu, dacă Guevara ar fi trăit, murmură ea. M-aş fi dus oriunde ca să fiu a lui, măcar o dată. L-aş fi păstrat sămânţa în mine până s-ar fi uscat...

Malko nu împărtăşea nici pe departe delirul erotico-revoluţionar al tinerei venezuelene.

— Cum vei proceda ca să-l ucizi pe vice-preşedinte? întrebă el.

Ea puse de la început balada lui Padre Torres, apoi zise încăpăţânată:

— N-am să-ţi spun. Vreau să mă descurc singură. Tu ai riscat destul.

Malko nu insistă. Cu ajutorul lui Mercedes, avea să afle poate secretul lui Esperenza. Se ridică încetişor şi o lăsă pe şefa comandoului popular de rezistenţă să viseze.

*

* *

Mercedes aştepta autobuzul la colţul bulevardului del Avila. La vederea siluetei de statuie greacă, mai multe maşini încetiniră. În ciuda chipului sever, crupa şi sânii ei îi atrăgeau irezistibil pe bărbaţi. Nu avea nici un fel de viaţă sentimentală. Câteodată se lăsa agăţată de un necunoscut, care făcea dragoste cu ea pe drumurile pustii din Alta Mira, brutal şi nepăsător. Mercedes încerca o voluptate aproape masochistă în timpul acelor scurte

îmbrăţişări. Astfel apreciase şi mai tare zelul de neofită al lui Esperenza!

Vechiul autobuz sosi în sfârşit. Mercedes era în întârziere. Douăzeci de minute mai târziu, intra la Cocorico. Un mic bar liniştit de pe Calle Segunda, la intersecţia cu bulevardul Abraham-Lincoln. Cel cu care avea întâlnire era un tip şters şi aidoma oricărui îndrăgostit, se comporta absolut dezgustător în micile separeuri special făcute pentru asta. Ea îl cunoştea sub numele de Paco.

Costumul de pânză albicioasă îl făcea să semene a funcţionar plătit cu şase sute de bolivari pe lună. Îi uitai chipul după cinci minute Inodor, incolor şi insipid. Cu toate acestea era unul dintre cei mai buni teoreticieni ai războiului secret din America de Sud. Nimeni nu-i cunoştea adevăratul nume, nici naţionalitatea de origine. Vorbea spaniola cu accent mexican, pronunţând x-ul într-un mod gutural. Mercedes se culcase cu el, dar nu aflase nimic.

Făcea dragoste distrat, de parcă mânca sau bea. Părea complet dezumanizat, lăsând impresia că se putea abţine la infinit. Era probabil adevărat, pentru că petrecuse luni de zile în hăţişurile din Bolivia şi din Columbia, fără a mai pune la socoteală închisoarea şi torturile.

Reprezenta eminenţa cenuşie a Partidului Comunist Venezuelean, pe cale de a intra în legalitate.

Mercedes avea încredere deplină în Paco. Acesta fusese motivul pentru care fusese însărcinată să recruteze rămăşiţele organizaţiei castriste venezuelene, cu scopul de o submina, sau cel puţin de a o supraveghea din interior, în fiecare săptămână îi dădea raportul lui Paco.

Acesta nu se atinsese de bere. Guvernul pusese taxe grele pe alcool, pentru a încuraja consumul de bere autohtonă.

— Ai întârziat, remarcă el. După ce îi comandase un Pepsi-Cola.

— Reuniunea s-a prelungit. Au apărut noutăţi.

Fără emoţie, căutând să-şi aducă aminte toate detaliile, ea îi povesti despre integrarea lui Malko în grupul Guevara şi despre omorârea lui Orlando Leal Gomez. Paco clătină din cap.

— Sunt nebuni!

Ospătarul se apropie, şi atunci el puse mâna pe coapsa lui Mercedes.

După ce acela se îndepărtă. Mercedes începu să povestească despre proiectul de asasinare a vicepreşedintelui. În acel moment Paco îşi pierdu calmul, jucându-se nervos cu măslinele

din farfurie.

— Riscă să dea greş, spuse el. Digepol ne va pune nouă acţiunea în cârcă. Nu vor crede niciodată că aceşti ţicniţi au pus totul la cale singuri. Trebuie să-i împiedicăm…

Privirile li se încrucişară. Ştiau foarte bine ce gândea fiecare. Mercedes îl cunoştea pe unul din şefii de la Digepol.

Sigur că denunţarea unor camarazi nu era ceva prea frumos, dar partidul avea întâietate.

— S-ar putea să fie inutil, remarcă tânăra. Fata va fi eliberată de tatăl ei în două ore. Pentru moment nu i se poate reproşa nimic. Nu s-a aflat la locul atentatului.

Paco reflecta.

— Cine este acest ceh?

— Nu ştiu nimic despre el, dar voi încerca să aflu. L-a ucis pe Orlando Leal Gomez.

— Ah!

— Mi se pare straniu modul în care a debarcat.

Fata ridică din sprâncene.

— Nu prea, doar îl cunoşti pe *leader maximo*[2]. Crede sincer că va cuceri America de Sud precum Zapata a cucerit Mexicul.

— Am o idee, spuse deodată Paco. Ceilalţi probabil că nu au prea mare încredere în el…

— Deloc, aş crede…

Paco mângâia coapsa lui Mercedes.

— Iată ce vei face, spuse el. Dacă nu merge, vom găsi altceva. Îl cunoşti pe Fernando Gutierrez? Ne este foarte îndatorat.

O jumătate de oră mai târziu, Mercedes ieşi neînsoţită din barul Cocorico. Teoretic, soarta comandoului popular de rezistenţă era pecetluită. Din fericire, Esperenza avea să supravieţuiască. Mercedes era destul de mulţumită. Încerca un soi de indulgenţă vinovată pentru fetiţa bogată îndrăgostită de Che Guevara.

În cazul lui Lenin, acest lucru nu s-ar fi întâmplat.

[2] *Fidel Castro (n.a.).*

Capitolul VIII

Esperenza purta un furou lung de mătase albă, care se mula pe corp ca o mănuşă. Cu toate acestea, majoritatea fetelor de la „Dolce Vita” rămânea fidelă rochiilor cât mai scurte. De îndată ce se aşezau, veşmintele li se ridicau până la pântec. Vecina lui Malko. O brunetă rotunjoară, îşi arăta slipul fără complexe.

Când îşi pironi ochii pe picioarele ei dezgolite, fata îi susţinu privirea fără nici o jenă. Un băiat care trecea prin preajmă murmură:

— Ce femelă!

Fetele care erau acolo se eliberaseră demult de tabuurile latine. „Dolce Vita” era o discotecă la modă în Caracas. Situată în subsolul unei galerii comerciale din cartierul Chaquaito, atrăgea în fiecare seară tineretul bogat din oraş.

Într-un decor plin de statui din ghips şi lumini voalate, comportamentul tinerilor putea fi oricât de dezgustător, cu condiţia de a reînnoi consumaţiile cât mai des.

Malko, la fel de elegant ca întotdeauna, într-un costum de alpaca albastru închis, ocupa împreună cu Esperenza o masă lângă ring. Fata îl luase de la Bobby cu Bentley-ul. Machiată până în vârful unghiilor, purta nişte cercei cu rubine care ar fi făcut să pălească de invidie orice revoluţionară obişnuită. În afara perioadelor de lirism guevarist, era o fată apetisantă şi extrem de atrăgătoare.

— Gândindu-mă la tine am pictat un tablou, îi mărturisi ea lui Malko. Ţi-l voi arăta.

Dansară un slow. Fata se lipi cu supleţe de el. Remarcând aerul distrat al lui Malko, se strânse şi mai tare în el, întrebându-l:

— La ce te gândeşti, El Dorado? Dacă mai rămâi mult la Caracas, am să-l uit pe Che. Semeni cu el: cutezător şi extrem de viril.

Vorbea cu atâta patos, încât Malko fu tentat o clipă să-i mărturisească tot. Munca lui de infiltrare îi plăcea din ce în ce mai puţin. Dacă n-ar fi fost vorba despre ameninţarea vieţii vicepreşedintelui, s-ar fi urcat în primul avion spre Austria, lăsându-l pe Ralph Pleurfoy să se spele pe cap cu castriştii lui.

Aştepta ca Esperenza să-i povestească despre proiectele sale.

— Ce se va întâmpla cu localurile, de exemplu Eve, după ce

revoluţia va triumfa? întrebă el.

Furoul alb şi umed se desprinse de el.

— Lumea va dansa întotdeauna! Nu e ceva rău.

— În Cuba nu e timp de dans, suspină Malko. Viaţa este foarte tristă.

Esperenza îl combătu cu patos.

— E o ţară foarte săracă! Noi avem petrol. Toată lumea va fi fericită.

— Crezi cu adevărat că este neapărat necesară uciderea vicepreşedintelui Statelor Unite? îi şopti Malko la ureche. Poate că e un om de treabă.

Esperenza îi mângâie obrazul cu vârful degetelor prelungi.

— Eşti prea sentimental, El Dorado! Chiar dacă este o persoană cumsecade, reprezintă un sistem odios, pe care trebuie să-l distrugem. Înseamnă că trebuie să moară. La nevoie, o voi face cu mâna mea...

Din slow, orchestra trecu într-o rumba-flamenco, şi ei se întoarseră la masă. Esperenza părea fericită şi destinsă. Sânii i se mişcau liber pe sub furoul alb, ca o provocare călduţă. Îi luă mâna lui Malko şi o sărută.

— Astă seară vreau să uit de revoluţia noastră. Ţi-ai părăsit ţara ca să vii să ne ajuţi. Vreau să-ţi dau totul, să te fac fericit. Poate că într-o zi ţi se va ridica aici o statuie, ca cea a lui Simon Bolivar. *El Libertador...*

Iluzii lirice.

— Mi-ai dat deja mult, spuse galant Malko.

— Voi fi întotdeauna la dispoziţia ta! zise ea cu patos.

Se aplecă spre el şi îl sărută. El simţi pe spatele mâinii căldura şi fermitatea sânului.

Sărutul le fu întrerupt de cineva care îşi dregea glasul. Unul dintre ospătarii cu bolerou roşu stătea lângă masă. Se aplecă spre tânăra fată.

— Señorita Esperenza Corozo?

— Da.

— Cineva a încercat să vă fure maşina. Un Bentley gri. Nu-i aşa? Poliţia doreşte să mergeţi să vedeţi dacă nu lipseşte ceva din ea.

Fata se scuză cu un surâs şi îl urmă pe ospătar.

Malko rămase cufundat în gânduri, jucându-se maşinal cu paharul de J & B. Cum putea să o facă pe Esperenza să renunţe la proiect? Cazul ei ţinea mai mult de neurologie decât de CIA. Se gândi la birocraţii de la Washington care clasau cu religiozitate

informaţiile asupra comandoului popular de rezistenţă.

Ca să-şi mai abată gândurile, privi în jur. Atmosfera deborda de sexualitate ca în orice discotecă din Europa. Opt perechi din zece erau angajate într-un flirt pasional şi fără echivoc. Fetele erau frumoase. În general foarte machiate, dar nu adoptaseră încă moda colanţilor. Rochiile extrem de scurte lăsau să se vadă o varietate de jartiere negre, care ar fi făcut onoare caselor de toleranţă închise la începutul secolului XX.

Vecina lui Malko, cea care îşi arăta slipul, se plictisea. De mai multe ori, se aplecă spre el căutându-i privirea, ca pentru a-i spune ceva. Într-un final, desfăcu un etui de ţigări, aprinse una şi lăsă obiectul deschis pe masă.

Malko îi observă chipul reflectat în argintul lustruit. Avea ochii negri, cu privirea puţin fixă şi gura întredeschisă, lăsând la iveală dinţii foarte albi.

Nu avea decât să se ridice, să-i surâdă şi ea l-ar fi urmat.

Ca marea majoritate a venezuelencelor bogate, avea probabil maşina în imensa parcare subterană de lângă „Dolce Vita”. Deseori, perechile făceau dragoste acolo, după ce mituiseră poliţistul de pază cu zece bolivari. Malko realiză brusc faptul că absenţa lui Esperenza se prelungea în mod straniu.

Sâcâit mai degrabă de plictiseală decât de îngrijorare, se hotărî să afle motivul. Se ridică, lăsând pe masă poşeta fetei. Imediat, vecina sa stinse ţigara în scrumieră şi făcu la fel. În picioare fiind, rochia ei nu era mai lungă decât când stătea pe scaun.

— Mă întorc.

Dezamăgită, ea se aşeză la loc.

Malko ajunse în parcare, găsind uşor Bentley-ul. Lângă el nu era nimeni. Se uită în jur, dădu un ocol, fără să vadă altceva decât două perechi înlănţuite într-un Mustang.

La intrarea în parcare, un poliţist în uniformă stătea pe un scaun pliant, alături de gardianul care fuma o ţigară. Malko îl întrebă dacă el se ocupase de furt. Celălalt căzu ca din pod: nu existase nici un furt, cel puţin în acea seară, iar el era singurul poliţist de serviciu.

Însoţit de Malko, inspectă Bentley-ul. Malko încercă portierele: erau încuiate.

Poliţistul deveni uşor bănuitor. Malko insistă să afle dacă nu văzuse o fată cu semnalmentele lui Esperenza, descriindu-i rochia lungă şi albă.

Nimic. Ridicând din umeri, poliţistul se aşeză din nou pe

scaunul pliant.

Esperenza dispăruse.

Malko se întoarse în discotecă şi se duse la masă. Poşeta însoţitoarei lui era tot acolo, iar vecina lor dansa. Scotoci şi găsi înăuntru cheile de la Bentley.

Se aşeză o clipă pentru a face bilanţul: fără urmă de îndoială, Esperenza fusese răpită, dar de cine? Se gândi imediat la Ralph Pleurfoy. Înnebunit de dezvăluirile lui Malko, îl credea capabil să o hărţuiască.

Malko intră în cabina telefonică din spatele barului şi formă numărul lui Ralph.

Telefonul sună în gol.

Se întoarse la masă, plăti consumaţia şi se înapoie la Bentley.

*

* *

În momentul în care deschidea portiera, o voce din spatele lui îl făcu să tresară:

— Señor?

Se întoarse. Un bărbat în zdrenţe stătea cu mâna întinsă, la adăpostul unui stâlp de beton. Un cerşetor, din care erau cu sutele la Caracas. Organizaţi în bande, mutilau copiii, în mare parte columbieni, şi le zdrobeau ochii pentru a aduna mai mulţi bani.

Malko se pregăti să se urce în Bentley. Cerşetorul se apropie şi murmură:

— Señor, am găsit asta.

Întinse o mână jegoasă în care scânteia un obiect. Malko se aplecă şi încremeni.

Era unul dintre cerceii lui Esperenza.

Întinse mâna, dar imediat, celălalt ascunse obiectul. Văzut de aproape, era absolut respingător. Avea o barbă murdară şi albeaţă la un ochi. Gura îi mirosea atât de urât, încât putea ucide cu respiraţia…

— Unde l-aţi găsit? zise Malko.

Cerşetorul clătină din cap, viclean şi bănuitor.

— Señor, sunt foarte sărac, m-am gândit că acest obiect ar valora ceva bani…

Malko se scotoci prin buzunare.

— Cât?

— O mie de bolivari.

Două sute de dolari! Malko îi examină chipul şiret.

— Ascultaţi, spuse el. Vă dau două sute de bolivari dacă îmi

spuneţi ce s-a întâmplat şi cine a răpit-o pe acea fată.

— Nu e destul, se smiorcăi celălalt. E periculos. Vreau cinci sute de bolivari.

Malko înţelese că trebuia să-l oprească. Se prefăcu că se urcă în maşină. Imediat, cerşetorul îl apucă de mânecă.

— Señor, señor, sunt de acord cu două sute.

— Daţi-mi cercelul mai întâi.

Celălalt se supuse, apoi, pe un ton scăzut, îi spuse ce văzuse.

— Erau doi, când a sosit fata. Unul a ţinut-o, iar altul a înţepat-o cu un ac mare. Au plecat apoi cu o maşină mare.

— Asta-i tot?

— Tot.

— Nu face două sute de bolivari. Cine erau?

Scosese două hârtii de o sută de dolari şi le ţinea bine. Cerşetorul se uită cu invidie la ele. Întinse mâna şi spuse repede:

— Erau oamenii lui „Pepe” Gutierrez. Nu ştiu cum îi cheamă.

Smulse aproape bancnotele din mâna lui Malko. Acesta îl apucă de mâneca jegoasă.

— Cine e Gutierrez?

Celălalt rânji de-a dreptul. Acum că avea banii, nu se gândea decât să o şteargă.

— Veţi afla în curând.

Malko îl lipi de stâlpul de beton, întorcând capul ca să nu-i simtă respiraţia.

— Cine e Gutierrez? repetă el Unde este? Răspunde, sau îţi iau banii.

Celălalt era vizibil mai slab ca el. Se bâlbâi, apoi zise:

— Duceţi-vă la Enrique francezul. Vă va spune el, cunoaşte pe toată lumea.

— Unde-l găsesc?

— Întrebaţi de el în barurile de pe Sabana Grande. La ora asta joacă într-un bar. Acum lăsaţi-mă să plec…

Malko îi dădu drumul cu regret, şi cerşetorul se afundă în întuneric. Se urcă imediat în Bentley şi ieşi din parcare, cu gând să-l anunţe pe Ralph Pleurfoy şi să afle dacă jucase cumva un rol în acea răpire. Uitându-se pe harta Caracasului, reperă imediat vila americanului.

*

* *

Era mult mai răcoare decât la Alta Mira. Caracasul scânteia undeva jos, ca o omidă mare şi luminoasă. La capătul bulevardului San Juan-Bosco. Malko o luă la stânga, escaladând

colina. Iluminatul public se oprea acolo. Nu erau decât vile izolate pe munte. Alta Mira fusese cartierul Caracasului care suferise cel mai mult în urma cutremurului din 1967.

Malko opri în faţa vilei lui Ralph Pleurfoy, ascunsă în spatele unui zid înalt cu o poartă de metal.

Sună îndelung dar fără rezultat.

Exasperat, începu să tamburineze cu degetele pe poartă.

În sfârşit, un câine lătră în casă. Malko bătu şi mai tare până auzi scârţâitul pietrişului în spatele porţii.

— *Que tal*? spuse o voce adormită.

— Îl caut pe señor Pleurfoy, strigă Malko. E urgent.

Vocea mormăi că stăpânul lui nu era acolo, şi că ora nu era potrivită pentru a scula lumea din somn. Apoi plecă târşâind picioarele. Malko rămase singur în faţa porţii închise.

Nu putea întreprinde nimic înainte de a afla dacă Ralph Pleurfoy era amestecat în răpire.

Nu avea decât o soluţie: să aştepte. Înţelept, Malko se întoarse la Bentley. Se aşeză pe bancheta din faţă şi dădu drumul la radio.

Cu puţin înainte de ora trei dimineaţa, auzi o maşină urcând pe strada abruptă. Aprinse imediat farurile Bentley-ului ca Ralph Pleurfoy să nu creadă că era o ambuscadă.

De după viraj apăru un Mercedes 230 şi opri în faţa porţii. Malko făcu semn cu farurile şi coborî. Înaintă foarte încet spre maşina oprită. Apropiindu-se, zări în interior două siluete. Se aplecă spre portieră, de partea şoferului.

— Eu sunt, SAS, spuse el.

Geamul fu coborât, şi Malko zări ţeava unui pistol îndreptată spre el. Lumina unei lanterne îl orbi şi se stinse imediat Americanul scoase o exclamaţie şi deschise portiera, cu un pistol Beretta cu ţeavă scurtă în mână.

Lumina din interiorul Mercedesului dezvălui nişte picioare lungi de femeie şi un chip fermecător, pe jumătate ascuns de pletele castanii.

— Ce s-a întâmplat?

— Am noutăţi, spuse Malko.

Americanul puse la loc pistolul şi îl conduse spre Bentley.

Malko îi povesti despre dispariţia lui Esperenza. Ralph îl întrerupse imediat:

— Sunteţi nebun! Nu am nici un amestec. În povestea asta acţionaţi aşa cum consideraţi.

Părea furios. Portiera Mercedesului pocni şi fata se apropie de

ei. Părea aidoma tuturor animatoarelor din Caracas: înaltă, brunetă, machiată agresiv. Îmbrăcată într-o rochie de un verde electrizant, cu două numere mai mică.

Frumoasă fată. Cu toate acestea, ceva nedefinit îl şocă pe Malko.

— Ce tot faci? strigă fata cu o voce vulgară.

În acel moment, Malko se dumiri: era un bărbat, un travestit. Acesta era motivul pentru care Ralph era prost dispus.

Acesta îi aruncă cheile de la casă.

— Du-te la culcare, vin şi eu.

Fiinţa aceea echivocă deschise gura pentru a protesta, apoi se răsuci şi plecă. Cu excepţia umerilor largi, putea fi luat drept o fată foarte frumoasă.

— Dacă n-aţi fost dumneavoastră, reluă Malko, asta înseamnă că avem mari necazuri. Cunoaşteţi un anume Pepe Gutierrez?

Ralph Pleurfoy tresări:

— Gutierrez! Lucrează pentru noi de mult timp. Un traficant şi un ucigaş. Lucrează şi pentru Digepol. Cum se spune pe aici, este una *cuerda floja,* un informator.

— Ce motiv avea să o răpească pe Esperenza?

Pleurfoy se urcă în Mercedes şi ridică privirea cenuşie spre Malko.

— S-ar putea să fie o lovitură a celor de la Digepol, care nu îndrăznesc să se atingă de ea oficial, din cauza tatălui ei.

Malko se sprijini de portieră. Nu-i prea plăcea atitudinea lui Pleurfoy.

— Sunt obligat să acţionez, altfel vor deveni bănuitori.

Degetele îngrijite ale lui Ralph tamburinau pe volanul de ebonită.

— Exact, admise el, dar dacă interveniţi direct, de mâine tot Caracasul va afla cine sunteţi. Trebuie să fiţi foarte prudent. Nu uitaţi scopul misiunii dumneavoastră.

Malko nu uita, dar fără să vrea, în afară de securitatea lui personală, soarta lui Esperenza îl interesa.

— Cu toate acestea trebuie să întreprindeţi ceva. Îi cunoaşteţi pe toţi în Caracas.

— De vreme ce vi s-a pomenit de Enrique francezul, încercaţi pe această cale. Spuneţi-i că trebuie să daţi de Gutierrez ca să-i vindeţi ceva. Droguri, de exemplu. El aprovizionează toate localurile din Caracas... Mâine voi încerca discret să aflu mai multe.

Porni motorul Mercedesului. Poarta fusese deschisă de

travestit.

— Ţineţi-mă mâine la curent.

— Cu condiţia să mai fiu în viaţă.

Se urcă în Bentley şi străbătu în trombă bulevardul San Juan-Bosco spre centrul oraşului.

Mai rămânea să-l găsească pe Enrique francezul.

Capitolul IX

Pepe Gutierrez râgâi zgomotos şi se scărpina energic în urechea stângă. Scoase o bucată mare de cerumen gălbui şi avu impresia că aude mai bine corul de care era încântat. Trei chitarişti, Mariachis, pe care îi adusese special din Mexic, cântau o odă în onoarea lui, subliniată de chiote de veselie.

Pepe Gutierrez este cel mai frumos bărbat din Cordilieri.

Pepe Gutierrez este mai puternic decât taurul şi poate poseda o mie de femei.

Pepe Gutierrez este bun ca mielul lui Dumnezeu. Prietenii lui sunt săracii şi dezmoşteniţii.

Acesta era pasajul pe care îl prefera. Îşi trase nasul de emoţie, şi chipul plat şi inform ca de meduză reflectă o intensă mândrie interioară.

Cuvintele cântecului, luate din baladele în onoarea regilor incaşi, erau cu toate acestea extrem de neadevărate. Pepe Gutierrez era cea mai mare jigodie care putea fi întâlnită între Ţara de Foc şi canalul Panama.

Abjecţia lui atinsese perfecţiunea. Aşa spuneau ultimii lui prieteni, care îl numeau „Himalaya scârboşeniei”. Nu i-ar fi ajuns un singur Dumnezeu să-i ierte toate păcatele.

Informator, ucigaş, traficant de droguri, de peoni, sau de orice se putea cumpăra sau vinde, adevărata lui bucurie se manifesta în seri ca aceea.

Cufundat în fotoliul de lemn cioplit special pe dimensiunile sale enorme, era înconjurat de trei muzicanţi şi de patru târfe cu care împărţea masa pantagruelică. Una dintre ele se strecură sub masă, se ghemui pe o pernă la picioarele bărbatului masiv şi îi desfăcu pantalonul căutându-i printre cutele de grăsime părţile sensibile.

Pepe Gutierrez râgâi încă o dată de bucurie. Micuţele îi cunoşteau toate gusturile. Asta, împreună cu cântecul, era ceva sublim.

Pocni din degete ca muzicanţii să o ia de la capăt. Cele două-sute treizeci de kilograme tremurară: părea sculptat într-un bloc de margarină. Grăsimea îl învăluia de la bărbia triplă până la glezne. Sânii lui ar fi făcut-o invidioasă şi pe Sophia Loren, fiind de trei ori mai mari. Chipul îi era plin de cratere unsuroase, în mijlocul cărora pluteau ochii mici şi răi. Ca să-i închidă nu era

nevoie să mişte pleoapele. Era de ajuns să nu-şi mai încordeze grăsimea.

Fata care îl mângâia găsi în sfârşit de căuta. Se apucă de treabă, fără ca Gutierrez să-i observe grimasa de dezgust... Fiecare dintre ele câştiga o sută de bolivari pe seară.

Muzicanţii se apropiară, cântând lângă urechea lui Pepe. Încântat, se lăsă pe spate.

Asta însemna viaţă.

Îşi petrecea mare parte din timp în acel fotoliu, în faţa mesei decupate în aşa fel încât să nu-i stânjenească pântecul monstruos. Suferind de bulimie în ultimul hal, stătea patru, cinci ore la masă.

Chitariştii cântau mai încet. Pepe bătu cu palma în masă ca să-i dezmorţească. Oda în cinstea lui începu cu şi mai mult elan. Brusc, uşa din faţa lui se deschise.

Pepe Gutierrez tresări, roşind de furie. Apucă o curcă şi o aruncă spre tavan, lăsând o pată mare de grăsime.

— Ce doriţi?

Doi oameni de încredere, îmbrăcaţi în costume reiate cu dungi late, ca pe vremea prohibiţiei, stăteau în permanenţă la intrare, cu o mitralieră pe genunchi. Avea ordin să tragă în oricine ar fi îndrăznit să le deranjeze stăpânul în timpul şedinţelor de relaxare.

Un tip mărunţel şi prefăcut, cu o pălărie imensă de fetru negru, care îi dădea un aer de ciupercă, apăru în cadrul uşii. Ocoli masa şi se aplecă la urechea lui Pepe Gutierrez.

— *Hembra* e în mâinile noastre, murmură el.

Furia grăsanului se topi instantaneu. Ochişorii porcini străluciră de bucurie anticipată.

— Aduceţi-o aici.

Conştiincioasă, târfa se străduia în continuare. O împinse brutal cu o lovitură de genunchi.

Mărunţelul viclean reapăru, împreună cu un alt tip voinic, aducând-o pe Esperenza leşinată.

— Dezbrac-o şi pune-o pe masă, ordonă Gutierrez. Voi cântaţi în continuare.

Ocolind masa, muzicanţii reîncepură preamărirea generozităţii lui señor Gutierrez.

Într-o clipă, Esperenza fu dezbrăcată complet. Cei doi care o aduseseră, se alăturară cu regret târfelor în celălalt capăt al camerei.

Pepe Gutierrez privea fix corpul superb al lui Esperenza.

Un val de dorinţă îl cuprinse, dar se stinse imediat. Nu era pentru el.

Nu o putea avea niciodată, chiar ţinută de patru oameni. Medicul îi interzisese orice efort, ca să nu facă infarct. Până şi deplasarea de la un fotoliu la altul era o problemă... Nici vorbă să-i ceară ceea ce făcuse târfa. L-ar fi mutilat definitiv.

Timp de o clipă, îşi regretă diformitatea. Ar fi trebuit să mănânce mai puţin, dar nu era în stare.

— Adu-o mai aproape, ordonă el.

Prefăcutul care o adusese se repezi şi împinse corpul spre el. Începu să-i pipăie sânii tari, mormăind de plăcere. Esperenza deschise ochii, îi închise la loc şi încercă să scape, dar Gutierrez îşi înfipsese degetele lui enorme în carnea fermă a coapsei şi o ţinea bine.

— Nu fugi, *buenissima,* chicoti el. Nu te bucuri să-l cunoşti pe Pepe Gutierrez? Ascultă-i cum mă laudă.

Ochii negri ai lui Esperenza fulgerau de furie. Pepe se aplecă spre ea.

— Nimeni nu mă va ucide, *buenissima*, sunt prea puternic şi ştiu prea multe. Înainte de a pleca de aici, îţi vei folosi gura frumoasă şi pentru altceva în afară de a spune prostii.

Esperenza scoase un strigăt de furie şi vru să-l muşte.

— Lăsaţi-mă să plec. Altfel vă voi ucide. De ce m-aţi răpit?

Pepe Gutierrez surâse fără să răspundă. Înţelesese că nu-şi putea ţine angajamentul faţă de Mercedes: să o păstreze pe Esperenza în viaţă, eliberând-o după câteva zile. După vizita vice-preşedintelui, mândria ar fi făcut-o să se răzbune.

Nu avea să părăsească pe picioarele ei vila.

Până atunci trebuia să profite cât mai mult de distracţie. Era într-adevăr unul dintre oamenii cei mai puternici din Caracas. De ani de zile lucra mână în mână cu Digepol. Când aveau probleme cu cineva, Pepe se ocupa de asta. Dacă trebuia interogat discret un opozant politic, acest lucru se petrecea în vila bunului Pepe.

Asemenea servicii aduceau după sine o enormă recunoştinţă.

Gutierrez era acela care, sub numele de *Cobra nera,* conducea o organizaţie clandestină responsabilă de eliminarea majorităţii şefilor comunişti, în urma unor torturi îngrozitoare. Cruzimea lui era celebră. Învăţase multe trucuri de pe vremea când era şeful poliţiei secrete a lui Trujillo, dictatorul din Santo Domingo.

Nu-şi părăsea niciodată vila, care era o adevărată fortăreaţă. Înfiptă în coasta muntelui, se afla la capătul unui drum înfundat, protejată de un gard înalt, de câini poliţişti şi mai ales de ucigaşi

care nu se temeau de pedeapsă.

Acceptase să-i facă un serviciu lui Mercedes, ştiind că partidul comunist era pe cale de a intra în legalitate. Asta însemna un aliat în plus. Cu atât mai rău pentru comuniştii îngropaţi la el în grădină.

Acolo avea să sfârşească şi Esperenza. Bătu în masă cu podul palmei:

— Rodriguez!

Vocea lui tunătoare acoperi vacarmul celor trei muzicanţi. Prefăcutul veni în fugă.

— Du fata jos. La frigider.

Rodriguez îşi reprimă un surâs servil. Ajutat de celălalt ucigaş, o luă pe Esperenza de pe masă, ducând-o unde i se ceruse. Pivniţele fuseseră transformate demult în săli de tortură. Rodriguez deschise o uşă metalică. Imediat, putoarea o făcu pe Esperenza să pălească.

Într-un colţ al încăperii, se aflau trei bărbaţi legaţi fedeleş. Unul dintre ei agoniza. Chipul lui, umflat îngrozitor, era plin de sânge şi de puroi. Buzele plesnite şi tăiate erau o rană purulentă. Gemea încetişor.

Un altul era gol până la brâu, cu pieptul plin de arsuri de ţigară. Făcuse pe el de atâtea ori încât nu se putea sta lângă el. Rodriguez îşi astupă nasul făcând o mimică dezgustată.

O forţă pe Esperenza să privească, ţinând-o de ceafă.

— Uită-te la ei. Au furat droguri şi le-au vândut la Maracaibo, fugind apoi în Columbia. Credeau că nu mai dăm de ei. Señor Pepe i-a găsit la Baranquilla. Au cheltuit tot, dar acum regretă şi ultimul bolivar.

Rodriguez deschise o clipă uşa de metal, dându-se înapoi. Prin deschizătură se simţea o căldură îngrozitoare.

Era o încăpere mică şi pătrată, cu tavanul foarte jos. Pereţii erau acoperiţi cu plăci metalice reflectorizante dintr-un aliaj uşor de un alb strălucitor. Pe plafon erau fixate pe două rânduri nişte lămpi gen flash, pentru moment stinse.

Siluetele se reflectau la infinit în pereţii lustruiţi, datorită concavităţii.

Acea mică minune fusese plătită din fondurile secrete ale Digepol, în urma unei colecte publice a venezuelenilor în favoarea bolnavilor de trahoma.

— Acesta este frigiderul, zise Rodriguez. În două ore ai să faci orice ca să ieşi de aici. Vezi butonul roşu? Îl apeşi când vrei să ieşi. Dar să nu mă faci să vin degeaba, că te prăjesc!

— Pe curând.

O împinse pe Esperenza în cameră, şi ea căzu pe podeaua lustruită, în timp ce el închidea uşa.

Esperenza îşi prinse capul între mâini. De ce o aduseseră acolo? Efectul injecţiei cu pentothal începea să dispară. Nu-şi aducea aminte de nimic, din momentul în care cei doi se aruncaseră asupra ei în parcare. Se gândi imediat la El Dorado şi fu cuprinsă de o furie teribilă. Cu siguranţă că fusese înţeles cu călăii ei.

Aşa se explica faptul că ajunsese la mal lângă Coro. Pepe Gutierrez se ocupa de traficul cu orice, şi avea şi vase. Probabil că unul dintre ele îl adusese pe trădător. Nu era pentru prima oară când Gutierrez lucra pentru americani.

Primul rând de lămpi se aprinse brusc.

Timp de câteva secunde, Esperenza simţi o căldură agreabilă, de parcă s-ar fi aflat pe o plajă la soare, apoi arsura îi cuprinse întâi braţele apoi faţa.

Esperenza se întoarse imediat ca să scape de chin. Rezistă câteva clipe, apoi căldura infernală îi atacă spatele, ceafa şi picioarele, silind-o să se întoarcă din nou.

Numai că pieptul şi braţele nu avuseseră timp să se răcească... Într-un efort copilăresc, îşi linse dosul palmei ca să se răcorească. Saliva se evaporă instantaneu. Transpira abundent şi râuri de sudoare îi curgeau de la subsuori. Pielea sânilor, care nu fusese expusă la soare, începuse deja să o înţepe.

Se întoarse din nou, ca un pui la frigare.

După câteva minute, i se făcu sete. Căldura inumană scotea toată apa din ea. Simţea cum se stafideşte... Se uită spre butonul roşu al soneriei, abţinându-se să se repeadă la el.

Nu încă. Ar fi fost foarte bucuroşi O ură inumană şi muşcătoare o ardea pe dinăuntru, la fel de intensă ca lumina lămpilor. Ar fi vrut să pună mâna pe El Dorado şi să-l sfâşie centimetru cu centimetru. Nu-şi dădu seama că striga de durere.

Fu cuprinsă de disperare. Cine să vină după ea în acel infern?

*

* *

Malko opri Bentley-ul lângă o cabină telefonică. Mai multe fete stăteau nemişcate la umbră: târfe care la Caracas se îngrămădeau în jurul cabinelor. Dacă apărea o maşină de poliţie, una dintre ele se prefăcea că telefonează, iar celelalte stăteau la coadă...

Aşteptă ca una dintre ele să înainteze şi să surâdă. Venind din

partea unei târfe venezuelene era o favoare excepţională, datorată fără îndoială Bentley-ului.

Malko surâse şi el, aplecându-se peste portieră.

— Îl caut pe Enrique francezul. Dacă mă ajutaţi să-l găsesc, vă dau o sută de bolivari.

Fata, o metisă, era destul de frumoasă, cu o gură mare şi cu ochi imenşi de indiană. Îl privi bănuitoare pe Malko.

— Ce înseamnă asta?

Malko repetă, spunând rar:

— Îl cunoaşteţi? întrebă el.

— Da, recunoscu ea cu regret. Dar…

El deschise deja portiera Bentley-ului.

— Să mergem, atunci…

Fata urcă, examinând curioasă maşina luxoasă. Maşinal, îşi trase fusta extrem de scurtă pe coapse.

— Mergem spre Plaza Humboldt, spuse ea. Trebuie să-l găsim în vreun bar. Jucând cărţi…

Malko îl găsi pe Enrique francezul pe la patru dimineaţa. În salonul din spate al barului Miranda, pe bulevardul Los Mangos. Juca poker, purtând o pălăriuţă caraghioasă cocoţată pe creştet. Malko îl studie cu atenţie înainte de a-i vorbi. Avea un chip cam grosolan, destul de marcat, şi vorbea foarte tare în spaniolă, cu un accent francez cumplit.

Nu părea o persoană de încredere… Malko pica de somn, dar nu fu nevoit să aştepte prea mult. Enrique francezul decartă de trei ori şi se ridică de la masă, afişând un aer complet dezgustat.

Malko îl abordă.

— Sunteţi Enrique francezul?

Vorbise în franceză. Derbedeul bătrân îl privi mirat.

— Eşti francez?

— Nu chiar, dar aş vrea să stăm de vorbă cinci minute.

Enrique îl trase într-un colţ.

— Te ascult, micuţule, spuse el pe un ton protector.

— Trebuie să-l găsesc pe Pepe Gutierrez, spuse Malko. Cât se poate de repede.

— Oh! spuse Enrique, încruntându-se. Ştii cine e Gutierrez? Ce treabă ai cu el?

— Am ceva de vânzare pentru el. Vin din Columbia.

Enrique miji ochii, devenind atent.

— Nu te-am văzut niciodată prin zonă, cu toate că ştiu pe toată lumea în Caracas.

— De obicei, nu calc pe aici, explică Malko. Nu părăsesc

Columbia, dar am avut nişte probleme. Mă puteţi ajuta?

— Ascultă micuţule, spuse pramatia, nu-l cunosc pe Gutierrez. Este un tip periculos, şi nu vreau să mă bag în afacerile lui. Dacă dai greş, îmi ia gâtul. Pot să te pun în legătură cu o pipiţă care îl cunoaşte bine. La ora asta o poţi găsi la Cathy-Bar. Întreabă de Divina şi spune-i că vii din partea mea. A fost sedusă de Gutierrez şi se vede cu el în fiecare zi. Îi ştie numărul de telefon. Mai mult nu pot să fac pentru tine.

Malko îi mulţumi. Pramatia nu-i prea inspira încredere, dar chiar dacă îl avertiza pe Gutierrez după ce-i întorcea spatele, trebuia să rişte.

Îi trebuiră zece minute ca să găsească barul respectiv. Cathy-Bar era un local micuţ, amplasat într-un intrând de pe bulevardul Miranda, cum erau mii în Caracas.

Înăuntru era la fel de întuneric ca în craterul unui vulcan. Malko ajunse pe bâjbâite la bar. În micile separeuri perechile se îmbrăţişau. Surâzând servil, un barman se aplecă spre el.

— Ce doreşte señor?

— O caut pe Divina.

Celălalt nici nu clipi.

— Sigur señor, este acolo, în dreapta.

Malko se îndreptă spre separeul în care era o fată singură. Când aceasta se ridică, el avu un şoc. Divina îşi merita numele. Era foarte înaltă, aproape un metru optzeci, cu ochi mari şi verzi, mâini fine şi un corp elansat. O adevărată prinţesă incaşă.

Îl măsură pe Malko încruntând din sprâncene. Acesta îi zâmbi cât putu mai fermecător.

— Sunt un prieten al lui Enrique francezul. Mi-a spus că sunteţi cea mai frumoasă femeie din Caracas. Văd că nu a minţit.

Trucuri vechi de când lumea, dar care ţineau întotdeauna. Divina se destinse imperceptibil şi Malko profită, aşezându-se în faţa ei.

Ospătarul se înfiinţă imediat.

— Adu-ne o sticlă de Moet et Chandon, îi ceru Malko. Şi vezi să fie rece.

Crescuse simţitor în ochii Divinei. Ocolind masa, fata se aşeză lângă el. Până şi parfumul ei era de bună calitate.

— Sunteţi venezueleană? întrebă Malko.

— Nu, columbiană.

La Caracas, columbienele aveau reputaţia unor amante extrem de versate. Li se aduse şampania şi Divina se repezi realmente la pahar. După ce goli trei cupe, părea vizibil mai

destinsă.

— Şi tu de ce ai venit la Caracas? îl întrebă ea: tutuindu-l aşa cum fac spaniolii în semn de amiciţie.

Malko făcu un gest evaziv.

— Afaceri…

— Ah!…

Câtva timp vorbiră banalităţi. Şampania era de mare ajutor, făcând-o pe Divina să se destindă văzând cu ochii şi să suspine:

— Ce păcat! Acum trebuie să plec. Mi-ar fi plăcut să rămân cu tine.

— De ce nu rămâi?

Ea ridică din umeri.

— Trebuie să muncesc. Am o întâlnire cu un tip bizar. Nu vrea altceva decât să mă dezbrac în faţa lui şi să mă plimb în slip şi sutien. Spune că sunt provizia lui de vise.

— Îl înţeleg, spuse galant Malko.

Ea izbucni în râs.

— Eşti drăguţ. Pe aici bărbaţii încep să mă pipăie de îndată ce îmi oferă un Pepsi. Tu mi-ai dat şampanie şi încă nu m-ai obligat să-ţi dau peste mâini.

După tonul cu care vorbea, s-ar fi bucurat să fie altfel.

— La cine mergi?

Ea răspunse jucându-se cu cupa goală.

— Un tip periculos, Pepe Gutierrez. Mi-e teamă de el. Cred că e ţicnit, dar plăteşte bine, şi e nebun după mine.

Malko se felicită că avea pistolul în maşină. Divina reprezenta o şansă unică.

O luă de mână pe columbiană şi îi sărută vârfurile degetelor.

— Păcat că nu poţi să rămâi cu mine. Eşti cea mai frumoasă femeie din Caracas. Mai vrei putină şampanie?

— Oh! Da.

Plin de slugărnicie, ospătarul aduse a doua sticlă de Moet et Chandon. Dumnezeu şi Simon Bolivar, *el Libertador,* îi aduseseră un asemenea client. Divina se topea văzând cu ochii. Cu capul pe umărul lui Malko, se lipise toată de el. Mângâindu-l cu degetele lungi pe coapsă. Ochii îi străluceau.

— Dacă aş merge cu tine? sugeră Malko. Aşa am sta mai mult împreună.

Columbiana ezită o secundă, dar lăcomia ei naturală fu mai puternică. Un taxi până la Altamira costa zece bolivari, fără a mai pune la socoteală ce i-ar fi putut face cadou pe drum acel *gringo* gentil. În total, două sute de bolivari în plus.

— De ce nu? spuse ea, dar nu avem timp să ne oprim pe drum. Înţeles?

— Înţeles.

— Mai stai. N-are rost să irosim bunătate de şampanie.

Dacă ar fi putut să stoarcă sticla de Moet et Chandon, Divina ar fi făcut-o şi pe asta. O jumătate de oră mai târziu, sticla se goli. Columbiana vedea totul în roz.

Când se ridică pentru a merge la toaletă să-şi aranjeze părul, fu nevoită să se sprijine de bar ca să nu cadă. De îndată ce dispăru. Malko se repezi la telefonul de lângă toaleta bărbaţilor. Îşi amintea de numărul lui Mercedes, singura persoană din comandoul popular de rezistenţă pe care o putea contacta la acea oră.

Aceasta răspunse imediat. Malko îi auzi cu greu vocea, acoperită de muzica clasică, apoi nivelul acesteia scăzu şi Mercedes repetă mai clar:

— Cine e?

— El Dorado, spuse el. Uite ce s-a întâmplat.

Divina se putea întoarce dintr-un moment în altul. Îi povesti repede ce se petrecuse: răpirea şi ceea ce urmase.

— Mă duc la Gutierrez. Există o şansă de a o recupera pe Esperenza. Anunţaţi-l pe Tacones.

Simţind o prezenţă în spatele lui, se întoarse: Divina îl privea. Închise, sperând ca aceasta să nu pună prea multe întrebări.

O luă de braţ şi ieşiră. Aerul proaspăt păru să o facă să-şi vină în fire. În faţa Bentley-ului, fata rămase în aşteptare.

— Ce marcă e?

— Cadillac, zise Malko rece.

În starea în care era, nu ar fi deosebit un tractor de un castor.

Se instală lângă el, întinzându-se cu voluptate şi scoţându-şi pantofii.

Malko porni. Motorul enorm de 6000 de cmc era absolut silenţios. Planul lui era simplu: să intre în casa lui Gutierrez pe urmele lui Divina, şi profitând de surpriză, să o elibereze pe Esperenza.

Rulară pe bulevardul Francisco-Miranda, apoi Divina îi făcu semn să cotească pe bulevardul del Avila, care urca în linie dreaptă colina. Columbiana îşi strânse picioarele sub ea, şi puse capul pe spătarul de piele.

De la jumătatea drumului, iluminatul public era inexistent. Malko aprinse cele patru faruri.

— Opreşte maşina, îi ceru deodată Divina.

— N-ai spus că ai o întâlnire?

Ea pufni.

— Nu-mi pasă de porcul ăla bătrân!

El se supuse. În penumbră, o văzu aruncând pe podea un ghemotoc de dantelă. Alcoolul o făcea şi mai frumoasă: cu gura întredeschisă şi părul uşor zburlit, îl fixa pe Malko cu ochii mari şi verzi. Acesta, care ar fi sărit bucuros peste acea fază. Întrebă pe un ton ambiguu:

— N-ai să-mi ceri prea mulţi bani?

Ea se apropie şi surâse felin, arătându-şi dinţii strălucitori.

— Dacă eşti mai îndemânatic ca alţii, nimic.

Fata deschise portiera şi trecu în spate. Rochia minusculă nu o jena prea mult. Îl trase spre ea pe Malko, proptindu-se bine în bancheta de piele şi punând unul dintre picioarele lungi pe spătar. Şampania o făcuse să uite de toate preocupările ei comerciale. Mâinile ei fine strânseră şalele lui Malko. Ţinându-l lipit de ea, apoi fata se abandonă.

Corpurile se contopiră într-unul, pe bancheta din spate a Bentley-ului.

Divina coborî picioarele, rămânând nemişcată de parcă nu ar fi simţit greutatea lui Malko.

— Nu-mi datorezi nimic, spuse ea încet.

Se desprinse de el, ieşi din maşină şi urcă în faţă. Cocul ei părea o îngheţată gata să se topească. Fredona un cântec. Malko se aşeză la volan. Divina îi mângâie ceafa cu mâna stângă.

— Mi-ar plăcea să ne mai vedem. Duminica sunt liberă.

— Voi trece duminică pe la Cathy-Bar, promise Malko.

Bulevardul se înfunda. Divina îl ghidă până ce Bentley-ul opri într-o piaţetă, în faţa unui gard de fier forjat. Fata îl sărută repede pe Malko.

— Pe curând.

Coborî după ea, luându-şi pistolul şi punându-l la brâu.

— Te conduc până la poartă.

Divina apăsă pe butonul soneriei. Un proiector se aprinse brusc, luminându-i puternic. Malko nu avu timp să reacţioneze.

Din umbră apărură doi bărbaţi, îndreptând mitralierele Thomson spre ei. Purtau costume din material reiat şi pălării moi înfundate până în dreptul urechilor.

— Nu mişca gringo, spuse cel mai scund dintre ei. Care purta o pălărie mare de fetru, semănând cu o ciupercă.

Capitolul X

Malko ridică încet mâinile deasupra capului. Înciudat că o urmase pe Divina. Probabil că Enrique francezul îl avertizase pe Gutierrez. Trebuia să iasă din încurcătură. Venezueleana părea însă sincer surprinsă.

— Hei! strigă ea. E un prieten, nu trebuie să-i faceţi rău.

Clătinându-se, se îndreptă spre cel mai înalt din bărbaţii cu mitraliere. Acesta o lăsă să se apropie, îşi puse arma sub braţul drept şi o pocni cu mâna stângă. Fata se lipi de zid şi rămase nemişcată. Ţipă uşurel şi se prinse cu mâna de obraz.

— Intră, târfă, spuse tipul cu pălăria de fetru negru.

Celălalt înfipse ţeava armei în spatele lui Malko.

— Dă-i drumul, gringo.

Poarta era deschisă. O luară pe aleea care ducea la vilă. În fiecare moment, Malko se aştepta să fie împuşcat, dar grupul traversă holul, îndreptându-se spre pivniţă. Pepe Gutierrez stătea tolănit într-un fotoliu gigantic, fumând un trabuc.

Proporţiile lui îl îngroziră pe Malko. Părea o balenă eşuată, cu cap de meduză, gelatinos şi albicios.

Smocul de păr negru din creştet întregea tabloul.

Tânăra venezueleana, goală; era legată şi întinsă pe ciment.

Matahala agită trabucul spre Malko.

— Bună seara, señor, drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit. Îmi plac vizitele… Nu am parte de prea multe distracţii aici, şi ne vom distra împreună, nu-i aşa?

Cei doi bărbaţi cu mitraliere îl încadrară pe Malko, privindu-l feroce. Divina dispăruse. Remarcă chipul lui Esperenza. Plin de pete roşii, la fel şi corpul, de parcă avea o eczemă uriaşă. Respira greoi. În momentul în care îl văzu pe Malko. O imensă satisfacţie îi inundă chipul, apoi schiţă un surâs. Gutierrez băgă de seamă.

— Turturelele noastre s-au întâlnit, spuse el râzând jovial.

Unul dintre gardieni deschise uşa camerei de tortură în care fusese încarcerată Esperenza. Imediat, un val de aer cald invadă încăperea.

Malko încerca să înţeleagă.

— Nu sunteţi prea vorbăreţ, remarcă Gutierrez.

— Ce aveţi de gând cu noi? întrebă Malko.

Matahala scutură scrumul trabucului pe Esperenza.

— Nimic! Doar să mă distrez. Doar nu puteţi refuza să amuzaţi un bătrân plictisit?

Ochişorii porcini îl examinau ironic pe Malko. Acesta încercă să-şi păstreze calmul. Chiar în acel moment, Mercedes se pregătea să anunţe echipa comandoului popular de rezistenţă, care avea să acţioneze rapid, mai ales din cauza lui Esperenza.

Trebuia să câştige timp.

— Venisem să vă propun o afacere, spuse Malko. Nu înţeleg de ce mă trataţi aşa.

Masivul venezuelean râgâi zgomotos.

— Şi chiar n-o cunoşti pe această târfă nebună? Dacă vrei să faci pe prostul, îţi vom împrospăta memoria. Rodriguez, bagă-l pe gringo în frigider.

Pocitania cu pălărie neagră îl împinse cu ţeava armei pe Malko prin deschizătura îngustă, apoi închise uşa.

Malko se privi în plăcile reflectorizante. Efectul era îngrozitor. Imaginea sa era multiplicată la infinit de metalul lustruit, şi fu nevoit să închidă ochii pentru a se putea concentra. În mâinile cui căzuse?

Cine îl denunţase, şi de ce fusese răpită Esperenza?

Plăcile frigeau încă. Înţelese la ce tortură urma să fie supus. Atmosfera deshidratată îi usca pielea. În plus, era epuizat de noaptea nedormită. Fu cuprins de panică. Se revăzu în Bahamas, pe cale să fie fiert în camera cu aburi. Primul rând de lămpi se aprinse, scăldându-l pe Malko în razele fierbinţi şi mortale. Îşi scoase sacoul şi îşi acoperi capul.

Timp de câteva secunde fu de ajuns, apoi căldura infernală pătrunse lent prin ţesătură, atingându-i pielea şi arzându-l ca un fier înroşit. Plăcile de metal reflectau căldura ca un cuptor. Încercă să nu-şi piardă minţile. Nici măcar nu ştia ce dorea matahala: îl tortura de plăcere, sau voia să-l facă să vorbească.

După zece minute, îi veni să urle. Prin hubloul uşii, zări chipul deformat al torţionarului său şi vru să salveze aparenţele. Se aşeză în mijloc pe sacou, în aşa fel încât să aibă cât mai puţină piele în contact cu metalul. Avu impresia că limba i se umflase, şi ca să se convingă, o atinse pentru a se asigura că avea aceeaşi mărime.

În începere erau între cincizeci şi cincizeci şi cinci de grade, încercă să-şi amintească la ce temperatură putea rezista corpul uman. La fiecare inspiraţie, plămânii îl ardeau.

Se aprinse şi al doilea rând de lămpi. De această dată, doar după câteva secunde căldura deveni inumană, insuportabilă. Nu

avea rost să se răsucească, camera devenise un furnal. Malko frisonă, gândindu-se că Esperenza suportase acelaşi lucru, şi încă fără veşminte.

Un crematoriu în faşă. Cele douăzeci şi patru de lămpi difuzau o căldură infernală. Un grilaj fin de oţel le proteja, împiedicându-le să se spargă.

Lui Malko îi pulsau tâmplele de sete. În patru labe, se târî, învârtindu-se pe loc pentru a scăpa de arsură. Peretele lucios îi reflectă chipul.

Îngrozitor.

Avea ochii roşii ca de iepure şi sudoarea îi curgea râuri pe faţă. Simţea că se dizolvă sub influenţa căldurii, că pielea i se topeşte. Scoase stiloul, încercând să bea cerneala. Avea nevoie de orice fel de lichid ca să nu moară. Cerneala avea un gust îngrozitor. Se rostogoli pe podea şi vomă.

După, fu şi mai rău. Încercă să-şi lângă sudoarea. Era amară şi respingătoare.

Începu brusc să urle cu gura deschisă, ca un câine turbat, căutând aer proaspăt, apă. Se rostogoli pe jos, zgâriind podeaua de oţel, se arse, izbindu-se de pereţii de oţel. Era turbat de durere.

Lămpile se stinseră. Semi inconştient, Malko nu simţi asta imediat. Temperatura scăzu destul de puţin. Cu toate acesta simţi o îmbunătăţire. Suferinţa şi setea erau încă insuportabile, dar nu-i mai venea să se dea cu capul de pereţi reflectorizanţi.

Se forţă să se gândească la Barbados, la cerul albastru, la aerul proaspăt, la apa mării.

Ce făceau oare Tacones şi prietenii lui Esperenza? Îi înjură cu voce tare, îi blestemă, fără să-i pese că încăperea putea avea microfoane. Încercă să ghicească ce se petrecuse după telefonul dat lui Mercedes, dar creierul refuza să funcţioneze.

Uşa se deschise. Intrară cei doi, fără mitraliere, îl luară de subsuori şi îl aruncară la picioarele lui Gutierrez. Matahala morfolea în continuare trabucul. Esperenza zăcea în aceeaşi poziţie. La vederea lui Malko, zâmbi prietenos.

— Ei, gringo, te simţi mai bine? Acum ne vei spune de ce ai venit în această ţară, în loc să rămâi pe insula ta păcătoasă, cu Fidel al tău.

Lui Gutierrez nu-i păsa de fapt, dar o informaţie putea fi oricând negociată.

Malko nici măcar nu fu în stare să răspundă. Încercă să-şi umple plămânii cu aer proaspăt. Buzele crăpate îl dureau. Se

întrebă dacă putea suporta o nouă încercare. Îl tenta să-i spună venezueleanului: „Sunt de la CIA. Prietenii mei ştiu unde mă aflu. Dacă mă ucideţi, vă semnaţi singur condamnarea la moarte.”

Pepe Gutierrez nu era un fanatic. Nu se putea lipsi de protecţia ocultă a americanilor. Dacă verifica, Malko era salvat, numai că afla şi Esperenza. Adio infiltrare în comandoul popular de rezistenţă.

— Sunteţi nebun, spuse Malko. Am venit să vă propun o afacere.

Pepe Gutierrez rânji.

— Văd că nu sunteţi prea vorbăreţ. Bine, te vom pune din nou în frigider. Mâine dimineaţă, dacă mai trăieşti, vei vorbi. Ai să ai şi companie...

Cei doi îl înhăţară mai întâi pe Malko şi îl împinseră în camera cu pereţi de oţel. Esperenza se rostogoli peste el. Înainte ca uşa să se închidă, Malko auzi vocea ironică a lui Gutierrez:

— Gringo, dacă te răzgândeşti bate în hublou. Dacă baţi degeaba, ai să regreţi că te-ai născut...

Nici nu se aprinseseră lămpile, că lui Malko îi venea să urle. În camera de tortură căldura era aceeaşi. Chipul lui Esperenza era umflat, roşu, de nerecunoscut. Se întrebă dacă şi el arăta la fel. Fata scoase un geamăt.

— Te-au prins şi pe tine, murmură ea. Şi ceilalţi?

Malko se aplecă, apropiindu-şi buzele de urechea ei.

— Curaj, şopti el. Au aflat unde suntem. Vor veni după noi...

Buzele uscate ale tinerei venezuelene de abia puteau să articuleze.

— Vor ajunge prea târziu, murmură ea. Până atunci vom muri. Am auzit de această tortură. Legiunea Caraibelor o folosea deja la Bogota. Jose Angel mi-a povestit. Nimeni nu poate rezista.

Închise ochii şi îşi muşcă buzele. Şase lămpi se aprinseră din nou. Disperat, Malko încercă să calculeze cât timp se scursese.

Simţea cum creierul îi ia foc, pe măsură ce căldura creştea. Pielea sensibilă îl durea de-i venea să urle.

Prin hublou, zări chipul de meduză al lui Gutierrez. Îi privea cu interesul unui entomolog pentru o insectă înfiptă într-o placă de plută. Malko simţea că nu avea nevoie de nici o mărturisire. Se amuza. În plin Caracas, pusese la punct o cameră de tortură demnă de Evul Mediu, şi se folosea de ea fără teama de a fi pedepsit.

*

* *

Pepe Gutierrez se şterse la gură. I se adusese o farfurie cu costiţe de porc, pe care o lichidase în zece minute.

Grăsimea i se prelingea pe chip.

Slugarnici, cei doi gardieni fioroşi aşteptau ordine. I se făcuse somn.

— Într-un sfert de oră, stingeţi, spuse matahala. Continuăm mâine. Până atunci, distraţi-i puţin.

A doua zi avea să vina să-i vadă. Adora să-şi vadă victimele fierbând în propria lor sudoare, să le audă urlând, buhăindu-se şi implorând în zadar. Se simţea puternic şi invincibil, şi mai uita de propria urâţenie.

*

* *

Lămpile fură stinse. Malko pierduse complet noţiunea timpului. Corpul lui era un bloc de căldură. Ghemuită, Esperenza gemea fără încetare, cu gura deschisă.

Sudoarea mirosea din ce în ce mai urât, dar glandele lui nici măcar nu mai puteau să secrete lichid pentru a întreţine transpiraţia. Malko avea impresia că muşchii, carnea chiar, i se topeau ca să alimenteze un jar monstruos.

Primul rând de lămpi se aprinse. Temperatura urcă brusc cu zece grade. Malko simţi cum îi zumzăie capul. Tentaţia de a folosi fata drept scut, de a se acoperi cu trupul ei pentru a căpăta câteva minute de răgaz, era mare. În acel moment îi înţelese pe aceia care se pretaseră la orice pentru a supravieţui în lagărele de concentrare.

Pielea i se umfla, crăpa, cea mai mică atingere făcându-l să urle. Prietenii lui Esperenza îi abandonaseră, sau nu reuşiseră să intre în vila lui Gutierrez.

Se chinui să se ridice. Pereţii netezi reflectară imaginea unui spectru roşu şi care se împleticea. În timp ce Ralph Pleurfoy se tăvălea cu travestitul lui, Malko se cocea de viu…

Încercă să privească lămpile, chiar stinse, albeaţa lor îl orbea. Avea pleoapele atât de inflamate că de abia putea deschide ochii. Chipul lui Esperenza semăna cu un jambon nefiert. Mâinile îi erau deformate de umflături. Îl durea peste tot şi inima îi bătea atât de repede de parcă ar fi vrut să-şi ia zborul.

Presimţea că aveau să moară în câteva ore. Aerul pe care îl respirau ardea ca focul.

La naiba cu misiunea. Trebuia să-i spună tot lui Gutierrez, ca să se salveze amândoi. Traficantul n-ar fi îndrăznit să se debaraseze de un agent CIA. Înlesnind arestarea lui Esperenza şi

a prietenilor ei înainte de sosirea vice-preşedintelui, Malko s-ar fi achitat de misiune.

Apăsă pe butonul soneriei şi aşteptă. Trecu o eternitate, dar nimic nu se întâmplă. Atunci se căţără până la hublou şi bătu cât putu de tare, însă zgomotul fu atât de slab, încât începu să lovească furios cu inelul.

Nimic.

Continuă să izbească în geam, până când alunecă pe podeaua metalică încinsă. Degetul i se umflase sub influenţa căldurii şi inelul de abia se mai vedea.

Ridicând brusc capul, îl zări pe unul dintre cei doi gardieni fioroşi care îl privea fără a da vreun semn că intenţiona să deschidă uşa. Malko urlă:

— Vreau să vorbesc. Deschideţi!

Celălalt se uită la el amuzat, apoi dispăru.

Malko îşi închipui că se dusese să-l anunţe pe venezueleanul masiv, dar minutele se scurseră unul după altul şi nimeni nu veni. Înţelese că Gutierrez se hotărâse să-i lase să moară. Nimeni şi nimic nu-i mai putea salva.

Se lăsă pe spate, incapabil de cel mai mic efort. Întreg corpul îl ardea şi căută în minte un gând agreabil care să-l ajute să moară uşor, Esperenza deja nu mai dădea semne de viaţă.

Capitolul XI

Tacones Mendoza se trezi tresărind, fără să ştie prea bine de ce. Nu folosise niciodată pijamaua. Dormea îmbrăcat în jeanşii ţepeni de jeg.

Brusc, realiză de ce se trezise: patul vecinului lui El Dorado era gol. Ciuli urechea pentru a auzi orchestra barului de la Mirador. Linişte. Se ridică şi deschise uşa. Spre est, o lucire slabă colora cerut încă senin. Norii nu se aglomerau decât dimineaţa târziu, adus de vântul din sud. Din discotecă nu se mai auzea nici un zgomot. Însemna că era cinci dimineaţa.

Se întoarse prost dispus în cameră şi căută ceva de băut, dar nu găsi nimic. El Dorado plecase în ajun cu Esperenza. Fata îi comunicase personal. Brusc, se simţi stingherit şi furios pe el însuşi. Îşi aduse aminte de trupul bronzat al lui Esperenza, în ziua când acei *patoteros o* violaseră. Nici măcar nu profitase, iar după aceea nu mai îndrăznise... Şi-i închipui pe Malko şi pe Esperenza în timp ce făceau dragoste pe mocheta albă şi îşi înăbuşi un cuvânt obscen.

Gringo avea toate drepturile acum!

În ciuda uciderii lui Orlando Leal Gomez, nu reuşea să-l accepte pe El Dorado. Sigur, era un *macho,* un tupeist, şi atunci? Ceva îl deranja la acel străin. Era prea elegant, prea distant, prea aristocratic. Tacones nu şi-l putea închipui tăind trestie de zahăr. Esperenza era topită de admiraţie pentru el. Executându-l pe Gomez, îşi dovedise sinceritatea, dar Mendoza nu era pe deplin împăcat.

Mai întâi, nu găsiseră trupul tovarăşului lui înecat. Dacă ar fi putut lua legătura mai repede cu cei din Cuba! Aceştia însă de abia reuşiseră să le comunice că le trimiseseră întăriri. Ar fi durat mai bine de o lună ca să verifice dacă acel gringo blond era unul de-al lor.

Îşi propuse să stea cu ochii pe el, dar pentru moment îi era sete. Coborî în picioarele goale, sperând să găsească ceva de băut. La baza scării se opri surprins. Bobby dormea în slip pe o banchetă de pe terasă. Auzind scârţâitul treptelor, se trezi tresărind, îl recunoscu pe Tacones şi zâmbi jalnic.

— M-am certat cu Guapita. Pretinde că m-am dat la micuţa Rosales, servitoarea cea nouă, şi atunci m-a dat afară din pat în plină noapte.

Tacones clătină din cap cu compătimire... Guapita. Nevasta lui Bobby, era o panteră de o gelozie îngrozitoare. Bobby nu avea altceva în minte decât să facă dragoste... de preferat cu toate servitoarele.

— Ai încălecat-o, cel puţin? întrebă Tacones ca să spună ceva.

— Da. A fost teribil, dar tu ce tot cauţi?

— Mi-e sete.

— Hai să bem amândoi ceva.

Întrară în restaurantul pustiu şi Bobby aprinse neonul. Berea Heineken îl unse pe suflet pe Tacones. De obicei bea doar bere venezueleană, o poşircă slab alcoolizată. Îi veni în minte din nou El Dorado. Telefonul era pe tejghea în faţa lui. Brusc, îi veni o idee. Dacă cei doi făceau dragoste, avea să-i deranjeze. Se gândi să sune dar să închidă înainte ca Esperenza să răspundă, ca să nu-şi dea seama că fusese el.

Îi explică ideea sa lui Bobby, care o consideră ca un fel de alinare a necazurilor lui conjugale. Ţinu morţiş să formeze el numărul.

Gata să închidă, ascultă cu receptorul lipit de ureche. Tolănit pe tejghea, Bobby îl privea plin de interes.

Soneria sună însă în gol. O uşoară nelinişte îl cuprinse brusc pe Tacones. Era aproape şase dimineaţa. Unde erau? Lăsă să sune aproape un minut, apoi închise.

— Nu sunt acolo...

Bobby ridică din umeri. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

— Vin ei. Probabil că fata îl conduce până aici pe gringo al tău.

Rămaseră în restaurant, vorbind de una, de alta. Mai trecu o jumătate de oră. Se făcuse ziuă. Tacones era din ce în ce mai neliniştit. Formă iarăşi numărul lui Esperenza. Soneria sună din nou în gol.

După ce închise, înjură:

— *Madre Dios!* Unde sunt?

Viaţa în clandestinitate îl făcuse sensibil la orice fapt aparent inexplicabil, sau care ieşea din normal. Uneori aceste lucruri erau ca un semnal de alarmă prevestind catastrofa. O cunoştea pe Esperenza. Răspundea întotdeauna la telefon, şi nu stătea niciodată târziu prin baruri. La acea oră se pieptăna sau făcea dragoste.

O furie turbată îi strânse stomacul: gringo îi întinsese o capcană lui Esperenza. Era probabil arestată şi copoii se îndreptau spre ei...

— Trebuie să mă duc să văd, îi spuse el lui Bobby.

Încercă să-i împărtăşească neliniştea care îl cuprinsese, dar celălalt nu păru convins. Ascendentul pe care El Dorado îl avea asupra lui Esperenza îl făcea să-l simpatizeze. Tacones era din ce în ce mai nervos.

— Ascultă, îi ordonă el, împrumută-mi Mustangul. Mă duc să dau o raită pe la „Dolce Vita", după care trec pe la ea pe acasă…

Cu părere de rău, Bobby îi întinse cheile. Maşina era destul de hodorogită şi se temea.

— Ai grijă, cauciucurile din spate nu mai au aderenţă, îl sfătui el.

Tacones se întoarse în cameră după armă, se încălţă, îşi puse cămaşa şi bluzonul. Cu pistolul, se simţea alt om. Îl demonta în fiecare seară, gresându-l aproape cu dragoste.

Două minute mai târziu, conducea ca din puşcă. Plăcerea de a şofa un Mustang îi mai alungă neliniştea. După ce revoluţia ieşea învingătoare, avea să-şi atribuie o maşină mare cu un fanion.

*

* *

Gardianul din parcarea subterană de la Chaquaito dormea pe scăunelul pliant. Tacones trecu pe lângă el în trombă ca să nu plătească. Nu avea un sfanţ la el şi în plus considera principiul parcării cu plată ca ceva extrem de imoral.

Parcarea era aproape goală. La volanul Mustangului, Tacones făcu un tur. Bentley-ul nu era acolo. Opri motorul în faţa intrării clubului de noapte şi aşteptă. Nu se dumirea.

Esperenza nu era acasă. Sunase şi bătuse la uşă.

Unde putea să fie? Unde era El Dorado?

Cineva bătu în geamul Mustangului şi Tacones tresări. Primul gest fu să scoată arma P.08 de sub bluzon, dar se abţinu la timp.

Lângă maşină era poliţistul parcării care îi făcu semn să deschidă geamul. Lent, Tacones se supuse. Nu-i prea convenea.

— Căutaţi ceva, mi se pare, zise poliţistul, pot să vă ajut?

Dorea doar să câştige câţiva bolivari.

Tacones ezită, apoi spuse:

— Caut o prietenă. Credeam că mai e încă aici. O fată cu o maşină mare englezească, un Bentley.

— Şi dumneavoastră! Măi să fie!

Îi povesti episodul cu Malko, şi dispariţia fetei.

— N-am înţeles nimic, conchise el. Blondul a pretins că un ospătar de la „Dolce Vita" a atras-o aici în parcare. Probabil că tipa l-a minţit şi a plecat cu altul…

— Probabil, fu de acord Tacones.

Se grăbea să scape de poliţist. Neliniştea se transformase în îngrijorare. La „Dolce Vita” se petrecuse ceva neobişnuit. Trebuia neapărat să afle ce.

— Vă mulţumesc, îi spuse poliţistului. Mă duc să beau ceva.

Coborî din Mustang, lăsându-l pe amărâtul de gardian trist că nu obţinuse nici un bacşiş. Altă dată avea să se înveţe minte şi să vorbească doar cu banii în buzunar.

Ultimii clienţi de la „Dolce Vita” flirtau printre mesele goale. Tacones se duse drept la biroul directorului, în spatele barului.

Bărbatul şters, gras, aproape chel, se pregătea să-şi facă socotelile. Deschise gura ca să-l apostrofeze pe Tacones, dar rămase înţepenit.

Tacones Mendoza, cu o mutră care nu prevestea nimic bun, aţintise spre el pistolul P. 08.

— N-am bani… bolborosi patronul de la „Dolce Vita”, nu trageţi.

— Mă doare în cot de marafeţii tăi, zise Tacones, dar în bomba ta s-a petrecut astă seară o ticăloşie. Dacă ai vreun amestec, îţi zbor mutra.

Vizibil uşurat, celălalt puse stiloul pe birou.

— Vă asigur că…

— Gura. Adună-ţi toţi chelnerii şi întreabă-i care dintre ei a atras una dintre cliente în parcare ca să fie răpită…

Bărbatul corpolent, care se albise ca varul, păli parcă şi mai tare. Apăsă însă pe o sonerie, fără să-şi ia ochii de la pistol. Cu ochelarii lui negri, tipul slab, cu mutră de hippie, îl îngrozea.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi… îi chem însă…

Tacones se dădu puţin înapoi, supraveghind în acelaşi timp ieşirea.

Cineva bătu, şi un barman bucălat băgă capul pe uşă.

— Spune-le băieţilor să vină la mine, îi ordonă patronul, vreau să-i întreb ceva.

Celălalt se retrase. După trei minute, cei şase ospătari intrară pe rând. Se, aliniară lângă perete, în apropierea uşii. Tacones stătea în spatele biroului, cu arma în mână, ascunsă vederii de masa de lucru.

— Spune-le, îi ordonă el patronului.

Acesta nu se lăsă rugat. Aerul lui îngrozit spunea totul. Ospătarii plecară capetele.

— Care dintre voi? conchise fostul gestapovist.

Tacones îi examina cu atenţie. Celui de al treilea îi tremurau mâinile.

Îl împinse şi îi flutură arma pe sub nas.

— Tu eşti, ticălosule!

Ospătarul slab, cu nasul proeminent, nu reuşi să scoată nici un cuvânt. Tacones le făcu semn celorlalţi cinci.

— Ştergeţi-o, şi nu încercaţi să anunţaţi poliţia. Amicii mei sunt afară.

Ieşiră în tăcere. Tacones încuie imediat uşa şi se întoarse spre cel rămas.

— Ce ai făcut?

Linişte.

Tacones îl pocni cu toată forţa cu patul pistolului P.08. Cătarea îi zgârie nasul, smulgându-i o bucăţică de piele. Sângele ţâşni şi ospătarul scoase un strigăt de durere.

Era livid. Scoase o batistă şi îşi tamponă rana. Tacones se învârtea în jurul lui ca o pisică adulmecând un canar lovit.

— Am să te ucid, spuse el rece, dacă nu-mi spui ce s-a întâmplat cu fata.

Tonul vocii era aproape vesel. Ospătarul aşteptă un semn de încurajare de la patronul lui, dar acesta privea fix sugativa de pe birou.

— Nu ştiu nimic, bolborosi, vă jur.

Zgomotul împuşcăturii îl făcu să se agaţe de perete urlând. Tacones trăsese în podea, la zece centimetri de picioarele lui. Mirosul acru de pulbere îl făcu să tuşească. Patronul pălise şi mai tare.

Tacones îi înfipse cu brutalitate ţeava pistolului în pântec, lipindu-l de zid.

— Mai spune încă o minciună şi-ţi golesc tot încărcătorul în burtă…

Celălalt rămase cu gura căscată. Tensiunea se accentuă. Vorbind sacadat, mărturisi:

— Nu-l cunosc pe tipul care a venit după ea. Mi-a dat o sută de bolivari ca să-i spun fetei că cineva a încercat să-i salte maşina, şi s-o fac să iasă din bar.

— De ce ai acceptat?

Ospătarul coborî privirea şi murmură:

— Era unul dintre oamenii lui Gutierrez. Împreună cu el erau alţi doi. Au plecat cu o maşină mare. Una americană, de culoare gri. I-au făcut o injecţie în braţ.

Tacones îl lovi din nou cu arma. Pe obrazul drept îi apăru o zgârietură lungă. Murea de poftă să apese măcar un pic pe trăgaci, cât să-i facă praf şira spinării, dar era un risc inutil. Lăsă

braţul în jos.

— Şterge-o, spuse el.

Celălalt o zbughi ca vântul. Tacones se întoarse spre patron.

— Un cuvânt doar, şi te ucid. Dacă fata păţeşte ceva, vin cu prietenii mei, îţi dau foc şi te omor şi pe tine.

Bărbatul ţâşni din fotoliu şi protestă pe un ton plângăreţ.

— Îl ştiţi pe Gutierrez! Nu eram la curent, dar nici nu mi-a cerut părerea.

— Îl cunosc pe Gutierrez, zise Tacones cu o voce sinistră.

Ieşi, trântind uşa. Gutierrez!

Tacones încerca să priceapă. De ce o răpise traficantul pe Esperenza? Toată lumea ştia că lucrează pentru Digepol, pe lângă contrabanda pe care o făcea!

Se urcă în Mustang. Gândurile i se învălmăşeau în minte.

El Dorado! Era complice! Tacones se sufoca de furie. În acelaşi timp însă, încerca şi o bucurie sălbatică. În sfârşit, aveau să se bată. Parcă Mustangul şi intră într-un mic bar de pe bulevardul Miranda. În atmosfera plină de fum, îl reperă cu greu pe Jose Angel, care juca poker.

Îşi croi loc prin mulţime şi ajunse în spatele lui, punându-i mâna pe umăr. Celălalt se întoarse brusc, întâlnind privirea ascunsă în spatele lentilelor pătrate.

— Vino, spuse Tacones.

Capitolul XII

Bălăbănindu-se, Pontiacul urca drumul sinuos spre Altamira. La volan era Ramos, încă adormit şi mestecând boabe de cafea ca să se trezească. Lângă el, El Cura se tot vânzolea, bucuros că purta din nou sutana, în care se simţea mult mai bine decât în hainele civile. În plus, se putea scărpina mai uşor. Orice făcuse, nu reuşise niciodată să scape complet de paraziţi.

Tacones şi Jose Angel stăteau în spate, cu braţele încrucişate, afişând un aer relaxat, mai ales Jose Angel. Nu era pentru prima oară că pornea la atac. Se simţea extrem de destins. În cizma stângă avea vechiul lui pumnal de vânătoare.

Ce luaseră cu ei în maşină ar fi ajuns pentru înzestrarea unei mici armate, inclusiv explozivul. Vila lui Gutierrez era extrem de bine păzită şi Tacones voia să fie pregătit pentru orice, contând numai pe oameni de încredere, aşa cum erau cei ce îl însoţeau. Fusese tentat să o trezească pe Mercedes, dar se răzgândise în ultimul moment: nu era treabă de femeie.

Tacones Mendoza îşi înfăşurase în jurul mijlocului trei metri de cordon bickford exploziv. Sub picioare avea o lădiţă cu cinci kilograme de TNT în calupuri de o livră, încărcătură capabilă să provoace la Altamira distrugeri comparabile cu cutremurul din 1967.

Ramos schimbă viteza. Vechiul Pontiac şifonat nu era făcut pentru atacurile în munţi. Temperatura apei depăşea nouăzeci de grade. Din fericire, aproape ajunseseră.

Drumul coti şi încetă să urce. Vila lui Gutierrez se afla la cinci sute de metri. Ramos opri motorul şi maşina înaintă din inerţie.

După o sută de metri, frână şi stopă Pontiacul pe acostament. El Cura coborî imediat, mişcându-se ca să se dezmorţească. Ramos coborâse şi el şi urina. Ştia de la alţii că în cazul unei răni în pântece, era mai bine să aibă vezica goală. Tacones îi spuse prin geamul deschis.

— Dă-i drumul.

Acesta aştepta nemişcat, cu braţele pe lângă corp.

Ramos se apropie de El Cura, lovindu-l cu pumnul în plină figură.

Apoi calm şi fără grabă, îl mai atinse de trei, patru ori, strivindu-i faţa. După fiecare lovitură, El Cura scotea câte un „hmm” de durere, şi se dădea înapoi sub efectul impactului.

Atunci când celălalt se opri, din pieptul slab ieşi un şuierat.

— Puteai să dai mai cu milă!

Cu buza crăpată, cu nasul strivit şi cu arcada spartă, arăta de parcă ar fi căzut într-o betonieră.

Fără să se ostenească să răspundă, Ramos se urcă în Pontiac.

El Cura scoase din buzunar o oglinjoară, se studie o clipă şi porni şchiopătând spre vila lui Gutierrez. De departe, silueta ascetică îmbrăcată în sutana jerpelită, putea trece drept ceea ce voia să pară. Expresia de pe chip nu se prea potrivea cu sfinţenia hainelor. Nici o femeie cinstită n-ar fi intrat într-un confesional cu el.

*

* *

Cele două gărzi de corp ale lui Pepe Gutierrez moţăiau în momentul în care auziră un zgomot la poartă. Cineva bătea şi striga cu o voce plângăreaţă.

Nu-i dădură nici o atenţie, apoi, pentru că vacarmul nu se oprea, cel mai bătrân mormăi:

— Domingo, du-te şi vezi, pentru numele lui Dumnezeu!

Domingo se ridică şi se întinse. Stăteau într-un soi de cabină lângă poartă şi aveau ordin să nu deschidă decât la comanda lui Gutierrez şi numai persoanelor înscrise pe o listă.

Domingo înhăţă mitraliera, un vechi Thomson impresionant prin încărcătorul „camembert”, îi verifică maşinal piedica şi ieşi.

Afară, vacarmul se înteţise. O voce de bărbat, plângăreaţă şi imploratoare, striga de la poartă:

— *Tiene compasíon.* Un slujitor al lui Dumnezeu va muri. Oh! Doamne, mi-e rău, sângerez…

Intrigat, Domingo se apropie, agitând mitraliera, şi se opri stupefiat, zărind printre barele porţii chipul însângerat al unui preot.

Avea un ochi închis şi din buza crăpată i se scurgea un fir de sânge pe bărbie şi mai departe pe sutana jegoasă, căreia îi lipseau doi nasturi de sus. Se văicărea, agăţat de barele porţii.

Văzându-l pe Domingo, gemetele se înteţiră:

— Fiule, El mi te-a trimis. Ajutaţi-mă repede. Mor. Deschideţi.

Dezgustat şi uşor neliniştit, venezueleanul se apropie.

— Ce s-a întâmplat?

Preotul îi aruncă o privire muribundă.

— *Señor, tiene compasíon!* Am fost atacat de nişte mizerabili. Mi-au furat sfântul mir şi m-au bătut. Ajutaţi-mă.

Părea să nu fi remarcat mitraliera. Domingo se scărpină în

cap. Avea ordine stricte: să nu lase să intre pe nimeni. Acel caz însă nu fusese prevăzut.

— Nu vă simţiţi bine? întrebă el.

Preotul întinse spre el o mână ameninţătoare şi profetică.

— Am să mor! Ajutaţi-mă. Simt cum viaţa mi se scurge.

Efectiv, nu arăta prea bine. Domingo fu gata să deschidă imediat, apoi se răzgândi.

— Aşteptaţi!

Alergă până la postul de gardă. Fernandez adormise la loc. Îl scuturã.

— Hei! Trezeşte-te! Afară e un preot care e pe moarte.

Celălalt deschise un ochi.

— Ce-mi pasă?

Nu fusese niciodată prea religios. Domingo se lăsă de pe un picior pe altul.

— Vrea să-l lăsăm înăuntru, e rănit. Nu crezi că…

Fernandez răspunse pe un ton fără comentarii:

— Patronul a spus să nu lăsăm pe nimeni înăuntru.

— Da, dar e preot!

Fernandez şovăi câteva secunde. Ordinul nu spunea nimic despre asta.

— Popă sau nu, n-are voie, zise el tranşant. Să crape în altă parte. Du-te şi spune-i.

Domingo se uită în jur căutând ceva să-l ajute pe omul bisericii. Acesta gemea în continuare. Nu văzu decât o sticlă de whisky J & B începută, dar nu îndrăzni să-i ofere, cu toate că după părerea lui, o gură de alcool nu contravenea tainelor preoţiei.

Foarte mâhnit, ieşi din nou din cabină. Ca majoritatea sud-americanilor, avea un respect superstiţios pentru religie şi pentru reprezentanţii ei. Suferinţa preotului îl făcea să se simtă jenat.

Acesta stătea în continuare agăţat de barele porţii, ca o sperietoare însângerată. Lui Domingo i se păru că arăta mai rău. Tonul vocii era şi mai plângăreţ.

— Ah, *señor!* Repede, nu mai pot, mi se scurge tot sângele! Aveţi milă.

Domingo bolborosi:

— Duceţi-vă după ajutor! Domnul Gutierrez ne-a ordonat să nu deschidem, altfel ne dă afară… înţelegeţi, eu…

Se încurcă. Preotul întinse mâna printre gratii, de parcă nu-l auzise.

— Deschideţi-mi, repede.

— Nu pot, mărturisi Domingo cu părere de rău.

Îl blestema în gând pe Fernandez care nu se deranjase. Preotul îşi şterse sângele de la gură. Furia îi deforma trăsăturile ascetice. Îşi arătă dinţii gălbui şi şubrezi într-un rânjet apocaliptic şi mormăi:

— Mizerabilule, ateule, comunistule! Refuzi să ajuţi un om al bisericii! Îl respingi pe Dumnezeu!

— Nu, nu, protestă Domingo.

— Fii blestemat, spuse apăsat preotul.

Domingo fu cât pe ce să-şi facă cruce. Numai asta-i mai lipsea.

— V-am spus că am ordine precise, pledă el.

— Fii blestemat, repetă cu convingere bărbatul în negru. Sângele meu îţi va păta mâinile. Amin.

Domingo nu mai ştia cărui sfânt să se roage. În profesia lui era mai bine să nu se pună rău cu Dumnezeu... Nu putea şti niciodată. Ca să nu mai audă blestemele, se răsuci pe călcâie. Vocea preotului îl săgeta în spate. Recita ceva în latină, continuând în spaniolă.

— Te excomunic, fiule, spuse el cu o voce stridentă. Dumnezeu să te aibă în paza Lui, mai este încă timp.

— Fir-ar să fie, mama ei de treabă, zise Domingo.

Era un om simplu şi se şi vedea arzând în focul iadului.

— Vă jur că nu pot, strigă el întorcându-i spatele.

— *Vade retro, satana!* urlă preotul rănit. Fii blestemat, tu şi tot neamul tău.

Domingo nu avea copii, dar fraza îl marcă. Trânti uşa postului de gardă ca să nu mai audă vocea care îl afurisea.

— M-a excomunicat, spuse el pe un ton jalnic tovarăşului lui, care nu păru impresionat.

Domingo îşi turnă un pahar de J.& B, dar alcoolul i se păru amar. Fără să vrea, trăgea cu urechea la jelania preotului agăţat de grilaj. Totul dură mai multe minute, apoi se lăsă tăcerea. Îşi luă mitraliera şi spuse din mers:

— La naiba, mă duc să-i deschid, doar nu pe tine te-a excomunicat! Bine ne-ar sta să moară acolo! După ce îl îngrijim, îl dăm afară.

Din pudoare, îşi ascundea bunele intenţii prin grosolănie.

— Eşti un prost, zise Frenandez. Un preot e un om ca toţi ceilalţi.

Domingo deja ieşise.

— Vin, îi strigă el preotului, agăţat în continuare de grilaj. Rezistaţi.

Chipul omului în negru fu luminat de o blândeţe îngerească.

— Să te binecuvânteze Dumnezeu, fiule! spuse el cu o voce pierdută. Sfânta Lui înţelepciune ţi-a luminat mintea.

Cu mişcări febrile, Domingo introduse cheia în broască şi deschise poarta. Văzând corpul slab al preotului, sutana lui jerpelită, fu cuprins de milă.

— Ajutaţi-mă, nu pot să merg.

Domingo se repezi la el. Mitraliera îl încurca, aşa că o puse cu precauţie pe alee. Preotul îi trecu un braţ pe după gât. Mirosea a sudoare şi a jeg. Domingo îl apucă delicat de mijloc, ajutându-l să meargă.

— Mulţumesc, fiule, bolborosi omul bisericii.

Domingo auzi doar în ultima clipă un zgomot de paşi în spatele lui. Vru să se întoarcă, dar braţul descărnat a preotului i se încolăci în jurul gâtului cu o forţă incredibilă. În acelaşi moment, pumnalul lui Jose i se înfipse în ficat. Simţi o durere arzătoare şi scoase un geamăt repede sufocat de mâna scheletică a preotului.

Lama se răsucim rană, secţionând artera. Ochii lui Domingo se împăienjeniră. În ultima clipă, îşi blestemă prostia. Hotărât lucru, nimeni nu merita să i se acorde încredere.

Din nefericire, din acea experienţă nu mai putea trage învăţăminte.

El Cura lăsă corpul să se prăbuşească.

Cu precizia unui bun meseriaş, Jose Angel îşi şterse pumnalul de vesta muribundului, şi puse arma în teaca de la gheată.

Pe chipul asimetric, cu orbitele scobite, nu se putea citi nimic. Jose era lipsit de imaginaţie. Uneori îşi spunea că avusese profesori buni acolo, la Beretele Verzi. Se mândrea că în America Centrală el era cel care ucisese cei mai mulţi oameni cu cuţitul.

Cu toate acestea, era o specialitate regională.

*

* *

Nimeni nu află vreodată de ce Fernandez ieşise la un moment dat din corpul de gardă. Din curiozitate, probabil. Dădu nas în nas cu micul preot, care ţinea în mână mitraliera lui Domingo.

Nu avu prea mult timp să reflecteze la ciudăţenia situaţiei. Gloanţele de calibrul 11,43 îl şi ciopârţiseră. Se prăbuşi cu două găuri cât farfuriile între omoplaţi, murind înainte de a atinge pământul. Ca să-şi liniştească nervii, El Cura goli jumătate din încărcător în corpul căzut. De fiecare dată când se travestea în preot încerca o teamă vagă, de parcă mâna lui Dumnezeu

cobora din cer şi îl strângea de gât.

— Opreşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Tacones Mendoza coborî din maşină şi deschise poarta ajutat de Jose Angel.

El Cura fugi spre Pontiac. Sutana lungă până la glezne îi dădea un aer comic.

— Grăbeşte-te, strigă Tacones! Or să-şi dea seama.

Ramos apăsase deja pe acceleraţie. Ceilalţi se urcară din mers. Pontiacul ţâşni ca din puşcă pe aleea spre vilă. Ce era mai greu de abia începea.

*

* *

Primul pistolar al lui Gutierrez, un columbian pe nume Paulo, cu un Colt automat de 11,43 în mâna dreaptă, se chinuia să obţină legătura cu cei de la Digepol. În aceeaşi clipă, Pontiacul pulverizează uşa de sticlă a livingului care dădea în grădină.

Paulo văzu venind spre el maşina mare şi verde, urlă, şi fu tăiat în două. Resturile lui se amestecară cu cele ale unei comode.

Tăvălugul îi zdrobise coloana vertebrală şi câteva organe mai puţin importante. Telefonul se transformase într-un soi de oală sub presiune, al cărui şuierat nu prevestea nimic bun.

Uşor zdruncinaţi, cei patru ţâşniră din maşină. Ramos deschise cu greu portiera turtită de şoc.

În momentul în care reuşi în sfârşit să se degajeze, la baza scării apăru micul Rodriguez. Purta aceeaşi pălărie de fetru negru. Cu un Colt într-o mână iar în cealaltă cu un Thomson, trase de la şold o rafală spre Pontiac.

Ramos deschise gura dar nu apucă să strige şi căzu secerat de rafală, fără să apuce să riposteze. O făcu în locul lui El Cura, blocat în spatele unui divan, golind tot încărcătorul armei luate de la Fernandez.

Bărbatul de pe scară se contorsionă, aruncând braţele înainte. Un val de sânge ţâşni din locul unde fusese nasul. Se prăbuşi peste o masă de joc, care nu rezistă şocului.

Tacones şi Jose Angel se repeziră pe scară, sărind peste primele trepte. Prudent, Jose Angel aruncă pe palier o grenadă defensivă şi se ghemui la pământ.

Detunătura zgudui vila. Aşchiile mortale şuierară, spărgând geamurile şi smulgând tablourile de pe pereţi. Un fum înţepător invadă palierul. Nu se vedea nici la un metru. Jose Angel şi Tacones înaintară în patru labe. Tacones se izbi imediat de un

corp inert: una dintre gărzi, literalmente ciopârţită de explozie. Braţul i se ţinea doar într-o şuviţă de piele. Pe chipul lui se citea o uimire imensă.

Jos, în bucătărie, El Cura deschise uşa cu o lovitură de picior. O servitoare micuţă şi negricioasă se întoarse spre el, strigând.

— Dumnezeu cu tine! spuse ucigaşul.

Recuperase Thomsonul de la Rodriguez. Goli încărcătorul doar aşa, ca să nu-şi iasă din mână, apoi aruncă mitraliera golită şi luă din Pontiac un UN israelian, mult mai uşor de manevrat.

Sus pe palier, Jose Angel dădu peste a doua gardă de corp. Mai răsufla încă. Aşchiile grenadei îl loviseră în pântec şi în plămâni. Trecând pe lângă el, Jose Angel îi tăie beregata de la o ureche la alta. Experienţa îl învăţase să se ferească de răniţi.

Tacones îl ajunse din urmă în faţa unei uşi închise. Când o atinseră, cineva trase din interior două focuri şi atunci se lăsară la pământ.

*

* *

— Veniţi repede, urlă isteric Gutierrez în receptor, altfel ăştia ucid pe toată lumea.

Într-o mână ţinea receptorul, iar în cealaltă un Colt automat nichelat de 11,43. Arma părea minusculă pe lângă palma uriaşă. Supraveghea uşa, tolănit în fotoliu ca o moluscă uriaşă. Nu-şi închipuise niciodată că aşa ceva era posibil şi tremura de frică. În plus, la celălalt capăt al firului, era un funcţionar idiot de la Digepol pe care nu-l cunoştea.

— Venim, îi promise într-un final venezueleanul. Rezistaţi, apoi închise.

Gutierrez ar fi avut timp să sară de zece ori pe fereastră, dar efortul fizic era peste puterile lui. Nu ştia nici măcar cu câţi adversari avea de-a face.

Ciuli urechea, măcinat de nelinişte. Nu se mai auzeau împuşcături. O speranţă nebunească făcu să tresalte masa gelatinoasă. Fidelii lui paznici ţinuseră probabil piept atacatorilor. Era salvat. Încă o dată, era cel mai puternic.

— Paulo, strigă el. Eşti acolo?

O voce necunoscută îi răspunse imediat.

— Paulo e mort, mama ta de nenorocit.

Incorigibilul lirism al lui El Cura.

*

* *

Tacones şi Jose Angel se îndreptau precauţi spre subsol. Din

povestirile celor de la Digepol, ştiau că Gutierrez îşi instalase acolo sălile de tortură. Înainte de toate, veniseră să o recupereze pe Esperenza.

Cu pistolul P.08 în mână, Tacones coborî primul. Jose, lipit de perete, cu câte o grenadă în fiecare mână, îl urma. Nu avea încredere în pistoale, pe care le considera bune pentru femei, chiar şi impunătorul P.08 al lui Tacones. Grenada i se părea mult mai sigură, deşi mai puţin selectivă.

Subsolul cimentat era însă pustiu. Paulo trebuia să facă de gardă acolo, dar îşi dăduse duhul pe palierul de la etaj.

Tacones ajunse primul în dreptul uşii cu hublou, şi înjură printre dinţi.

— *Madre de Dios!*

Esperenza şi Malko zăceau pe podeaua de oţel a celulei. Erau de nerecunoscut, cu chipul înroşit şi umflat, cu ochii inflamaţi, de parcă fuseseră pişcaţi de mii de viespi. Lămpile erau stinse, şi pe moment Tacones se întrebă cum ajunseseră într-un asemenea hal.

Înmărmurit, Jose privi şi el prin hublou şi zise:

— Ah! „Frigiderul”. Aveam şi noi aşa ceva la Legiune. Poate că mai trăiesc.

Împinseră uşa şi se dădură înapoi de miros. Un amestec de sudoare şi de urină. Îngrozitor. Tacones o atinse pe Esperenza care gemu. Jose, care se pricepea, se aplecă şi el.

— I-am putea salva dacă nu sunt prea deshidrataţi, spuse el.

Tacones nu răspunse. Se întreba cum ajunseseră Esperenza şi bărbatul blond în acea postură. Înseamnă că El Dorado nu era un trădător. Trebuia găsită persoana responsabilă de răpire, dar avea altceva mai urgent de făcut. Reuşi să salte pe umăr trupul lui Esperenza. Care i se păru îngrozitor de uşor, în timp ce Jose se ocupă de celălalt, fără să lase însă din mână grenadele.

În living, întinseră corpurile pe unul dintre divane, înfăşurând-o mai înainte pe Esperenza într-o cuvertură, apoi urcară scara. Ajunseră pe palier chiar în momentul în care El Cura, cu o rafală scurtă de UN, făcu ţăndări broasca.

Deschiseră brusc uşa. Gutierrez înţepenise. Gloanţele smulseseră bucăţi din zidul aflat la un metru de el. Într-un nor de fum, zări mitraliera şi sutana, şi se întrebă dacă nu cumva visa.

Dădu drumul automatului şi gemu:

— Nu mă ucideţi, nu mă ucideţi.

Nu ştia cu cine avea de-a face, ceea ce nu-i uşura însă situaţia. Cu mitraliera la şold, El Cura îl privea curios. Nu mai

văzuse o asemenea matahală. Se gândi că un asemenea corp conţinea mulţi litri de sânge…

Tacones inspectă rapid camera. Se duse la telefon şi verifică dacă avea ton, apoi îl întrebă pe Gutierrez:

— Tu ai sunat, lepădătură?

Bărbatul masiv înclină din cap, fără să fie în stare să scoată un sunet.

— N-avem prea mult timp, remarcă Tacones.

Jose Angel se aplecă să-şi ia pumnalul. Tacones îl opri.

— Aşteaptă.

Îşi ridică bluza şi începu să deruleze cordonul bickford. Gutierrez scoase un strigăt sugrumat şi vru să se ridice. El Cura îl împinse la loc în fotoliu cu ţeava armei, care dispăru aproape în grăsime.

— Adu lada din maşină, îi spuse Tacones lui Jose.

— Există pe aici vreo maşină? îl întrebă pe Gutierrez.

Matahala dădu fără vlagă din cap.

— În garaj. Cadillacul meu. Puteţi să-l luaţi. Mai este şi cea a… bărbatului blond. Aceea mare.

Gândindu-se la ce găsiseră atacatorii lui în pivniţă, se cutremură în sinea lui, ezită şi spuse:

— N-am… n-am vrut să-i fac rău.

Tacones nu răspunse. În cameră era o oglindă mare pe rotile, pe care o împinse în faţa lui Gutierrez, ca acesta să se poată vedea în întregime, apoi începu să-i înfăşoare delicat în jurul capului cordonul bickford, ca pe un turban negru.

Pentru defrişarea pădurii, în sudul Venezuelei se folosea aceeaşi metodă, numai că victima era un cocotier. Trunchiul era retezat dintr-odată. Tacones spera că Gutierrez cunoştea acel detaliu. Când îi văzu ochii aproape ieşiţi din orbite, fu absolut sigur. O fericire adâncă îl cuprinse.

Agăţă un mic obiect la capătul cordonului bickford, apoi îl imobiliză complet pe Gutierrez cu o frânghie, legându-i gleznele de picioarele fotoliului, şi încheieturile de rezemători.

Jose se întoarse cu lada cu explozivi şi o puse la picioarele lui Gutierrez.

— Duceţi-i pe El Dorado şi pe Esperenza în Bentley, le spuse Tacones tovarăşilor lui. Vin şi eu. Nu-l uitaţi pe Ramos.

Cei doi ieşiră. Tacones se apropie de Gutierrez.

— Am pus un detonator cu întârziere de trei minute la capătul cordonului, îi explică el grav matahalei. Ştiţi ce este un cordon bickford? Când va exploda, o să vă zboare capul prin tavan.

Se aplecă şi trase de capătul firului, aprinzând detonatorul. Se auzi un trosnet uşor. Urmat de un fâşâit continuu.

Ochii lui Gutierrez îi ieşiseră aproape din orbite. Se încordă, încercând să se ridice, apoi căzu la loc. Buza de jos i se răsfrânse şi corpul se afundă în fotoliu.

Uimit, Tacones îşi privi victima, se aplecă spre ea şi o scutură uşor. Nici un rezultat.

Îşi lipi urechea de pieptul enorm, căutând bătăile inimii. Nimic.

Gutierrez fusese răpus de o criză cardiacă. Frica de moartea oribilă care îl aştepta, îl ucisese. Tacones nu avea timp pentru un examen în toată regula. Ieşi în goană din încăpere, rugându-se ca în Gutierrez să mai licărească un strop de viaţă şi de luciditate.

Ramos nu se mai afla lângă Pontiac. Jose Angel îl pusese în portbagajul Bentley-ului. Aştepta în faţa garajului, la volanul maşinii.

Tacones sări în faţă lângă el, atât de repede încât arma îi căzu pe podea. Glonţul porni, ratând ceafa lui Jose Angel cu o jumătate de centimetru.

Fostul combatant în Legiunea Caraibelor înjură îngrozitor. Aşa erau ucişi oamenii din greşeală.

În spate, El Cura, care nu-şi scosese sutana, se chinuia să ţină corpurile inerte ale lui Malko şi Esperenza.

Furios, Tacones îi spuse:

— Scoate-ţi ţoalele, altfel o să fim remarcaţi.

Cu regret, El Cura începu să-şi descheie sutana. Se simţea bine în hainele negre, diferit de muritorii de rând. Singurele momente când i se acorda şi lui consideraţie…

Bentley-ul luă virajul de la poartă ca un Ferrari, intrând pe drumul care ducea spre Caracas. Jose conducea repede şi bine.

În momentul în care ajunseră pe bulevardul San-Juan-Bosco, o explozie puternică îi făcu să tresară. Tacones întoarse capul. Un morman de rămăşiţe se înălţa în aer în spatele lor, înconjurat de un nor negru. Printre ele se aflau probabil şi bucăţi din creierul lui Gutierrez.

Capitolul XIII

Malko avea impresia că cineva îi umflase corpul cu aer comprimat şi că pielea i se întinsese peste măsură, plesnind. Buzele şi pleoapele erau în continuare inflamate, şi carnea îl durea îngrozitor în contact cu cearceaful. Cea mai mică mişcare îl făcea să strige de durere.

Complet gol, era întins pe patul lui Esperenza. Un venezuelean mărunţel cu cioc era aplecat asupra lui, palpându-l pe toate părţile. Sprijinit de uşă, Jose Angel privea indiferent scena. Malko nu avea noţiunea timpului scurs. Rezistase cât putuse în „frigider”, înainte de a leşina. Îşi amintea vag că fusese transportat cu maşina, dar era pentru prima oară când îşi recăpătase complet cunoştinţa.

Încercă să vorbească, dar avu impresia că buzele îi pocnesc atunci când deschise gura. Bărbatul cu cioc îi spuse prompt în spaniolă:

— Nu încercaţi să vorbiţi. Nu încă. Poate mâine, dacă totul merge bine. Nu faceţi nimic. Câteva zile de repaus…

Malko se ridică în şezut. Apăru o infirmieră negricioasă, aducând un borcan cu cremă. Începu să-l ungă pe Malko cu ceva gălbui mirosind îngrozitor.

Tacones Mendoza intră în cameră în timp ce infirmiera continua să-l maseze. Malko făcu un efort şi reuşi să articuleze:

— Esperenza?

— Se simte bine. E alături.

Vocea venezueleanului era încărcată de simpatie, ceea ce îl linişti pe Malko. Rămăseseră însă atâtea întrebări fără răspuns… Tacones ieşi din nou. După toate aparenţele, banda în efectiv complet venise acolo. Însemna că Mercedes transmisese SOS-ul şi ei îl eliberaseră.

Spera doar ca Ralph Pleurfoy să nu facă vreo gafă în cazul în care nu ar mai fi avut veşti de la el!

Infirmiera îl întoarse cu precauţie pe spate, începând să-i maseze părţile genitale, îngrozitor de dureroase. Senzaţia atroce îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.

*

* *

Esperenza semăna cu un homar. Părul negru scotea şi mai tare în evidenţă roşeaţa tenului. Se înfăşurase într-un capot de

mătase bej. La vederea lui Malko, încercă să surâdă. Se aşeză pe pat şi puse o mână pe mâna bărbatului.

Cu cealaltă, îi pipăi cu infinită tandreţe obrazul invadat de barbă.

— Săracul El Dorado, murmură ea. Am crezut că vom muri amândoi.

Malko surâse, simţind că buzele se mai vindecaseră.

— De cât timp sunt aici? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

Nu ştia nici măcar cât era ceasul. Camera nu avea fereastră.

— Eşti aici de două zile. Ţi-au dat morfină şi ai dormit. La fel mi-au făcut şi mie.

Îi povesti cum fuseseră eliberaţi. Malko asculta cu atenţie. La o singură întrebare nu găsea răspuns: de ce fusese răpită Esperenza? La ordinul cui?

La rândul lui îi povesti cum încercase să o găsească, despre Divina şi despre capcana în care căzuse.

— Enrique francezul l-a anunţat pe Gutierrez, conchise el. Nu-mi dau seama însă ce motiv a avut să te răpească?

Strângând din buze, ea clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu înţeleg. Gutierrez nu a acţionat de capul lui. Cineva ne-a trădat.

— Unde e Gutierrez?

— A murit. Au fost obligaţi să-l ucidă căci era prea dificil să-l aducă şi pe el, iar viu, ne-ar fi denunţat.

Tacones intră în cameră. Malko se simţea obligat să-i mulţumească. Îi datora viaţa. Stranie situaţie. El care lucra pentru CIA, fusese salvat de cei mai aprigi duşmani, care l-ar fi făcut bucăţi dacă i-ar fi cunoscut adevărata identitate. Ucigaşul se aşeză pe pat lângă Esperenza. Malko îi surâse.

— Bine că am reuşit să o sun pe Mercedes! Altfel, ne-am fi copt de zece ori… La ce oră v-a anunţat?

— Mercedes? Nu am văzut-o de la reuniune.

Esperenza se încruntă şi avu un moment de ezitare.

— Te-ai întâlnit cu Mercedes?

El clătină din cap.

— Nu, i-am telefonat, chiar înainte de a pleca spre vila lui Gutierrez să vă caut. Mi-a dat numărul de telefon, şi a fost singura dintre voi pe care am găsit-o. Mă rog. Ea v-a spus unde eram, nu-i aşa?

Buzele lui Tacones deveniseră subţiri ca o linie. Se aplecă spre Malko.

— Ce i-ai spus?

Aceeaşi voce fără inflexiuni, dar în care se simţea o forţă extraordinară.

— Să te anunţe în cel mai scurt timp.

Tăcerea grea deveni insuportabilă. Malko îi putea, citi gândurile lui Tacones Mendoza. Venezueleanul se întreba cine minţea. Dacă Malko spunea adevărul, de ce nu-i anunţase Mercedes? Se ridică brusc şi ieşi din cameră. Esperenza părea copleşită, năucită şi avea privirea fixă. Malko o apucă de braţ.

— Ai încredere în Mercedes?

Esperenza tresări.

— Absolut! Este o femeie extraordinară. Când partidul comunist a fost interzis, au arestat-o şi au torturat-o de multe ori, dar n-a vorbit. Este o femeie de oţel... Imposibil să aibă vreo legătură cu Gutierrez. Imposibil. Este un... ticălos... un traficant... un...

Nu găsea cuvinte să-şi exprime dezgustul.

Tacones se întoarse ca o furtună. Chipul lui exprima o duritate şi mai mare.

— L-am sunat pe Bobby. Nimeni nu m-a căutat în acea noapte, nici de atunci încolo.

Malko îi simţi privirea pătrunzătoare ascunsă de lentilele negre. Dintre ei doi, o credea pe Mercedes. Se afla din nou într-o situaţie delicată. Nu putea evita confruntarea. Trădarea lui Mercedes era o surpriză brutală.

Pentru cine lucra?

— Cred că ar fi interesant să o întrebăm de ce nu v-a anunţat, spuse el. Cu siguranţă că are o explicaţie.

— Sper, spuse Tacones înainte de a ieşi din cameră.

Prin uşa întredeschisă, Malko îl văzu sporovăind cu Jose Angel. Fostul luptător în Legiunea Caraibelor nu era un tip vorbăreţ. Clătină din cap şi se aşeză pe una dintre pernele din living, în aşa fel încât să vadă uşa camerei. Malko era prizonier.

Îşi încrucişă privirea cu Esperenza. Ochii ei neliniştiţi dovedeau cât de prăbuşită interior era. Se aplecă spontan spre el, lipindu-şi buzele de gâtul lui Malko, acolo unde se zbătea o venă groasă.

— Am încredere în tine, spuse ea. Ceilalţi însă...

Sincer stupefiat, o întrebă:

— De ce n-a spus nimic Mercedes? Ştia că suntem în pericol de moarte... Credeam că e de partea voastră.

— Nu ştiu, gemu Esperenza, nu înţeleg nimic.

Telefonul se afla în cealaltă încăpere, lângă Jose Angel. Malko ar fi dat o bună parte din lambriurile bibliotecii sale pentru cinci

minute de linişte. Era imperios necesară intervenţia lui Ralph Pleurfoy în acea afacere încurcată, cu riscul de a-i fi trimise după aceea flori.

Crizanteme, de exemplu. Un buchet în formă de coroană.

*

* *

Mercedes Vega fuma calmă o ţigară mentolată. În faţa ei, pe masă, se afla un exemplar din ajun al cotidianului de seară *El Nacional,* deschis la prima pagină, ocupată cu o frumoasă fotografie a ceea ce mai rămăsese din vila lui señor Gutierrez. Inclusiv poze ale cadavrelor cât de cât întregi.

În privinţa lui Pepe Gutierrez, acesta ar fi putut fi dat dispărut, dacă nu i-ar fi fost găsită mâna dreaptă, împodobită cu inelul cu iniţialele sale, într-un manghier din grădină…

Mercedes numărase de câteva ori cadavrele despre care se pomenea în articol, fără să ajungă la un rezultat mulţumitor. Malko şi Esperenza scăpaseră. Nu ştia cum, dar avea să o afle în curând. Ziarul nu preciza nimic despre cei care transformaseră frumoasa vilă într-un spectacol de sunet şi lumină demn de bătălia de la Verdun. Unul dintre oamenii lui señor Gutierrez îi vorbise la telefon de mai mulţi atacatori, apoi murise. Maşina găsită în salon aparţinea unui cetăţean columbian dispărut de mai multe luni, şi fără domiciliu stabil, dar plăcile de înmatriculare puteau fi false.

De complezenţă, poliţia se agăţase de descrierea sălii de tortură, exprimându-şi uimirea dureroasă că o asemenea instalaţie putea exista în plin Caracas. Un mod de a se amuza pe seama colegilor de la Digepol.

Mercedes Vega trase un fum adânc, îl ţinu în plămâni cât putu de mult, apoi expiră şuierând şi fixând tavanul.

Trecea prin momente dificile. Majoritatea locuitorilor din Caracas săriseră din somn la auzul exploziei, care avusese loc cu două dimineţi înainte. Douăzeci de minute mai târziu, radioul dăduse primele informaţii. Mercedes cumpărase toate cotidienele din Caracas, dar numărul morţilor era acelaşi.

Se agăţa de un fir de speranţă: cadavrul bărbatului blond şi al Esperenzei fuseseră probabil ridicate. Şansa era însă minimă…

După ce citise ziarele, îi telefonase lui Paco. Avea nevoie de instrucţiuni. Primul reflex fusese să-şi strângă bagajul şi să se refugieze într-una din comunităţile populare din Columbia, unde avea nenumăraţi prieteni.

Timp în care, Comandoul popular de rezistenţă şi-ar fi încetat

existenţa… Graţie eficacităţii celor de la Digepol şi a partidului comunist, membrii lui ar fi ajuns după gratii.

Paco nu era însă de aceeaşi părere. Îi dăduse întâlnire la Cocorico. Ordinele lui erau de o simplitate biblică: să procedeze ca şi când n-ar fi ştiut nimic. Partidul avea nevoie de Mercedes la Caracas. În cazul unei confruntări cu străinul, trebuia să nege tot. Ea avea să fie crezută, nu el.

Mercedes nu comentase. De ani de zile se supunea, şi cu toate acestea neliniştea o cuprinsese. De parcă s-ar fi aşteptat să fie arestată, îşi pusese ordine în afaceri şi scrisese două scrisori unor persoane la care ţinea.

Se machiase şi se îmbrăcase cu şi mai multă grijă ca de obicei. Purta o rochie de mătase mov, foarte colantă, care îi punea în evidenţă formele şi ciorapi negri strălucitori. Sfârcurile sânilor se ghiceau prin ţesătura uşoară. Nu procedase aşa nici din cochetărie, nici din dorinţa de a place: experienţa o învăţase că bărbaţii torturau mai greu femeile pe care le doreau. Din acest punct de vedere, Mercedes era liniştită. Ştia demult că trupul ei era un aliat independent, un obiect util, şi nu o parte din ea însăşi.

În orice caz, nu avea mare lucru de pierdut. Cei mai buni prieteni ai ei muriseră şi se odihneau prin locuri neştiute în defileurile Americii Centrale, răpuşi de gloanţele celor din „Beretele Verzi” sau ale soldaţilor. Datorită acestor prieteni aştepta cu seninătate ce avea să urmeze. Dacă nu-şi pierdea cumpătul, putea să scape cu viaţă.

Fu tentată să telefoneze, dar ar fi stârnit bănuieli. Lua legătura cu ei doar de două ori pe săptămână, deci nu ştia nimic, atâta vreme cât bărbatul blond nu o sunase.

Cineva bătu la uşă. Îşi stinse cu grijă ţigara, se ridică, trase de rochie ca să se muleze şi mai bine şi se privi în oglindă. O fracţiune de secundă, imaginea parcă se descompuse. O panică viscerală o cuprinse, şi fu tentată să fugă, să uite tot şi să devină o femeie obişnuită.

Se gândi că ar fi trebuit să facă dragoste cu bărbatul chel care o urmărise în ajun. Ar fi avut astfel o provizie de amintiri plăcute, dar era prea târziu.

Chipul îi deveni din nou calm. Fără grabă, trase zăvorul.

Tacones Mendoza purta aceiaşi ochelari negri pătraţi. Tenul lui era de un alb nesănătos. În spatele lui, El Cura, afişând o expresie perfidă, îşi curăţa unghiile. Nu purta sutană. Ea făcu un gest, invitându-i să intre.

— Ce vânt bun vă aduce?

*

* *

Surâzătoare, dură ca un bloc de piatră şi atrăgătoare în acelaşi timp, Mercedes se aşezase în faţa lui Malko. Din când în când îşi încrucişa picioarele, făcând ciorapii să foşnească. Ştia că bărbaţii sunt sensibili la un asemenea sunet. Din partea lui Esperenza nu avea de ce se teme.

Aceasta *voia* să o creadă. Ceilalţi erau mai periculoşi, în special Jose, care o privea detaşat ca pe o insectă. Cu ochii înfundaţi în orbite, semăna cu un mort.

— Nu am primit nici un telefon, repetă ea. Nici de la prietenul nostru, nici de la altcineva.

Îşi umezi maşinal buzele, cu vârful limbii ascuţite. Confruntarea dura de o jumătate de oră. Mercedes se apăra simplu, fără să acuze pe nimeni şi fără a se contrazice: nu primise nici un apel şi basta.

Discuţia ajunsese într-un punct mort. Malko simţea tulburarea şi jena tovarăşilor săi, cu toate că Esperenza mărturisise că fusese torturat împreună cu ea.

Pe de altă parte însă, cine îi dăduse lui Gutierrez ideea de a o răpi pe Esperenza? De ce pomenise despre telefon, atâta vreme cât nimeni nu-l întrebase nimic? Tacones înclina spre o viclenie rafinată menită să învrăjbească relaţiile cu aliatul lor... Fără să ştie prea bine de ce.

Părea o scenă dintr-o piesă de Sartre. Cei trei bărbaţi şi Esperenza îşi frământau cu disperare mintea. Pentru ei era o chestiune de viaţă şi de moarte. Unul dintre cei doi – Malko sau Mercedes – minţea, iar pentru asta trebuia să existe un motiv, unul serios, strâns legat de supravieţuirea lor. În clandestinitate, riscurile nu erau permise.

Mercedes se lăsă puţin pe spate, ca din întâmplare. Rochia i se ridică, dezgolind coapsele. Prinse privirea lui El Cura, care lăsase baltă sfinţenia. Ochii îi ieşiseră literalmente din cap. Surâse şi îşi mai încrucişă puţin picioarele. El Cura îşi făcu în sinea lui cruce... jurându-se că dacă situaţia avea să ajungă într-un punct supărător, înainte de a o ucide pe Mercedes avea să o violeze. Revoluţia nu punea stavilă sentimentelor.

— Nu ieşim de aici, spuse Esperenza pe un ton sacadat, până nu aflăm care din voi doi minte.

O durea sufletul să spună asta.

— Ai perfectă dreptate, fu de acord Mercedes. Tovarăşii noştri

sunt cu siguranţă de aceeaşi părere.

Camarazii nu aveau nici o părere şi nu vedeau o cale de a ieşi din impas. Mercedes îşi dădu seama că dacă situaţia se prelungea, timpul n-ar fi curs în favoarea ei. Trebuia deci să atragă şansa de partea ei, cu un grăunte de perfidie.

— O asemenea bănuială mă necăjeşte, zise ea. După atâtea prin care am trecut împreună.

Subînţelesul vorbelor era: „Despre celălalt nu ştiţi nici măcar de unde vine” Se ridică şi făcu câţiva paşi, atingându-l în treacăt pe Jose Angel cu şoldul parfumat. În ciuda celor patruzeci de ani, era încă extrem de atrăgătoare.

La rândul lui, Malko reflecta. Nu exista nici o modalitate de a dovedi că îi telefonase lui Mercedes. În situaţia unui dubiu, s-ar fi debarasat de el. Deja priveau ciudat faptul că răpirea coincise cu venirea lui în grup. Măcar de ar fi ştiut motivul pentru care Mercedes nu transmisese apelul lui de ajutor.

Reluă mintal filmul întâmplărilor din acea seară, căutând un detaliu care l-ar fi putut ajuta.

Brusc, îşi aduse aminte de Divina care apăruse în spatele lui în momentul în care vorbea la telefon. Auzise probabil conversaţia, sau cel puţin o parte din ea.

— Pot dovedi că i-am telefonat lui Mercedes, anunţă el deodată.

Mercedes îi întorsese spatele. Nici măcar nu tresărise. Esperenza îl întrebă:

— Cum?

Ochii ei negri îl implorau pe Malko.

— Există un martor. Trebuie să-l găsim.

De astă dată, Mercedes se întoarse. „Gringo blufează, se gândi ea imediat, altfel ar fi spus-o de la început.” Cu toate acestea, din intonaţia vocii lui Malko simţi că ceva în vorbele lui era adevărat.

Acesta se explică. Jose îl asculta, cu ochii lui lipsiţi de expresie, jucându-se cu un creion. Vorbi primul:

— Mă duc să o caut. O cunosc. Dacă nu vrea să vină, o să-mi povestească. Aveţi încredere în mine?

Toţi aveau încredere în el.

Malko şi Mercedes îşi încrucişară privirile. În ochii negri nu se putea citi nimic.

Uşa pocni. Jose Angel plecase în căutarea adevărului. Nu aveau *

* *

Malko fluiera, fals de altfel, Tacones îl privea pe furiş. Veselia

lui i se părea suspectă. Jose Angel plecase de trei ore şi tensiunea din apartament nu scăzuse.

Aşezată pe o pernă, Mercedes îşi contempla cu melancolie şi fatalism unghiile lungi şi roşii de la mâna stângă. Dacă urma să moară, un altul avea să-i ia locul. Era legea partidului. Se uită uşor dispreţuitor la cei din jur: amatori cuprinşi de lirism şi fanatici. Imbecilii de soiul lor pierduseră războiul din Spania. Partidul avea motive serioase să se debaraseze de ei.

— De ce fluieri? întrebă Tacones.

Malko nu vru să-i spună imediat, dar nici nu trebuia să-l înfrunte.

— Ca să treacă timpul, odată ce nu pot ieşi de aici.

Se rugă în sinea lui ca Jose să o găsească pe Divina.

*

* *

Divina avea un ochi tumefiat şi vânătăi peste tot. Indignată, îi arătase lui Jose în sala din spate de la Cathy-Bar, coapsa fusiformă pe care se mai vedeau urmele chelfănelii primite de la gorilele lui Gutierrez, după ce scoseseră şi sufletul din ea.

Proastă inspiraţie, care nu le purtase noroc.

Fostul luptător al Legiunii se aşezase lângă ea într-un separeu, jucându-se cu paharul de coniac. O poşircă spaniolă, care ar fi întors pe dos şi stomacul unui struţ.

— Eşti sigură? o întrebă el pentru a douăzecea oară. E foarte grav dacă te înşeli.

Divina scuipă o serie de înjurături respingătoare. Jose o pusese să repete povestea secundă cu secundă, cu minuţiozitatea unui entomolog. De fiecare dată spusese acelaşi lucru. Jose era un om conştiincios. Îi studiase intonaţiile vocii, mimica şi îi pusese diverse întrebări, ajungând la concluzia că Divina spunea adevărul. Era inutil să o ia cu el în apartamentul lui Esperenza: ştia deja prea multe despre ei.

Ea îi trecu mâinile prin păr, cu drăgălăşenie şi tandreţe, lipindu-se uşor de el. Avea chipul neted şi destins.

— Bine, Guapo, de ce nu mai ieşi în lume? Ştii foarte bine că mă pricep la *churrascos.*

Jose Angel surâse. Ţinea la Divina, Atunci când sosise la Caracas, fugind din Guatemala, fără un ban şi fără paşaport, avusese o aventură de durată cu ea. O poveste destul de uimitoare. Îl dusese în cămăruţa ei, fără să-i ceară un bolivar, pentru că tipul slab şi taciturn, cu trăsături virile şi mâini gingaşe care ştiau să ucidă, o fascina. Nu avea un ban, şi cât stătuse la

ea, timp de mai multe săptămâni, nu acceptase un bolivar. Ea se scula în zori şi se ducea la piaţă. Frigiderul era mereu plin. Jose apreciase discreţia şi gentileţea ei. Cu atât mai mult cu cât Divina nu se arătase niciodată a fi posesivă, şi nu ceruse nimic de la el.

Într-o zi îşi găsise o slujbă şi plecase. Ea îi spusese:

— Dacă vrei, te întorci. Dacă nu, mă găseşti la Cathy-Bar. Îmi va face plăcere să te văd...

Venea din când în când. Uneori făceau din nou dragoste, alteori nu.

Jose Angel se ridică. Divina îl privi pieziş. Avea acelaşi aer de lup bătrân, înfometat şi periculos. Băgă mâna în buzunar ca să plătească. Divina îl opri.

— Lasă.

Nu insistă, ştiind că o făcea cu dragă inimă. Ieşi şi luă un taxi. Un lucru părea evident: El Dorado spusese adevărul. Asta nu însemna neapărat că Mercedes minţise.

*

* *

— A spus: „Anunţă-l pe Tacones.” E sigură, căci se afla în spatele lui şi a remarcat chiar că părea sâcâit că fusese ascultat şi închisese imediat.

Tacones Mendoza se încordă la auzul prenumelui, dar Jose îl pronunţase doar ca să întărească relatarea, şi nu ca să-l jignească. Tânărul ucigaş era îngrozitor de susceptibil, dar îl stima mult pe Jose Angel.

Mercedes pălise uşor, dar nu-şi schimbase poziţia. Ochii negri scrutară chipul lui Jose Angel, încercând să ghicească la ce se gândea, dar acesta era la fel de impenetrabil ca un sfinx. Privirea lui coborî spre coapsele dezgolite ale tinerei, rămânând fixată pe ele. Era un mod ca oricare altul de a-şi exprima neutralitatea.

Toate privirile se întorseseră spre ea. Trebuia să spună ceva. Îşi umezi maşinal buzele uscate. I se păru deodată prea cald în apartament.

— N-am spus că nu a telefonat, spuse ea pe un ton egal. Susţin în continuare că nu mi-a telefonat *mie.*

Malko îşi trosni încheieturile degetelor.

— Pe dumneavoastră v-am sunat, Mercedes. Tocmai ascultaţi un disc. *Concertul în de major* de Ceaikovsky. Aţi dat sonorul mai încet, dar am recunoscut totuşi muzica. Îl ador pe Ceaikovsky.

Mercedes încasă lovitura. Un cerc palid îi apăru în jurul buzelor. Clătină uşor din cap. Fără să spună nimic. Gândurile i se

învălmăşeau în minte. Uitase de muzică, iar Malko nu ştia că discul rămăsese încă pe platan. Terenul şubred pe care stătea se transformase într-o prăpastie fără fund.

Profitând de tulburarea ei. Malko preciză necruţător:

— Nu ştiu de ce minte Mercedes, dar asta face. Nu am fost niciodată la ea şi nu-i cunosc gusturile. De asta fluieram adineauri. Îmi venise în minte aria pe care o auzisem.

Mercedes se ridică. Îşi regăsise stăpânirea de sine, dar inima îi bătea nebuneşte în piept.

— Acest concert de Ceaikovsky este foarte ascultat, spuse ea. Nu dovedeşte nimic.

Malko remarcă faptul că îşi cam pierduse calmul. În vocea ei îşi făcuseră loc tonuri ascuţite. Tacones o fixa ameninţător prin lentilele pătrate.

— Ai discul despre care vorbeşte El Dorado? întrebă el cu vocea aceea stranie şi lipsită de intonaţie.

— Nu ştiu.

Cuvintele îi scăpaseră şi nu mai putea retracta.

Tăcerea era apăsătoare. Numai Jose Angel părea nepăsător la toate. El Cura avea ticuri nervoase. Pe Esperenza o podidiseră lacrimile. Acum era sigură că Malko spunea adevărul.

— Dă-mi cheia, zise Tacones. Mă duc să caut la tine acasă.

Ea ezită.

— E stupid şi jignitor, spuse ea, întorcând privirea spre Esperenza. Nu aveţi încredere în mine.

Esperenza îşi feri privirea fără să răspundă. Tacones repetă:

— Dă-mi cheia.

Ca în transă, Mercedes scoase din poşetă o legătură de chei şi i-o aruncă lui Mendoza. Acesta o prinse din zbor.

— E aceea rotunjită, preciză ea pe un ton fără vlagă.

Tacones le puse în buzunar şi îi făcu semn lui El Cura. Era mai bine să meargă amândoi. Uşa pocni în spatele lor şi tensiunea scăzu puţin. Mercedes se întoarse ca să nu i se ghicească lacrimile din ochi.

Dacă nu se întâmpla o minune, era pierdută. Prietenii ei din partid nu aveau să o ajute. Nu le era în obicei. Richard Sorge fusese lăsat în uitare douăzeci de ani înainte de a i se decerna post-mortem Ordinul Lenin, după ce îl împuşcaseră cei din Kempetai, gestapoul japonez.

— Mă duc să fac o cafea, spuse Esperenza.

Se îndreptă spre bucătărie. Şi ea avea chef să plângă.

Capitolul XIV

Cheia se răsuci în broască. Toate capetele se întoarseră spre uşă, în afară de cel al lui Mercedes. Ştia ce veste aduceau Tacones şi El Cura: condamnarea ei la moarte.

Micul ucigaş avea chipul şi mai palid ca de obicei. Aruncă cheile pe pernă, nu se uită la Mercedes şi spuse fără menajamente:

— Discul este pe platan.

O frază banală şi prostească, dar care aduse un curent rece în încăpere. Însemna că Mercedes minţise, şi dacă minţise…

Esperenza îşi reveni prima.

— Spune-ne adevărul Mercedes. De ce nu l-ai avertizat pe Tacones? Lucrai cumva cu Gutierrez?

Încă de la plecarea lui Mendoza. Mercedes îşi pregătise o ultimă bravadă. Fără prea mari speranţe, însă.

— Nu am minţit, afirmă ea. El Dorado a aflat probabil de la unul dintre voi că ascult acel disc. Este o persoană diabolică. (Vocea i se înălţă cu o octavă). Sunt sigură că este agent american. Uitaţi-vă la mâinile lui: aşa arată palmele unuia care taie trestie de zahăr? A venit aici ca să vă distrugă! În definitiv, ce motiv aş avea să vă trădez?

Frumoasă tiradă. Situaţia oscilă din nou. Nimeni nu scoase un cuvânt. Mercedes ar fi înclinat balanţa în favoarea ei, dacă nu ar fi intervenit Jose Angel. Fostul luptător în Legiunea Caraibelor spuse calm:

— Cred că El Dorado nu minte. Simt când cineva e necinstit, iar Mercedes are un motiv să ne trădeze. Comuniştii sunt pe cale să se alieze cu guvernul. Îi incomodăm. Au procedat la fel şi la Bogota. Cei care nu i-au urmat au fost lichidaţi sau predaţi poliţiei. Ştiu bine, am fost acolo.

Vorbise fără urmă de patos, dar cuvintele lui avură efectul exploziei unei grenade în apartament. Lui Mercedes i se tăiase respiraţia. Nu s-ar fi gândit niciodată că atacul putea veni din acea parte.

Îi privi pe rând pe toţi. Chipurile lor exprimau intransigenţă, ostilitate, neîncredere. Malko era singurul care nu o privea.

Atunci, ceva se rupse în ea. Douăzeci de ani de clandestinitate, de minciuni, de oboseală. Cu preţul morţii, îşi dorea eliberarea, fie chiar şi pentru o clipă. Inconştient, căuta

poate împăcarea cu sine.

— Imbecililor! şuieră ea. Sunteţi nişte imbecili amărâţi. Voi şi comploturile voastre. Nişte romantici incapabili, care vor pierde întotdeauna. *Desperados,* asta sunteţi. Poporul nu e de partea voastră. Singuri, sunteţi pierduţi. Fidel e un imbecil, iar Che era un fanatic. Asta-i adevărul. Veţi fi măturaţi din calea noastră.

Exclamaţia lui Esperenza fu un adevărat strigăt de durere. O parte din universul ei se năruia. Cea care vorbise aşa era femeia pe care o iubise, o admirase, o invidiase!

— Ai vrut să ne ucizi! strigă ea.

Mercedes o măsură din cap până în picioare. Îşi regăsise stăpânirea de sine şi îşi bătea joc de tot.

— Da! Nu mai folosiţi la nimic, sunteţi nişte paiaţe!

Se îmbăta cu propriile cuvinte, fericită şi îngrozită în acelaşi timp.

— Târfă idioată! răcni El Cura.

Dintr-o singură mişcare, Mercedes se răsuci şi se năpusti la fereastră. N-ar fi avut timp să o deschidă, dar spera să treacă prin ea. Jose Angel traversă încăperea şi o placă la picioare; ea căzu pe mocheta albă. De sub rochia ridicată i se vedea slipul negru. Priveliştea avea un aer uşor obscen. Cu toate că se zbătea furioasă, Jose Angel o ţintui pe mocheta albă, cu gesturi precise şi calme.

— Să nu-i faci vreun rău! strigă Esperenza.

Jose o lovi uşor cu dosul palmei peste ceafă, şi profitând de ameţeala ei, o ridică pe umăr. În treacăt, El Cura se holbă la coapsele dezgolite, cu o privire nedemnă de un cleric. Mercedes avea picioare lungi şi minunat conturate, puse în valoare de ciorapii strălucitori.

Jose o aruncă pe patul lui Esperenza şi închise uşa. Încăperea nu avea altă ieşire, şi nici o altă mobilă decât patul. Puteau sta liniştiţi în privinţa ei.

— Ticăloasa trebuie silită să vorbească, spuse Tacones pe un ton strident, ca să aflăm de ce a făcut asta.

— Târfă idioată, mormăi El Cura aţâţat.

El Cura era pentru interogatoriu – dar nu din aceleaşi motive. Saliva de poftă.

Esperenza amuţise: problema o depăşea. Căută ajutor la Malko, dar acesta întoarse privirea: nici el nu prevăzuse un asemenea incident. Pe un ton calm, ca de obicei, Jose fu acela care trase concluzia.

— Cred că cel mai bine ar fi să o omorâm imediat, spuse el. Nu

vom afla mare lucru de la ea. Ştim pentru cine lucrează. E de ajuns. De acum încolo ne vom feri.

— De ce să o ucidem? întrebă Malko.

Jose şi Tacones îl priviră de parcă spusese o enormitate.

— Tu întrebi asta, El Dorado? zise cu amărăciune Tacones. Doar a vrut să te omoare…

— Eşti nebun…

Malko înţelese că dacă insista, risca din nou să-şi atragă bănuieli. Tăcu. Chipul lui Esperenza devenise aspru, brăzdat, cu ochii traşi în fundul capului. Suferinţa interioară i se citea în fiecare rid de pe frunte. Nu era făcută pentru asemenea situaţii. Pentru ea, revoluţia încă era o aventură frumoasă, plină de lirism, de fericire, de abnegaţie.

Cu toate acestea, crease comandoul popular de rezistenţă. Trebuia să-şi asume responsabilitatea. Închise o clipă ochii şi respiră adânc.

— Tovarăşul Jose are dreptate, spuse ea. Sunt pentru moarte.

Ridică mâna fină. Tacones şi El Cura o imitară. Jose ezită o secundă, apoi li se alătură. Numai Malko nu schiţase nici un gest. Sub privirea lui Esperenza. Spuse:

— Prefer să mă abţin. Nu pot fi judecător şi parte implicată în acelaşi timp. Nu e normal.

Cele patru mâini se lăsară în jos. Totul mirosea a teatralism ieftin. Malko se întrebă cum ar fi putut să o salveze, fără să se pună pe el în pericol.

— Trebuie să o ucidem aici, zise Jose, altfel e prea periculos.

Esperenza suferise parcă o dedublare. Tonul vocii devenise neobişnuit de rece şi de impersonal.

— Fără zgomot, îi imploră ea, directorul televiziunii locuieşte dedesubt.

Tacones pusese deja mâna pe pistolul P. 08.

— Pot să trag printr-o perniţă, sugeră el, sau pot să sparg fundul unei sticle şi să pun vată în ea. E eficace.

Jose clătină din cap.

— Nu, camera de evacuare face un zgomot îngrozitor.

Tăcere. Toate privirile se întoarseră spre Jose. La fel de calm şi de tăcut. Ridică din umeri cu indiferenţă.

— Sunt de acord, dar ne trebuie un prosop mare din cauza mochetei.

Malko îngheţase de groază: o crimă pregătită cu sânge rece, în plin centrul Caracasului. Privi cerul albastru, ca să se convingă că nu visa. Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi anunţat că este agent

american, aşa cum îl acuzase Mercedes?

Simplu: n-ar fi reuşit să o salveze, şi ar fi fost şi el ucis…

— Ar fi mai bine să o ameţim mai întâi, sugeră Jose, ca unul care se pricepea.

Tacones şi El Cura se uitară unul la altul. El Cura scoase din buzunar o monedă de un bolivar şi o aruncă în aer, prinzând-o pe dosul palmei.

— Cap, tu, pajură eu.

Era cap.

Privi în jur, apoi se duse în bucătărie şi se întoarse cu un sucitor mare de patiserie.

— Să-i dăm drumul, spuse el.

— Aşteptaţi, strigă Esperenza. Vreau să vorbesc cu ea.

Se ridică şi aduse din bucătărie un scaun pe care îl aşeză în mijlocul camerei. Scaunul de lemn părea ceva deplasat pe mocheta aibă şi luxoasă. Esperenza avea aproape aceeaşi culoare.

— Acum putem începe, zise ea.

Tacones deschise uşa. Mercedes stătea pe pat. Îşi cuprinsese genunchii cu mâinile, şi în aparenţă părea calmă.

— Vino, spuse Tacones.

În vocea lui se simţea o urmă de căldură. Mercedes se ridică fără un cuvânt, trecu prin faţa lui şi se opri în dreptul grupului. Esperenza se silea să nu o privească.

— Aşează-te pe acest scaun.

Mercedes se supuse. La vederea decorului, inima ei vibră brusc de speranţă. Crezu că prietenii ei puseseră la cale un soi de proces pentru a o impresiona şi a-i cere să recunoască anumite fapte, sau ceva asemănător.

Esperenza se postă în faţa ei. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât şi le ascunse la spate. Avea senzaţia că trăia un coşmar. Cei trei bărbaţi stăteau în picioare în spatele ei, Malko puţin mai departe, lângă fereastră. Dacă în acea clipă ar fi văzut o maşină de poliţie, ar fi deschis fereastra şi ar fi urlat.

Esperenza se străduia să o privească fix pe Mercedes, care făcea acelaşi lucru. Tăcerea devenise insuportabilă.

— Am examinat cazul tău, spuse Esperenza, şi te-am declarat în unanimitate vinovată, mai puţin o singură persoană.

Tăcu. Urmarea era mult mai dificilă.

— Te-am condamnat la moarte, conchise ea dintr-o suflare.

Mercedes se foi pe scaun. Tacones se postă rapid în spatele ei şi îi puse pistolul în ceafă. Avea ceafa ţeapănă, dar corpul i se

muiase. Maxilarul îi căzu uşor şi înţelese că soarta îi fusese pecetluită.

Cu privirea rătăcită, asculta fără să o audă pe Esperenza care îi explica motivul pentru care se hotărâseră să o ucidă. Concluzia era cu atât mai dură cu cât nu se aştepta de fapt să moară. Începu să tremure convulsiv, fiind nevoită să-şi strângă mâinile între genunchi ca să le oprească din tremurat.

El Cura se postase şi el în spatele scaunului. Esperenza se depărtă. Jose. Aflat în faţa condamnatei, îl căută cu privirea pe El Cura şi îi făcu un semn imperceptibil din cap.

Tacones de abia avu timp să se dea la o parte. Sucitorul de patiserie se abătu asupra capului lui Mercedes, dar aceasta se mişcă. În loc să o năucească, lovitura îi smulse o parte din ureche, împroşcând sângele în jur.

Mercedes scoase un urlet şi ţâşni de pe scaun cu mâinile întinse.

Jose nu scosese pumnalul. Nu voia să o înfricoşeze inutil. Ea se aruncă literalmente în braţele lui şi se rostogoliră pe jos. Lăsând o dâră lungă de sânge pe mocheta albă.

Paralizat de groază, Malko întoarse imediat capul.

Jose reuşise să-şi degajeze mâna dreaptă şi să scoată pumnalul de la carâmbul ghetei.

Lovi de sus în jos. În momentul în care Mercedes se ridicase să fugă. Lama pătrunse lângă gât, înfigându-se douăzeci de centimetri, şi se înţepeni în omoplat. Prea sus.

Într-o tresărire disperată, Mercedes se smulse şi se rostogoli pe podea. Sângele îi ţâşnea din claviculă. În genunchi, ca un animal rănit, ea privi o clipă grupul şi se năpusti clătinându-se spre uşă.

Tacones ridică pistolul. Esperenza îl opri cu un strigăt isteric:

— Nu!

Jose tăcea, dar avea trăsăturile contractate. O asemenea situaţie nenorocită se întâmpla una la o sută. Mai ales că era vorba de o femeie în putere, iar el cunoştea resursele corpului uman.

Se aplecă şi o interceptă pe Mercedes, lovind-o în coapsă şi în stomac. Cu un strigăt groaznic şi cu ochii holbaţi, ea se ridică o clipă, căzu pe o parte, se ridică şi se năpusti din nou.

Nu voia să moară.

De această dată, Jose Angel era în spatele ei. O prinse de braţ, o răsuci şi îi dădu o lovitură cumplită în piept.

Sub imperiul şocului, Mercedes rămase un moment nemişcată.

Cu sufletul la gură, Malko crezu că murise, dar când lama ieşi din carne, ea o apucă zdravăn şi o strânse, încercând să-l împiedice pe Jose să lovească din nou, aproape că îşi secţionă degetele. În acelaşi timp, se lipi de călăul ei, pentru a nu-i da posibilitatea să lovească.

Urmă o învălmăşeală. Mercedes căzu mai întâi în genunchi, palmele ei însângerate lăsând două amprente pe mochetă, apoi pe o parte şi nu mai mişcă. Rochia sfâşiată îi dezgolise pieptul.

Jose se ridică buimăcit, acoperit şi el de sânge. Demult nu mai făcuse o treabă atât de murdară. Vru să-şi pună pumnalul la loc, dar un geamăt slab îl opri: Mercedes horcăia şi zgâria covorul cu unghiile.

Nu murise.

Adunaţi în jurul lui Jose, ceilalţi priveau scena, amuţiţi de groază. Esperenza îşi muşcase mâna până la sânge ca să nu urle. Chiar şi Tacones se înverzise.

Jose înţelese că nu aveau de gând să mişte un deget. Se aplecă din nou şi scormoni cu vârful lamei în grămada sângerândă de la picioarele lui, până ce găsi un loc călduţ, şi acolo înfipse pumnalul dintr-o lovitură.

Horcăitul încetă de parcă cineva ar fi oprit un disc. Trupul lui Mercedes se cutremură.

Jose se ridică încet. În anumite momente, era foarte dificil să-şi menţină reputaţia.

Se sprijini de masă şi îşi şterse de cămaşă mâinile pline de sânge şi de vomă. Numai după asta puse la loc pumnalul.

— Aduceţi o cuvertură, spuse el. Nu o putem lăsa aşa.

Tacones şi El Cura aduseră o pătură şi înfăşurară trupul lui Mercedes în ea. Frumoasa mochetă albă era presărată cu urme de sânge. Greu de dus la curăţătorie.

Jose îşi şterse palmele umede, iar cei doi camarazi ai lui duseră corpul în hol. În urma lui Mercedes rămăseseră petele infame şi o pereche de escarpeni.

— Luaţi maşina, şi întoarceţi-vă repede, spuse Esperenza dintr-o suflare. O găsiţi în garaj. Am să curăţ eu mocheta.

Zece minute mai târziu, cei trei coborau pe scara de serviciu. Copleşit de dezgust. Malko închise uşa în urma lor. Esperenza dispăruse din salon. O găsi la ea în cameră, întinsă pe pat şi plângând cu sughiţuri. Mişcările convulsive ale umerilor îi aduseră aminte de ultimele spasme ale lui Mercedes.

Revoluţia nu era făcută pentru fetiţele bogate.

Capitolul XV

Trei muncitori de la Hotelul Tamanaco, urcaţi pe o scară, împodobeau intrarea cu drapele americane. Ralph Pleurfoy dădu drumul perdelei şi îl fixă pe Malko. Era la fel de elegant, dar o cută adâncă şi verticală îi brăzda fruntea.

— Sunteţi sigur că veţi afla la timp?

Amintirea călătoriei lui Nixon în Venezuela în 1958 le era încă proaspătă în minte. Nenorocitul fusese practic linşat de mulţime, dezbrăcat, şi numai intervenţia agenţilor secreţi venezueleni îl salvase. În urma acestei vizite, ambasadorul îşi dăduse demisia, împreună cu un număr însemnat de consilieri speciali, de genul lui Ralph Pleurfoy.

Malko îi înţelegea neliniştea, dar avea şi el nervii lui. Ochii aurii îşi pierduseră strălucirea, iar oboseala pe care o încerca era profundă.

Mercedes murise de patru zile. Poliţia nici măcar nu-i găsise cadavrul. El Cura o îngropase în jungla pustie, între Caracas şi La Guaira. Mocheta din apartamentul lui Esperenza îşi recăpătase albeaţa sclipitoare. Nici Ramos nu fusese găsit. Violenţa era ceva obişnuit în Caracas, aşa că nimeni nu se mirase.

Comandoul popular de rezistenţă fusese profund marcat de trădarea lui Mercedes. În loc să o descurajeze pe Esperenza, acest lucru îi stârnise mai degrabă orgoliul. Malko o simţea maturizată, înăsprită. Atmosfera din primele zile se schimbase. Complotiştii se întâlneau mai rar. Nu mai aduseseră niciodată vorba despre execuţia lui Mercedes. Malko locuia în continuare la Bobby, dar Tacones dispăruse. Se vedeau doar în apartamentul lui Esperenza. Când Malko voia să meargă în oraş, împrumuta vechiul Mustang roşu.

Hotelul Tamanaco, aflat la câteva sute de metri de restaurantul lui Bobby, mişuna de agenţi secreţi. Centrul de comandă se afla în apartamentul 888, acolo unde Pleurfoy îl primise pe Malko. Se revedeau pentru a doua oară de la moartea lui Mercedes. Esperenza căpătase deplină încredere în el. Era aproape sigur că putea interveni la timp pentru a împiedica acţiunea îndreptată împotriva vice-preşedintelui. Din nefericire, era singurul care putea să o facă...

Probabil că Ralph Pleurfoy se gândea la acelaşi lucru, căci repetă:

— Vice-preşedintele soseşte peste două zile.

Enervat, Malko îi replică sec:

— Dacă nu aveţi încredere în mine, arestaţi-o. E de ajuns, nu? Aşa puteţi fi liniştiţi. I-au lichidat pe Mercedes şi pe cei din banda lui Gutierrez.

Americanul avu un gest de neputinţă.

— Dacă îi arestez, după două ore vor fi liberi, la intervenţia tatălui lui Esperenza. Ştie cu ce se ocupă fata lui, dar asta îl amuză. Guvernul nu-i poate refuza nimic: este proprietarul a două dintre cele mai importante canale de televiziune.

— Cu toate acestea, fiica lui a participat la o crimă…

Pleurfoy se îmbufnă.

— Pe cei de aici e greu să-i impresionezi cu atât de puţin. La ultima revoltă de la universitate, drăguţa de Esperenza a adus în campus o ţeavă de DCA, şi toată lumea s-a amuzat ca de o glumă bună. A primit o amendă de cinci sute de bolivari.

— Dacă le-aţi spune că plănuiesc asasinarea vice-preşedintelui?

— Nu mă vor crede. Primesc informări despre atentate din trei în trei zile. Castro însuşi a susţinut că e nevoie de cincizeci de războaie ca cel din Vietnam. Cum nu au la dispoziţie vietnamezi, cred că pericolul nu există. Cei de la Digepol sunt convinşi că totul va fi în regulă şi că adepţii castrismului se vor mulţumi să împrăştie manifeste, să poarte berete negre şi să agite pumnul…

— Lirismul este mai cu seamă verbal, aici în America Latină…

Malko se ridică. Nu-i plăcea să stea prea mult în compania lui Pleurfoy, şi refuzase mereu întâlnirea cu venezuelenii de la Digepol.

— Contaţi pe mine, îl asigură el, dar nu faceţi gafe de genul filării discrete…

Pleurfoy păru jenat.

— Mi-am permis să chem de la Washington doi băieţi pe care îi cunoaşteţi bine…

La auzul celor spuse, Malko păru să explodeze.

— Vreţi să spuneţi că Chris Jones şi Milton Brabeck sunt aici?

— În camera 929. I-am adus pentru protecţia dumneavoastră.

Lui Malko îi sări ţandăra.

— Cel mai bun mod de a mă proteja este să-i convingeţi să stea închişi în cameră şi să-şi greseze pistoalele. Dacă am nevoie de ei, vă voi anunţa…

— N-aş vrea ca povestea cu Gutierrez să se repete, protestă Pleurfoy. Fără ea am fi ajuns departe.

— Iar eu…

Cu mâna pe clanţă, Malko spuse:

— Am întâlnire cu Esperenza. În momentul în care voi avea noutăţi, am să vă dau de ştire. De abia atunci Chris şi Milton îmi vor fi utili.

— Apropo, ceva noutăţi din Cuba?

Pleurfoy afişă un aer impasibil.

— *Maracay* a fost scufundat de una dintre fregatele noastre. Navy a difuzat un raport, făcând cunoscute numele celor două corpuri recuperate. Nu s-a înregistrat nici o reacţie neobişnuită.

Malko nu reuşea să scape de neliniştea surdă pe care o încerca.

Dacă ceilalţi descopereau cine era în realitate, viaţa lui n-ar fi valorat nici cât un bolivar găurit.

— Pe mâine, spuse el.

Zi şi noapte, cineva stătea lângă telefon în apartamentul de la Tamanaco, gata să-i sară în ajutor. Malko se urcă într-un taxi. Din precauţie, nu venise cu Mustangul, mult prea uşor de reperat.

Ura misiunea de agent dublu pe care şi-o asumase.

Circulaţia era la fel de nebunească. Caracasul fusese proiectat ca un oraş american, cu străzi intersectându-se în unghi drept, dar dezordinea spaniolă triumfa întotdeauna şi maşinile formau ambuteiaje din care se ieşea cu greu. Un drum de la Tamanaco la Centrul Simon-Bolivar dura aproape o oră.

Esperenza îl invitase la cină la ea acasă. Cu cât sosirea vicepreşedintelui era mai aproape, cu atât fata devenea mai nervoasă. Picta ore în şir nişte pânze absolut demente, sau imprima manifeste pe care nişte tineri plini de coşuri le lipeau apoi pe pereţi.

Din când în când apărea şi caraghiosul de El Cura. Pentru a mări fondurile comandoului popular de rezistenţă, îşi luase obiceiul să viziteze sistematic imobilele şic din Altamira, strângând bani în scopuri absolut imaginare. Trebuie spus că jucând rolul bunului samaritean, împărţea produsul activităţilor lui cu Tacones şi Jose.

Jose Angel se ocupa cu treburi misterioase. Poposea în mijlocul lor pe neaşteptate, mereu politicos şi distant, dar Malko avea impresia că nu mânca niciodată pe săturate. Era însă prea mândru să accepte ajutor de la Divina sau de la celelalte fete pe care le cunoscuse prin speluncile din Caracas. Se obişnuise demult să flămânzească. Aştepta cu nerăbdare venirea vicepreşedintelui. Lipsa de activitate îl apăsa.

Malko parcă Mustangul roşu şi intră în clădirea în care locuia Esperenza.

Tânăra purta colanţi de un roşu aprins şi o rochie foarte scurtă închisă pe gât. O veselie artificială o făcea să izbucnească brusc în râs, de parcă voia să-şi abată gândurile în altă parte.

Malko îi sărută mâna şi fata se lipi de el. De la moartea lui Mercedes, îşi revărsase asupra lui Malko cele mai variate sentimente. Îl mângâie pe obraz, cu vârful degetelor prelungi.

— Nu vom putea cina aici, El Dorado, spuse ea. Tatăl meu mi-a cerut să ies cu el astă seară. Se întâlneşte cu nişte prieteni din străinătate. I-am spus că vin cu un băiat sosit de curând la Caracas.

— Crezi că prezenţa mea e indispensabilă? Ne-am putea întâlni după aceea…

— Nu, vreau să mă însoţeşti, spuse ea. Mergem la «Dolce Vita». Păstrez multe amintiri neplăcute despre ultima cină acolo. Se pare că e vorba despre o femeie foarte frumoasă, îl avertiză Esperenza în ascensor. Să nu-i faci prea multă curte…

Malko o asigură de bunele lui intenţii. Nu-i trebuiau necazuri în plus.

— Vice-preşedintele va sosi în curând, remarcă el. Încă nu mi-ai spus nimic despre proiectele tale. Înseamnă că nu ai încredere în mine.

Ea i se aruncă spontan de gât.

— Eşti nebun! Am mai multă încredere în tine decât în toţi ceilalţi, pentru că eşti un erou şi pentru că te iubesc, adăugă ea pe un ton mai scăzut. Vei fi alături de mine şi mă vei apăra. Mâine dimineaţă am să-ţi explic modul în care vom acţiona, iar tu doar vei privi. Va fi formidabil!

Ochii îi străluceau de aţâţare, ca ai unei fetiţe care se pregăteşte să joace o farsă cuiva.

— Prietenii lui Mercedes vor vedea că trebuie să ţină seama de noi, adăugă Esperenza, şi că nu suntem nişte amatori. Lumea întreagă va vorbi despre comandoul popular de rezistenţă!

Vorbea atât de tare încât două femei se întoarseră spre ei. Esperenza nu le dădu atenţie. Prin vinele ei curgea sângele rasei care dăduse naştere lui Zapata şi lui Bolivar. Revoluţie în stare pură. Malko se simţi îngrozitor de trist pentru ea. Dacă ar fi putut să-i spună adevărul, să oprească destinul şi să şteargă tot ce se petrecuse de la venirea lui la Caracas.

O ajută să urce în Mustang şi se aşeză la volan.

— Rămânem în Caracas după acţiune? întrebă el pe un ton

detaşat.

— Da. Pentru noi, aici este locul cel mai sigur, dar ceilalţi vor pleca la Maracaibo. Unul dintre prietenii noştri are acolo un mic hotel, Vera-Cruz, şi îi va ascunde acolo. Dacă lucrurile se înrăutăţesc, pot trece uşor graniţa în Columbia.

Coborâră pe bulevardul Abraham-Lincoln până la Chaquaito. Malko lăsă Mustangul în parcarea subterană. În momentul în care se pregăteau să iasă din maşină, un gând îi veni în minte.

— Apropo, cu ce treburi se presupune că am venit la Caracas?

— I-am spus tatălui meu că faci prospecţiuni geologice pentru Creole şi că ai venit să-ţi cheltui banii aici cu fete frumoase.

Înainte de a intra în bar, ea îi strecură lui Malko în buzunar un sul de bancnote.

— Aceştia sunt banii pe care i-ai câştigat cu sudoarea frunţii, spuse ea maliţioasă. Nu trebuie să ai scrupule, tatăl meu mi i-a dat. Mă iubeşte foarte mult.

*

* *

Discoteca era cufundată în întuneric. Restaurantul se afla în dreapta intrării, cu un nivel mai sus decât restul localului. Esperenza se îndreptă spre o masă aflată la capătul ringului. Un bărbat slab, cu o mustaţă fină, părul negru pieptănat spre spate şi cu un aer simpatic, se ridică. Era tatăl lui Esperenza.

Lângă el era aşezată o splendoare de fată blondă, mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată, într-o rochie de muselină galbenă.

Malko avu brusc impresia că tălpile îi sunt de plumb. Fata blondă era suedeza de la Sam-Lord’s Castle.

Capitolul XVI

În acel moment, Malko înţelese semnificaţia expresiei „a-şi lua picioarele la spinare”. Suedeza îi surâdea ademenitor, expunându-şi pieptul provocator.

Nevinovată, Esperenza îi întoarse surâsul, crezând că ei îi era adresat. Lângă blondă stătea un bărbat cu ochelari în care Malko îl recunoscu pe soţul ei. Tatăl lui Esperenza îi strânse cu putere mâna, în timp ce Esperenza se comportă destul de rece faţă de suedeză şi de bărbatul ei.

— Birgit şi Knut sunt în vacanţă, explică tatăl lui Esperenza. Knut este corespondentul nostru la Stockholm.

Birgit păstră mâna lui Malko într-ale sale îndeajuns de mult pentru a putea fierbe un ou. Surâsul ei stârni în sufletul lui Esperenza o ură clocotitoare. Seara se anunţa tensionată.

Venezueleana se strânse între tatăl ei şi Malko, şoptindu-i acestuia din urmă:

— O cunoşti pe această târfă blondă?

Din nefericire, Birgit nu pricepea spaniola. Îşi lipise coapsa de cea a lui Malko, începând să exploreze teritoriul cu mâna dreaptă, dar avu surpriza să dea peste mâna lui Esperenza, care şi ea îşi apăra cucerirea.

Venezueleana tresări puternic şi Malko avu senzaţia că atmosfera de la „Eve” era gata să explodeze. Esperenza o ciupi cu violenţă pe suedeză de mână.

Birgit strigă uşurel. Tatăl lui Esperenza se aplecă galant spre ea.

— V-aţi lovit?

— M-a muşcat o afurisită de gânganie, spuse suav Birgit în engleză.

Incidentul îl ajută pe Malko să evite răspunsul la întrebarea jenantă a lui Esperenza. Dacă minţea, risca să fie contrazis de incendiara Birgit. Dacă spunea adevărul, trebuia să explice unde o întâlnise…

Suedeza îl salvă încă o dată. După ce goli dintr-o înghiţitură cupa de şampanie, anunţă:

— Am chef să dansez.

Ochii strălucitori erau aţintiţi asupra privirii aurii a lui Malko… Acesta se ridică, dar fu reţinut pe furiş de Esperenza.

Birgit se îndreptă spre ring, ondulându-şi şoldurile splendide,

spre marea încântare a tatălui lui Esperenza. Soţul suedezei atacase bine dispus al şaselea pahar de J & B. De multă vreme, viaţa lui sexuală era doar o amintire.

Văzându-l pe Malko ridicându-se, lui Esperenza îi veni să mănânce nori. Tatăl ei remarcă amabil:

— Frumoasă fată. Nu-i aşa?

Privirea lui Esperenza ar fi putut scufunda şi un portavion. Hotărât lucru, toţi bărbaţii erau la fel. Ce motiv avea fata aceea să se arunce în braţele lui gringo al ei?

Parcă i-ar fi aparţinut.

Se uită spre ring. Birgit îşi pusese capul pe umărul lui Malko, încolăcindu-i gâtul cu braţele. Îşi lipise atât de tare bazinul de Malko. De parcă deveniseră amândoi fraţi siamezi. Tânăra venezueleană fu cuprinsă de o furie oarbă. Dacă tatăl ei n-ar fi fost acolo, ar fi năvălit pe ring şi i-ar fi scos ochii blondei, călcându-i în picioare.

Se apropie de soţul lui Birgit, plimbându-i sânii pe sub nas.

— Am chef să dansez.

El o contemplă prin lentilele fumurii, la fel de excitat ca o cârtiţă.

— Nu ştiu să dansez.

Tatăl ei o auzise şi o luă de mână.

— Haide, *guapita.* Fă-l pe tatăl tău să stârnească invidia.

Fără chef, fata îl urmă pe ring. Nu avea cum să-şi exercite forţa de seducţie şi să stârnească gelozia lui Malko, ceea ce o făcea să turbeze de furie. Trecând pe lângă pereche, îi aruncă lui Malko o privire în stare să provoace un cutremur. Birgit observă şi ea, şi în ochi îi sclipi şi mai multă voluptate.

Esperenza simţea că înnebuneşte.

La un moment dat, zări la bar o siluetă cunoscută: Jose Angel. Ucigaşul din Legiunea Caraibelor fusese cândva bodyguardul patronului de la „Dolce Vita”. Când era lefter, venea şi bea un pahar la bar.

— Scuză-mă, îi spuse Esperenza tatălui ei. Am văzut un prieten, aş vrea să îl invit la masa noastră.

Îl lăsă baltă în mijlocul ringului şi se repezi spre bar. Jose ar fi fost un leac excelent pentru suedeză. Urma să se socotească mai târziu cu El Dorado.

Cu o furie crescândă, Esperenza realiză că se îndrăgostise nebuneşte de ochii aurii ai lui gringo al ei.

*

* *

Malko se simţea sufocat de îmbrăţişarea umedă a lui Birgit. Vorbea mult mai mult decât în noaptea când făcuseră dragoste în Barbados. Părea ferm hotărâtă să recidiveze, ceea ce nu coincidea cu planurile lui Malko.

— Cred că fata în compania căreia suntem astă seară e foarte susceptibilă, îi spuse ei prudent. Ar fi mai bine să nu-i spui că ne cunoaştem.

Birgit îl privi uimită, cu ochii ei mari şi albaştri.

— De ce? Nu am făcut nimic rău.

L-ar fi trebuit mult timp să-i explice diferenţele sociologice între Venezuela şi Scandinavia.

— E foarte geloasă, insistă el. Mai e şi soţul dumneavoastră. Jenant...

Birgit ridică nepăsătoare din umeri.

— Lui nu-i pasă. Nu face niciodată dragoste.

— Ştie că...

— Desigur, îi spun tot, zise ea foarte şocată. Nu sunt o mincinoasă.

Deodată. Malko tresări. Esperenza se îndrepta spre ei, urmată de Jose Angel!

O ţinea neîndemânatic pe după umeri pe Esperenza, şi perechea lor se apropie încet, încet de Birgit şi de Malko. Acesta auzi în spatele lui o voce îndărătnică şi scrâşnită:

— Schimbaţi partenera!

Esperenza nu aşteptă vreo reacţie la propunerea ei. Îl smulse literalmente pe Malko din braţele lui Birgit şi se lipi de el într-un mod care îl făcu pe tatăl ei să-şi spună că nu o crescuse cum trebuia.

Îi muşcă până la sânge urechea lui Malko, şoptindu-i:

— Te excită, nu-i aşa, târfa asta blondă! Numai că nu tu ai să faci dragoste cu ea, ci Jose!

Nebunia erotică a lui Esperenza nu cunoştea limite.

— Tu nu ştii că Jose face dragoste foarte bine, continuă ea neînduplecată. Le face să juiseze chiar şi pe târfe.

Se îmbăta cu propriile vorbe. Îl sărută furioasă pe Malko, cu ochii pierduţi şi cu limba agresivă. Rămase nemişcată în mijlocul ringului, fără să-şi dea seama că dansul lent se transformase într-o melodie ritmată.

Dacă ar fi ştiut că lui Malko nu-i păsa de Birgit! Nu-şi dorea decât ca ea să dispară pe o altă planetă, înainte ca o adevărată catastrofă să se producă. Suedeza îşi petrecuse braţul pe după gâtul lui Jose şi dansa tot atât de tandru cum o făcuse cu Malko.

Jose îi plăcea. În momentul în care discul se opri, ea îl sărută fără ruşine.

Tatălui lui Esperenza îi cam ieşiseră ochii din cap: fata lui se purta ca o târfă, iar soţia invitatului lui se săruta cu un bărbat pe care îl cunoştea de zece minute. Nu se putea spune că nu avea motive să fie şocat.

La masă, situaţia degeneră şi mai tare.

După a treia cupă de Moet et Chandon, Birgit consideră că Jose era un bărbat pe gustul ei. Îngrozit, tatăl lui Esperenza văzu mâna suedezei pipăind coapsa lui Jose până în dreptul unei zone care numai coapsă nu se putea numi, şi oprindu-se acolo. Pe chipul ei se citea o nevinovăţie fără seamăn.

Malko se gândea cum să scape de Birgit şi de soţul ei, înainte ca aceasta să-şi povestească întreaga viaţă. Cu capul sprijinit de banchetă, Jose se lăsa mângâiat cu indiferenţă. Situaţia îi amintea de momentele frumoase petrecute în casele de toleranţă din Panama City, cu diferenţa că aici nu trebuia să plătească.

— Nu sunteţi obosit? îl întrebă Malko pe soţul suedezei. S-a făcut cam târziu.

Celălalt îi aruncă o privire tulbure de beţiv, surâse aiurea şi împinse la o parte paharul. Engleza lui era cam bolovănoasă dar destul de inteligibilă.

— Aveţi dreptate. Mă duc să mă culc. O însoţiţi dumneavoastră pe Birgit. Îi place să danseze. În caz că bea prea mult, aduceţi-i aminte că stăm la 817.

Se ridică, salută discret şi se îndepărtă împleticindu-se. Birgit nici măcar nu-şi retrase mâna. Tatăl lui Esperenza înghiţi şampania cu noduri. Dacă ar fi ştiut, nu i-ar fi invitat.

Birgit începu să-l sărute mărunt pe Jose, pipăindu-i gâtul cu vârful limbii. Acesta nu avusese parte niciodată de asemenea subtilităţi. Îşi înfipse mâna stângă în sânul tinerei, frământându-l cu putere. Încântată, ea dădu papul pe spate, pipăindu-l şi mai tare pe Jose.

Cu privirea întunecată şi răzbunătoare, Esperenza îşi contempla opera. Murea de poftă să-şi desăvârşească răzbunarea, convinsă că Malko o dorea nebuneşte pe suedeză.

Văzând chipul stacojiu al tatălui ei, îşi dădu seama că trebuia să facă ceva ca să evite un infarct.

— Hai să mai bem un pahar acasă, sugeră ea. Jose, vino şi tu cu prietena ta.

Pentru că vorbise în spaniolă, Birgit nu reacţionă şi continuă

liniştită să-l împingă pe Jose spre un atentat la pudoare. Acesta se ridică, ascultând-o pe Esperenza. Devenise brusc decent. Tatăl lui Esperenza găsi situaţia absolut dezgustătoare şi excitantă în acelaşi timp.

Cu regret, Malko se ridică. O pusese pe Birgit în gardă faţă de Esperenza dar nu faţă de Jose.

— Bună seara, tată, spuse Esperenza pe un ton fără replică.

Aiurit, acesta nu reacţionă. În mintea lui, simbolurile falice dansau o sarabandă nebunească. Simţi un imens regret văzând-o pe Birgit îndepărtându-se.

Dacă o venezueleană ar fi făcut în prezenţa soţului ei măcar o zecime din ce făcuse aceasta, bărbatul ar fi împuşcat întreaga asistenţă, amanţii trecuţi, prezenţi sau viitori.

Pipăi maşinal patul de lemn al micului pistol de calibru 38 pe care îl purta întotdeauna la brâu, şi ceru nota de plată. Stranie seară. Hotărât lucru, fetiţa lui crescuse mult. Ar fi preferat să se ocupe de revoluţiile ei. Era mai bine pentru sănătatea morală.

*

* *

Esperenza privi în oglinda retrovizoare Bentley-ului şi roşi. Birgit îşi aplecase capul spre pântecul lui Jose. Părul ei avea o mişcare de du-te-vino. Părea că nu-i păsa de Malko şi de Esperenza.

— E frumoasă prietena ta! îi şopti ea lui Malko, dar târfele de la Galipan nu fac aşa ceva într-o maşină în mers.

Fără să vrea, îl dorea nebuneşte pe Malko.

Acesta tăcea ca un peşte. Atâta vreme cât Birgit era în preajmă, pericolul era imens.

— Unde mergem?

— La mine.

— Îl conducem acasă pe Jose?

Turbată de furie, ea şuieră:

— Vasăzică tot o doreşti pe vaca asta blondă, mama ei de târfă! Ei bine, ai s-o vezi regulându-se.

Acceleră de furie.

— Facem o pauză? întrebă calm Malko.

Esperenza era dezlănţuită.

— Jose va face ce va vrea cu ea. Dar dacă o atingi, de mâna mea mori.

În vocea ei se îngemănau nedreptatea cu lubricitatea.

Opri brutal Bentley-ul şi urcară tăcuţi în ascensor. Jose era puţin surprins, dar plăcut ameţit de şampania Moet et Chandon

băută. Malko îşi spuse că în definitiv era mai bine să o aibă pe Birgit sub ochii lui.

Imediat după ce intră, Birgit se repezi la pick-up, puse un disc, îşi scoase pantofii şi începu să danseze pe loc, într-o manieră care ar fi făcut şi un cimpanzeu să roşească. Mişcările sacadate din pântec erau adresate lui Jose, care se aşezase pe o pernă. Se apropie de el, până când ţesătura uşoară a rochiei îi atinse faţa.

Bărbatul o apucă brutal de şolduri, pe sub rochie.

Esperenza îl trase pe Malko spre camera ei. Era atât de grăbită, încât îşi rupse fermoarul şi îşi smulse sutienul. Nu aruncase nici măcar o privire spre posterul lui Che.

Malko vru să închidă uşa spre living.

— Nu, zise Esperenza, surâzând cu răutate. Vreau să vezi ce pierzi.

Îl apucă de cap, forţându-l să privească. Jose o poseda pe Birgit în picioare, lipită de perete, cu o mişcare puternică şi ritmică din şale. Birgit se lăsase în voia lui. Îi înconjurase gâtul cu braţele şi se sprijinea cu un picior de pernă.

Dezlănţuită, Esperenza se aruncă asupra lui Malko.

— Eşti capabil să faci la fel? spuse ea cu răutate.

Birgit se lăsase pe spate, alunecând de-a lungul peretelui. Agăţat de ea, Jose continua să o posede cu dinţii încleştaţi. Chipul ascetic şiroia de transpiraţie din cauza efortului.

Simţind greutatea lui Malko, Esperenza uită de spectacolul de alături. Simţi cum ura dispare încet, încet, şi o căldură imensă o invadează. Nu se mai gândea la Birgit şi nici la Jose. Doar pântecul îi vibra sub greutatea lui gringo al ei.

Gemu, beată de şampanie, de dorinţă, de situaţia neaşteptată în care se afla, şi bâigui:

— Iubitul meu gringo, dragul meu gringo cel blond…

*

* *

Se făcuse trei dimineaţa. Esperenza somnola, cu capul înfundat în cearceafuri. Uşa rămăsese deschisă şi Malko asistase la meciul dintre Birgit şi Jose. Cu corpul acoperit de zgârieturi, Jose se odihnea gol, pe spate, cu capul pe o pernă.

Malko o supraveghea pe tânăra suedeză. Până în acel moment totul fusese în regulă. Avusese altceva de făcut decât să clevetească.

Dacă reuşea să o scoată discret din circuit, pericolul ar fi fost îndepărtat, chit că ar fi fost nevoit să îi neutralizeze pe ea şi pe soţul ei cu ajutorul lui Chris Jones şi al lui Milton Brabeck. Cel

puţin, aveau să fie şi ei utili la ceva… Pentru asta însă, trebuia să o ducă la Hotelul Tamanaco.

Birgit stătea culcată pe o parte. Machiajul i se întinsese şi trăsăturile păreau mai fine şi mai luminoase. Jose făcuse dragoste cu ea într-una de când intraseră, de parcă nu mai posedase demult o femeie.

Acum se simţea mulţumită.

Se ridică şi se uită ia ceas. Era momentul să facă o baie. Ieşi tiptil şi în treacăt aruncă o privire spre camera vecină, îl văzu pe Malko şi îi surâse. Păstra despre întâlnirea lor de la Sam-Lord’s Castle o amintire uluitoare.

În penumbră, îl văzu pe Malko ridicându-se şi îndreptându-se spre ea.

Se lipi imediat de el, simţind cum o cuprinde din nou dorinţa.

Malko se desprinse cu greu de ea. Mintea îi fierbea ca un ceainic. Birgit îl privi surprinsă şi murmură:

— Eşti obosit?

— Puţin. Trebuie să te întorci şi tu acasă, e târziu.

Ea surâse cu nepăsare.

— Knut doarme. Nu se trezeşte până la prânz, şi se apucă din nou de băut. Aşa că…

— Vrei să te însoţesc?

Ea îi aruncă o privire poznaşă.

— Ah! Din cauza ei! Ai dreptate, vom fi mult mai liniştiţi la hotel.

Îşi căută slipul şi îl îmbrăcă, apoi îşi puse sutienul. Malko avea doar o idee în minte: să o scoată din apartament înainte ca ceilalţi doi să se trezească. Se întoarse cu paşi furişaţi în cameră şi începu să se îmbrace.

Tocmai îşi încheia cămaşa, când auzi vocea somnoroasă a lui Esperenza, care îl întrebă:

— Ce faci gringito?

Malko încercă să-şi păstreze calmul. Birgit se lupta cu fermoarul sfâşiat de Jose.

— Mă duc să mă culc, sunt obosit.

Vocea era încă tandră şi supusă:

— Rămâi aici…

Se pregătea să răspundă. Esperenza se ridică într-un cot şi dădu cu ochii de Birgit, care îşi încheia rochia. Se trezi imediat!

— Pleci cu ea? spuse pe un ton ameninţător.

— O conduc la hotel.

Esperenza scoase un sunet ciudat: un amestec de râs prostesc

şi de scrâşnet furios.

— La hotel, hmm! Vrei să te culci cu ea în maşina *mea.*

— Pot să iau un taxi, zise Malko demn.

— Nu iei nimic, spuse Esperenza tranşant. O laşi pe târfa asta pe trotuar, şi sper că va fi violată de toţi *patoteros* din Caracas.

În spaniolă, fraza fusese lungă şi plină de răzbunare. Birgit îl privi neliniştită pe Malko.

— Ce spune?

— E îngrijorată de ce ţi se poate întâmpla, traduse el cu o prudenţă demnă de un ambasador.

Birgit făcu un semn din cap mulţumindu-i. Era o persoană politicoasă. Turbată de furie, crezând că-şi bate joc de ea, Esperenza se năpusti asupra ei.

— Am să-i scot ochii târfei tale blonde!

Malko nu avu timp să intervină.

— Îţi baţi joc de mine, urlă Esperenza dezlănţuită. Dă-o afară!

Jose Angel tresări şi se trezi. Gol puşcă, se ridică şi se întinse. Esperenza se repezi la el, scuturându-l ca pe un cocotier.

— Tu să o conduci, nu el.

După o noapte de pasiune, mintea lui Jose era golită de gânduri lubrice, ca a unui preot. Mormăi un răspuns neinteligibil şi îşi puse pantalonul. Îşi recuperă cămaşa şi ghetele, arătând că era gata de plecare. Birgit îl privi întrebător pe Malko. Nu intuise toate răsturnările de situaţie.

Jose o conduse spre ieşire şi ea nu se opuse. Esperenza nu scoase nici un sunet atunci când văzu uşa închizându-se în spatele lor.

— Eşti ridicolă, protestă Malko, n-am dorit-o niciodată pe această fată.

Ochii lui Esperenza îl fulgerară.

— Ei bine, dovedeşte-mi.

Se întinse pe pat, trăgându-l după ea şi alintându-se ca o pisică.

Din nefericire, mintea lui Malko era în altă parte. Îi urmărea mintal pe Birgit şi pe Jose, rugându-se ca suedeza să se întoarcă *singură* la hotel.

După zece minute, Esperenza se desprinse de el, ţipând furioasă.

— Ăsta e efectul pe care îl am asupra ta?

Confuz, Malko fu nevoit să admită că acela era adevărul: un efect absolut modest.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc la culcare.

Privirea ei întunecată era încărcată de bănuieli.

— Tot mai vrei să te duci după ea.

Dacă Malko n-ar fi fost atât de galant, i-ar fi dat o bătaie la fund. Devenise maniacă…

Se ridică demn şi începu să se îmbrace.

— Te duci după ea, scheună fata. Sunt sigură.

Sări brusc din pat şi se îndreptă spre uşă, deschizând-o cu un gest teatral.

— Ei bine, pleacă! Du-te şi reguleaz-o.

Malko nu se lăsă rugat de două ori. Avea timp şi a doua zi să se împace cu Esperenza. Cel mai urgent lucru era să îndepărteze sabia lui Damocles pe care o simţea suspendată deasupra capului. Temperatura nopţii era plăcută şi o ploaie caldă uda asfaltul.

— La Tamanaco, îi spuse taximetristului care opri lângă el.

*

* *

După ce râcâi uşor la uşa cu numărul 817 şi nimeni nu răspunse, bătu fără sfială. Nimic. Era semn rău. Din fericire, văzu trecând o cameristă.

— Mi-am uitat cheia, explică el, îmi puteţi deschide?

Docilă, ea descuie şi se îndepărtă. Malko intră în cameră şi aprinse lumina. Nu era momentul să facă pe şmecherul. Bărbatul lui Birgit dormea pe burtă, de-a curmezişul celor două paturi.

Era singur.

Din conştiinciozitate. Malko inspectă şi baia.

În mod evident, tânăra nu se întorsese la hotel. Ieşi, reuşind să nu-l trezească pe soţul ei. Birgit se dusese acasă la Jose. Malko n-avea habar unde locuia fostul legionar.

Nu-i putea telefona lui Esperenza. Nu ştia cum să-l găsească pe El Cura, şi nici pe Tacones. De altfel, aceştia ar fi considerat suspectă insistenţa lui Malko de a-l căuta pe Jose în plină noapte. Coborî şi se refugie pe terasa aflată la acelaşi nivel cu holul care domina întreg Caracasul. Undeva, printre luminiţele scânteietoare, îl pândea un pericol de moarte.

Se gândi să-l sune pe Ralph Pleurfoy. Dar acesta nu avea cum să-l găsească pe Jose Angel. Cel mai bine era să se întoarcă la Bobby şi să se comporte normal.

Luă un alt taxi şi se duse la Mirador. Toată lumea dormea, şi ajunse fără probleme în camera lui. Nu se dezbrăcă dar se întinse pe pat.

Capitolul XVII

Jose Angel fuma o ţigară, întrebându-se prin ce minune reuşise Birgit să mai stoarcă din trupul lui obosit ultimele rămăşiţe de erotism. Nu mai văzuse niciodată un asemenea vampir. Întinsă pe burtă, ea sforăia fericită, cu o mână pe şalele amantului.

Camera în care se aflau era minusculă. Situată deasupra unui garaj, pe bulevardul Tropical, încăperea închiriată de Jose nu avea apă curentă. De abia încăpuseră în patul îngust, dar lui Birgit nu-i păsase. Deja se gândea să-l ia cu ea pe Jose în Scandinavia, pe post de amant de şoc.

Brusc, o idee neplăcută îi tulbură liniştea. Ridicată într-un cot, îl întrebă pe Jose, care înţelegea destul de bine engleza:

— De ce este geloasă pe mine bruneta?

Jose râse din toată inima.

— Nu voia să te culci cu el.

Birgit se încruntă.

— Dar am şi făcut-o! Prima oară când l-am întâlnit la La Barbada…

Cu toate că era cuprins de euforie, Jose ciuli urechea. Viaţa clandestină îl obişnuise cu neîncrederea. Niciodată nu le pomenise El Dorado despre La Barbada. Se întoarse pe o parte, şi o privi pieziş pe Birgit.

— E mult timp de când l-ai cunoscut?

Birgit încruntă sprâncenele frumoase.

— Oh! Nu. Două sau trei săptămâni, nu-mi mai amintesc bine. Nu are nici o importanţă…

— Nici una.

Dacă Birgit ar fi fost o bună psiholoagă, ar fi remarcat schimbarea din vocea lui Jose. Un cuţit de gheaţă îi trecuse prin inimă. La fel se întâmpla şi în luptă, când vedea un tufiş mişcându-se uşor.

Cel mai rapid trăgea…

— Povestiţi-mi despre La Barbada, îi spuse el pe un ton nepăsător. Prietenul dumneavoastră îmi este simpatic.

*

* *

În zori, Malko adormi o jumătate de oră, apoi neliniştea îl trezi: ceasul de lângă pat arăta şase şi un sfert. Se sculă şi se duse la fereastră. Soarele lumina colinele de la Petare. Tacones nu se

întorsese şi Jose se pierduse în natură cu Birgit. Nu putea aştepta prea mult. Catastrofa plutea în aer.

Se îmbrăcă şi ieşi tiptil din restaurant. La acea oră era imposibil să găsească un taxi, şi nu putea chema unul prin telefon.

Plecă pe jos pe vechiul drum spre Baruta. Aerul era proaspăt şi vederea splendidă, dar nu prea îi ardea de plimbare. Dură cam o jumătate de oră până ajunse la Tamanaco. Sala pentru micul dejun, aflată sub terasă, tocmai se deschisese. Comandă o cafea şi pâine prăjită şi le luă cu el la etaj.

Apelă din nou la cameristă, care îi deschise uşa camerei ocupate de soţul lui Birgit. Suedezul nu se mişcase.

Nici urmă de Birgit.

Malko închise uşa încetişor şi coborî să-şi bea ceaiul. Era perplex şi gândurile îl torturau.

Încercă să-şi stăpânească neliniştea. Faptul că Birgit îşi petrecuse noaptea cu Jose nu era o tragedie în sine. El purta întreaga vină. Aventura lui cu Birgit fusese o eroare. După ce îşi bău ceaiul, se aşeză în hol şi aşteptă. În jurul lui roiau cameristele. Biroul Companiei Herz şi librăria erau închise.

Birgit apăru la şapte şi jumătate, cu pungi sub ochi şi machiajul în ultimul hal, dar afişând un aer fericit. La vederea lui Malko, scoase un strigăt de surpriză şi se îndreptă spre el.

— Ce căutaţi aici?

— Vă aşteptam, spuse Malko.

Ea surâse, surprinsă şi flatată.

— Pantera v-a lăsat să plecaţi?

Lui Malko nu-i stătea mintea la zbânţuială.

— Aţi petrecut noaptea cu Jose, nu-i aşa?

— Desigur.

— A… A pomenit de mine?

Ea dădu din cap.

— Puţin, l-am spus că ne cunoşteam deja, şi că nu înţelegeam gelozia celeilalte.

Malko simţi cum i se clatină pământul sub picioare, dar mai exista o şansă de a salva situaţia.

— Unde locuieşte Jose?

Tonul vocii lui o făcu pe Birgit să spună cu un uşor dispreţ.

— Oh! Doar nu sunteţi şi dumneavoastră gelos! Nu vreau să-i faceţi vreun rău…

Era culmea!

— Nu vreau să-i fac nici un rău, o asigură Malko, dar trebuie să

stau de vorbă cu el imediat.

— Nu ştiu, nu cred că aş reuşi să găsesc locul, spuse ea. E foarte departe de aici, la celălalt capăt al autostrăzii.

— Cât timp e de când aţi plecat de la el?

— O jumătate de oră.

— A rămas acasă?

— Nu, a plecat cu mine.

— Nu ştiţi unde se ducea?

— Nu.

Malko renunţă. Birgit nu îi era de nici un ajutor. Se sili să-i surâdă.

— Bine. Vă mulţumesc. Cred că e timpul să mergeţi la culcare…

Ea ezită…

— Aş vrea să ne revedem. Mai rămânem câteva zile. Ca să vedem sosirea vice preşedintelui…

— Şi eu.

— Mâine seară, atunci?

— Vă dau un telefon…

Privi îndreptându-se spre ascensor silueta delicată şi senzuală, un adevărat instrument al destinului. Avea un gust de cenuşă în gură.

Înainte de a-şi trezi gorilele, ascultă totuşi de primul impuls, în faţa recepţiei se aflau nişte telefoane publice.

O sună pe Esperenza, şi aşteptă mult timp până auzi la capătul celălalt al firului vocea venezuelenei spunând „alo”.

— Bună ziua, spuse Malko. Mai eşti supărată pe mine?

Urmă o tăcere scurtă, apoi un suspin înăbuşit şi fata închise. Malko formă din nou numărul, dar telefonul sună în gol şi Malko închise. Ieşi în goană din cabină.

Catastrofa se produsese. Nu misiunea trebuia salvată, ci viaţa vice-preşedintelui. Nu era decât o singură cale: să pună mâna pe banda lui Esperenza, în cazul în care mai era timp.

Pentru că telefonul interior nu răspundea destul de repede, se precipită spre ascensor. Acum era momentul să-i pună pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck la treabă.

*

* *

Cu costumele deschise la culoare, pălăriile identice şi părul foarte scurt, Chris şi Milton puteau fi recunoscuţi de la o poştă. Degetul gros al lui Chris strivea soneria de trei minute bune.

— Nu e nimeni, constată el cu o „logică de fier”.

Îşi luă puţin avânt şi se propti în uşă. Privit de departe, Chris avea un aer masiv şi greoi. Doar de la trei metri distanţă se putea observa că antebraţele lui aveau mărimea unui jambon mijlociu.

După al doilea asalt, uşa se deschise brusc şi Chris fu catapultat în interior. După o rostogolire ca la carte, se ridică. În mână ţinea un Smith & Wesson 45 care părea o jucărie în comparaţie cu masivitatea lui. Milton îl acoperea din dreptul uşii cu un Colt Magnum, capabil să găurească şi un seif.

Apartamentul lui Esperenza era însă gol. Malko îl străbătu rapid şi constată că şapirograful dispăruse. De ceea ce se temuse el cel mai mult se întâmplase. Esperenza şi ceilalţi aflaseră cine era.

Nu ştia însă cum aveau să acţioneze pentru a-l ucide pe vicepreşedintele Statelor Unite, şi n-avea nici cea mai mică idee unde se aflau.

Urmat de cele două gorile, coborî şi îl întrebă pe portar. Nu ştia nimic. Bentley-ul era parcat în faţa intrării, dar Esperenza era destul de deşteaptă ca să nu-l mai folosească. Mai exista doar o slabă speranţă: ca Tacones să nu fi fost prevenit de ceilalţi şi să se afle încă la Bobby.

Cei trei se înghesuiră în Falcon-ul gorilelor şi străbătură în goană bulevardul Francisco-Miranda.

*

* *

Ambianţa din biroul lui Ralph Pleurfoy era mai degrabă încărcată. Tânărul american încerca să-şi păstreze calmul în faţa furiei domnului Calvino, tatăl lui Esperenza, care nu ştia unde se afla fata sa şi nici nu-i păsa.

— Bine, dar domnişoara Esperenza s-a asociat cu nişte agitatori periculoşi, insistă Pleurfoy. Nişte ucigaşi.

Señor Calvino izbucni în râs.

— E o fetiţă bună! E pură. Dacă aruncă manifeste asupra preşedintelui dumneavoastră, e foarte bine. Sper că nu aveţi de gând să-i faceţi vreun rău. Altfel…

— Ea are de gând să-i facă lui rău, sublinie Pleurfoy, nu noi. Mi se pare că uitaţi acest lucru.

Venezueleanul ridică din umerii înguşti.

— Sunteţi nebun. Aţi fost induşi în eroare de acest individ.

Individul era Malko. De când tatăl lui Esperenza aflase ce rol juca, îl trata cu un dispreţ suveran.

Salutându-l scurt pe Pleurfoy şi privindu-l de sus pe Malko, ieşi

pe uşă. Nu din partea lui puteau aştepta ajutor.

Pleurfoy aprinse o ţigară şi suflă încet fumul. Operaţiunea *Pahuetos y tomates* lua o întorsătură urâtă. Mai rămâneau doar douăzeci şi patru de ore până la sosirea vice preşedintelui. Tacones, El Cura şi Jose Angel dispăruseră. Bobby, bumbăcit de gorile şi de Malko, nu le dăduse nici o informaţie. Era un revoluţionar cuminte care făcea servicii oricui îi cerea. Şi el îi considera pe Esperenza şi pe prietenii ei drept o bandă de nebuni amorezaţi de castrism, dar în nici un caz periculoşi. În anumite momente, Malko se întreba dacă nu cumva se lăsase intoxicat de ai lui, totul fiind doar un enorm bluf. Privindu-l pe Pleurfoy, ghici că americanul îşi punea aceeaşi întrebare. Kennedy murise pentru că cineva nu fusese în stare să găsească un răspuns la anumite întrebări.

— Şi poliţia? întrebă Malko.

— Îl cunoaşte pe Jose Angel, dar nu şi pe ceilalţi. Dată fiind sârguinţa de care dau dovadă, va dura cel puţin două săptămâni ca să-i găsim.

Tăcere de plumb. Malko îşi frământase mintea dar nu găsise nici o soluţie.

— Nu putem amâna vizita? sugeră el.

Ralph Pleurfoy sări în sus.

— Vreţi să ajung vice-consul în Insulele Aleutine? Ştiţi doar că *eu* am fost însărcinat cu organizarea acestei călătorii.

Cele două gorile tăceau. În mintea lor, adevărata soluţie era curăţarea Caracasului de toţi venezuelenii şi primirea vicepreşedintelui de americani cinstiţi, importaţi de urgenţă. Din nefericire, nimeni nu-i asculta niciodată.

— Vizita lui Nixon aici în 1958 a fost un dezastru, sublinie sumbru Pleurfoy. Doar nu vreţi ca şi asta să se transforme într-o catastrofă.

Furios pe el însuşi, Malko lăsă capul în jos. Toţi cei de la Washington care îl considerau un amator aveau să triumfe.

Mai rămâneau exact douăzeci şi patru de ore până la sosirea vice-preşedintelui.

Capitolul XVIII

Malko trepida de nerăbdare în spatele unui enorm camion care cobora pe vechiul drum spre La Guaira cu o încetineală exasperantă. Îi era imposibil să-l depăşească, doar dacă nu dorea să-şi rişte viaţa. De ambele părţi ale drumului, *ranchitos* se întindeau până la marginea asfaltului, iar copii se jucau în gârlă.

Cerul se degajase şi vremea era minunată. Malko se uită la ceas: în acel moment avionul vice-preşedintelui se apropia de aeroportul de la Marquinia. De acolo erau mai puţin de două ore până la sosirea la Centrul Simon-Bolivar unde trebuia să-şi rostească discursul.

Profitând de o scurtă linie dreaptă, se fofilă câştigând câteva secunde. Trei viraje mai încolo. Începea terenul de împrăştiere a îngrăşămintelor.

Un şir de ranchitos se întindea pe marginea râpei care domina autostrada. Malko încetini şi coborî. Mirosul era pestilenţial şi un stol de vulturi se rotea lin pe cer. Din când în când, unul dintre ei plonja şi ciocul roşu smulgea bucăţi din cadavrul unui câine sau al unui şobolan umflaţi de putrefacţie.

Un tip slab ca un biafrez, trăgând după el un sac mare, trecu pe lângă Malko şi îi aruncă o privire temătoare.

Malko înotă prin noroi ca să ajungă la ranchitos. Din câte îi povestise Esperenza, Tacones locuise acolo. Poate că cineva îl cunoştea. Cu o zi înainte pierduse timpul în căutări inutile şi discuţii sterile cu şefii securităţii venezuelene. Nimeni nu credea în ipoteza unui atentat. Când se trezise a doua zi. Lui Malko îi venise ideea să se întoarcă pe drumul unde Tacones voise să-l împuşte.

Gorilele patrulau prin oraş, având asupra lor fotografia lui Esperenza.

O bătrână cocea nişte plăcinte la un foc făcut direct pe pământ. Malko îi surâse.

— *Buertos dias. Usted conoces a Señor Tacones?*[3]

Bătrâna nu se mişcă, cu ochii aţintiţi asupra focului. Malko intră în ranchito din spatele ei. Tavanul era atât de jos, încât era obligat să stea aplecat. Pe perete era un afiş cu Pepsi-Cola, pe care fuseseră desenate nişte atribute sexuale de o mărime

[3] *Bună ziua. Îl cunoaşteţi pe domnul Tacones? (n.a.).*

exagerată, şi statuia Fecioarei dintr-un lemn de culoare neagră. Într-un colţ, un maldăr de pânzeturi servea drept pat.

Bătrâna se luase după el, tăcută şi inaccesibilă.

— Îl caut pe Tacones, repetă Malko mai tare.

Bătrâna clătină din cap, cu o expresie tâmpă. Malko repetă de mai multe ori numele ucigaşului, dar nu scoase un cuvânt de la ea. Era mută sau idioată, sau poate amândouă. Era posibil ca venezueleanul să fi dormit acolo în ajun, după cum era la fel de posibil să nu fi venit de cincisprezece zile.

Descurajat, se răsuci pe călcâie ca să plece şi se opri. Silueta masivă a unui bărbat bloca uşa. Era enorm, cu două brăţări de piele la încheieturi şi cu pieptul gol. Purta o pereche de jeanşi decoloraţi. Fu şi mai descurajat când îi privi faţa. Îi lipseau mai bine de jumătate din dinţi, iar ochii mici şi înfundaţi scăpărau de răutate. În mâna dreaptă ţinea un cuţit cu care ar fi putut să despice un bou în două…

— Ce doriţi? întrebă necunoscutul.

— Îl caut pe Tacones.

Tăcere.

— Cine sunteţi?

„Un prieten” fu gata să răspundă Malko.

— Trebuie să-l găsesc. Repede.

— Cine sunteţi? Poliţist sau preot? îl întrebă din nou celălalt.

Malko clătină din cap.

— Nici unul, nici altul.

Necunoscutul se strâmbă.

— Numai preoţii gringos vorbesc limba noastră. Dacă nu sunteţi preot, atunci sunteţi poliţist.

Malko băgă mâna în buzunar. Necunoscutul îi flutură vârful cuţitului pe la nas.

— Nu mişcaţi.

— Voiam să vă dau nişte bani.

Ochişorii negri se făcură şi mai mici.

— De ce?

În tonul lui se simţea o bruscă aviditate. Lui Malko i se păru că ţinea cuţitul cu şi mai multă fermitate. Celălalt bloca uşa şi-l putea spinteca dintr-o singură mişcare. După aceea, cadavrul lui ar fi putrezit pe maldărul imens de resturi.

— Trebuie să aflu unde este Tacones. Repede. Sunt gata să plătesc.

— De ce?

Nu se ajungea la nici un rezultat. Bătrâna rămăsese

nemişcată, de parcă era făcută din lut ars.

— Am o însărcinare pentru el, spuse Malko.

Din nou tăcere. Probabil că individul cu mutra fioroasă se întreba dacă să-l spintece sau nu. Într-un final, înaintă uşor, cu un mers ciudat.

— Arătaţi-mi lovelele.

Malko nu schiţă nici o mişcare.

— Dacă îmi spuneţi unde e. Vă dau o sută de bolivari.

— Nu e de ajuns.

— Asta e tot ce am.

Celălalt rumegă minciuna, apoi cu un deget negricios arătă spre ceasul lui Malko.

— Atunci vreau şi ceasul.

Un Patek Philippe de o mie de dolari!

— Nu, zise Malko ferm. O sută de bolivari sau nimic.

Se măsurară din priviri câteva clipe, apoi bătrânul mormăi.

— Duceţi-vă la Cortada, pe Calle Olivares. Acolo este un magazin în care, se vând obiecte religioase. E tot timpul ascuns acolo. Doarme în pivniţă.

Malko îl privi încercând să ghicească dacă minţea, apoi scoase două hârtii de cincizeci de bolivari.

— Locuiţi aici?

— Mda.

— Şi Tacones?

— Doarme acolo din când în când.

Arătă spre colţul unde se aflau pânzeturile. Malko nu insistă. Dacă celălalt nu minţea, dăduse peste o pistă. Strecurându-se prin deschizătură, ieşi la aer. Pironit în prag, venezueleanul îl privea plecând.

Se urcă în Falcon şi se îndreptă spre Caracas. Cartierul Cortada se afla la intrarea în oraş, la capătul celălalt al autostrăzii. Îi trebuiră zece minute ca să ajungă acolo.

Un puşti îi arătă unde era Calle Olivares. Un soi de cărare mărginită de cocioabe şi de terenuri virane, pe colina presărată cu ranchitos. Descoperi imediat dugheana cu suveniruri religioase. Avea o vitrină minusculă în care trona un Christ prăfuit. Opri maşina şi coborî.

Încercă uşa. Era încuiată. Prin geamul murdar zări un maldăr de coroane şi de statui într-o dezordine îngrozitoare. Dugheana era însă pustie.

Lângă magazin zări un gang întunecat. Malko intră şi ajunse într-o curte interioară. În care dădea uşa din spatele magazinului.

Malko bătu. Dar fără rezultat.

Răsuci clanţa şi uşa se deschise. Cu mâna pe patul pistolului, intră şi în două minute cercetă tot. Nici măcar o pisică nu era acolo.

Se pregătea să plece când zări un chepeng în pardoseală, îl ridică. Un miros de mucegai îl izbi în faţă. Era o deschizătură întunecată cu o scară îngustă. Scoase pistolul şi coborî încet. Cineva ascuns acolo ar fi avut timp să-l ucidă de zece ori...

Nu se întâmplă însă nimic. Pivniţa era goală. La lumina unui chibrit, Malko o exploră şi văzu într-un colţ o cuvertură împăturită. Cineva dormise acolo.

Tacones, poate.

Malko se gândi cu disperare la timpul care trecea.

Îşi aduse aminte de piesele pistolului P.08 întinse pe pat şi de chipul tulburător al venezueleanului care îşi asambla arma Părăsi pivniţa şi ieşi. Urma lui Tacones se oprea acolo.

*

* *

Imediat îşi dădu seama că apăruseră noutăţi. Ralph Pleurfoy avea privirea strălucitoare şi aţâţată şi părul în dezordine.

— Am găsit-o!

— Pe cine?

— Pe fată. E aici.

Malko aproape îl îmbrânci pe cel de la CIA. Esperenza stătea pe un scaun, înconjurată de trei bărbaţi. Era îmbrăcată într-o cămaşă şi un pantalon. În momentul în care Malko intră, unul dintre bărbaţi o pălmui violent, cu o forţă brutală şi bine plasată.

Capul i se smuci de la stânga la dreapta, apoi Esperenza ridică bărbia şi deschise ochii. Avea o privire lipsită de expresie, absentă. Îl zări pe Malko. De parcă ar fi fost conectată la o linie de înaltă tensiune, fata mormăi sugrumat, sări de pe scaun şi se repezi la el vrând să-l sfâşie cu unghiile.

Prea surprins ca să se ferească, Malko primi în plin şocul corpului umed şi suplu. O unghie îi ratã ochiul cu un milimetru. Simţi o durere arzătoare atunci când i se înfipse în obraz. Reuşi să-i prindă din zbor încheieturile. Ura o desfigura.

— Ticălosule, ticălosule, strigă ea isteric, continuând cu o serie de obscenităţi întrerupte de un zgomot surd.

Unul dintre poliţişti o lovise cu o cătuşă peste ceafă. Esperenza se prăbuşi la pământ. Malko îşi recăpătă suflul.

— Scuzaţi-ne, señor, zise unui dintre poliţişti. Ar fi trebuit s-o legăm.

Celălalt ridică fără menajamente fata şi o aruncă pe divan.

— Unde aţi găsit-o? întrebă Malko.

— Pe Sabana Grande. Distribuia trecătorilor manifeste ale comandoului popular de rezistenţă.

Îi întinse o bucată de hârtie roză, trasă la şapirograf. Malko văzuse cu zecile în apartamentul lui Esperenza.

— Nu sunt decât manifeste, se auzi vocea lui Ralph Pleurfoy.

Americanul avea chipul tras şi ochii brăzdaţi de vinişoare. Îl privea pe Malko fără urmă de amabilitate.

— Vreo veste despre ceilalţi?

— Nimic, toţi au dispărut.

Ralph făcu semn spre Esperenza.

— Cel puţin, am pus mâna pe ea. Avem o oră la dispoziţie ca s-o facem să vorbească.

Vocea lui seacă îl îngheţă pe Malko.

— Vice-preşedintele soseşte într-o jumătate de oră, adăugă el, şi asta pentru că avionul a avut întârziere. Nu-i pot garanta securitatea.

Malko nu răspunse.

— Vă reamintesc că sunt responsabil de această vizită la cel mai înalt nivel.

Malko era la curent cu dispreţul lui Ralph faţă de venezueleni. În ochii lui, Esperenza nu valora nimic.

— Lăsaţi-mă să vorbesc cu ea, îi ceru el.

— Dacă doriţi.

Vocea lui Pleurfoy lăsa să se înţeleagă că era inutil. Malko se apropie de divan. Un poliţist îi ţinea braţele lui Esperenza răsucite la spate. Părea încă inconştientă.

— Esperenza, spuneţi-ne adevărul. Ce-aţi pus la cale?

O clipă avu senzaţia că fata se pregătea să răspundă. O văzu înghiţind în sec. Buzele i se întredeschiseră, apoi cu toată puterea, fata îl scuipă în plină faţă.

El se retrase cu o mişcare reflexă. Poliţistul venezuelean o lovi cu forţă peste gură. Mâna uscată a lui Ralph îl trase pe Malko înapoi.

— O.K., aţi făcut tot ce aţi putut. Acum lăsaţi-i pe alţii să se ocupe de ea, pentru că nu avem prea mult timp.

Văzând expresia scârbită de pe chipul lui Malko, adăugă pe un ton obosit:

— Uneori trebuie să-ţi murdăreşti mâinile. Haideţi să bem un scotch la bar. Venim înapoi peste douăzeci de minute.

— Rămân aici, spuse Malko.

Îşi şterse cu batista saliva călduţă a lui Esperenza. Îi era ruşine.

Ralph ridică din umeri.

— Cum doriţi, dar dacă vă amestecaţi am să vă încui în cameră. Nu mai avem timp să ne purtăm cu mănuşi.

Malko îi privi pe cei doi de la Digepol târând-o pe Esperenza în cealaltă cameră. Se aşeză maşinal într-un fotoliu, privind în gol.

*

* *

Esperenza urlă. Nu era pentru prima oară. Dar acum tonalitatea se schimbase, de parcă ajunsese la limita suferinţei.

Totul dura deja de zece minute.

Malko sări în picioare şi deschise brutal uşa dintre cele două camere.

Esperenza stătea goală în mijlocul camerei. I se puseseră cătuşe la mâini. Lanţul cătuşelor era agăţat de un inel suspendat de tavan. Picioarele de-abia atingeau podeaua. Din corp îi ieşeau două excrescenţe monstruoase. Călăii ei îi înfipseseră câte o bucată de lemn cât un trabuc în anus şi în sex.

Malko înregistră cu rigurozitate scena. Venezueleanul ocupat să înfigă bucata de lemn ridică privirea şi spuse pe un ton dezolat:

— N-a mărturisit încă nimic.

Esperenza deschise ochii şi privirea i se încrucişă cu cea a lui Malko. Ceea ce citi acesta în privirea ei îl făcu să-şi dorească să-l înghită pământul.

— Dezlegaţi-o, spuse el cu o voce pe care nu şi-o cunoştea. Imediat, altfel vă ucid.

Cei doi venezueleni se îndepărtară încet de fată.

— Bine, señor. Dar noi…

Ceva rece se înfipse cu brutalitate în ceafa lui Malko, în spatele urechii drepte.

— V-am spus să nu vă comportaţi ca un imbecil. Ce idee credeţi că-şi vor face despre noi?

Arma lui Ralph avea piedica trasă. Nu glumea. Furia şi ruşinea îl amuţiră pe Malko.

— Nu mai avem timp, zise Ralph în spaniolă. Îmbrăcaţi-o, o luăm cu noi.

— Unde?

— La Centrul Simon-Bolivar. Vreau s-o ţin acolo până în ultima secundă. Există încă o şansă s-o facem să vorbească…

Esperenza se prăbuşise la pământ. Un poliţist începu s-o

îmbrace neîndemânatec.

*

* *

Fordul Falcon rula încet pe bulevardul Simon-Bolivar. Circulaţia fusese deja întreruptă pentru coloana oficială şi poliţişti cu caschete albe, plasaţi din cincisprezece în cincisprezece metri în faţa mulţimii răzleţe, jalonau traseul. Pe fruntea lui Ralph Pleurfoy apăruse o cută adâncă. Se întoarse spre Esperenza, aşezată pe bancheta din spate, între cei doi venezueleni, cu mâinile încătuşate. La parterul celor patru clădiri enorme ale Centrului Simon-Bolivar, oficialii se adunaseră deja. Aveau piepturile pline de decoraţii, cu toate că Venezuela nu mai participase la vreun război de un secol.

Intrară în imensa parcare subterană care mişuna literalmente de soldaţi şi de civili de la Digepol. Erau cei de la Brigada Antitero. Doi civili îi conduseră într-un subsol cimentat luminat de un simplu bec.

Esperenza fu lăsată în picioare într-un colţ, sub paza a doi soldaţi, apoi cei doi civili şi Ralph avură o scurtă discuţie. Unul dintre ei se duse la telefon şi începu o lungă conversaţie pe un ton scăzut punctată de exclamaţii. În final, încheie convorbirea, înveselit.

— Vine! îi anunţă el pe cei din jur.

Ralph Pleurfoy avea în mână un aparat de emisie miniaturizat, prin care ţinea legătura cu serviciul de securitate al coloanei oficiale. Vice-preşedintele aterizase la Marquinia. Până în acel moment totul mersese după plan, cu excepţia câtorva docheri care aruncaseră în el cu banane putrede. Demnitarii americani erau însă obişnuiţi de mult timp cu asemenea tratament.

Malko se apropie de Ralph Pleurfoy.

— Ce veţi face?

Americanul strânse din buze.

— Mai am încă o jumătate de oră ca să opresc totul. Vicepreşedintele poate pretexta că se simte rău, evitând să ţină discursul aici. Departamentul de Stat a muncit însă şase luni ca să pună această vizită la punct. Numai că n-au distribuit pantofi tuturor locuitorilor din Caracas, ca să fie siguri că nu se va întâmpla nimic rău... Şi acum, din cauza acestei nenorocite de comuniste...

— Castristă, rectifică Malko.

— E acelaşi lucru.

— Şi atunci?

— Vom încerca s-o facem să vorbească. Cred că blufează. De altfel, nici n-a opus rezistenţă la arestare. S-ar zice că a făcut-o intenţionat…

Se lăsă din nou tăcerea. Malko asculta radioul, urmărind înaintarea coloanei oficiale. Aceasta se pregătea să urce încet autostrada La Guaira.

O privi pe Esperenza, impasibilă, cu mâinile legate la spate şi cu ochii plecaţi. Poliţistul nu-i pusese sutienul. Sânii grei se reliefau prin cămaşă.

Uşa se deschise brusc şi apărură doi poliţişti în uniformă încadrând un bărbat încătuşat. Malko crezu la început că era vorba de Tacones Mendoza, dar era un necunoscut, tânăr, cu un aer viclean şi cu părul negru şi gras căzut în ochi. Unul dintre civili se apropie surâzând de el şi-i spuse ceva pe un ton scăzut. Nou-venitul tresări şi o privi pe Esperenza.

Se auzi zgomotul cătuşelor desfăcute. Necunoscutul îşi frecă maşinal încheieturile. Buzele groase dezgoliră dinţii neregulaţi.

Se apropie de Esperenza. Şi se opri în faţa ei la o mică distanţă. Întinse una dintre mâini spre pântecul fetei. Civilul îl plesni scurt.

— Ţi-am spus s-o regulezi, nu s-o pipăi, prostule!

Îi spuse ceva lui Esperenza, dar Malko nu auzi ce anume. Necunoscutul începu să-şi desfacă neîndemânatec fermoarul pantalonilor.

— Vasăzică aşa, protestă el, trebuie să mă dau la ea. Nu prea seamănă cu distracţia de la pârnaie…

— Nu puteţi s-o faceţi dumneavoastră, întrebă Malko, îngheţat de ruşine.

Poliţistul de la Digepol îl privi înveselit.

— Eu n-am sifilis.

Capitolul XIX

Malko îl privi o clipă pe civilul glumeţ. Acesta nu-i mai dădea nici o atenţie. Se apropie de Esperenza şi-i dădu capul pe spate. Înfigându-şi mâna în părul lung.

— Ai auzit, o să te căptuşeşti cu sifilis. Ce zici, ne spui ce-ai pus la cale?

Nici un răspuns. Civilul o pălmui fără convingere, apoi se întoarse spre derbedeu.

— Dă-i drumul şi distrează-te.

Malko îl privi pe Ralph Pleurfoy. Americanul nu schiţase nici un gest. Înainte ca Malko să deschidă gura, spuse calm:

— Eu le-am dat ideea. În Vietnam a dat rezultate de multe ori. Oamenilor le e mai frică de boală decât de tortură.

Era atât de calm, încât Malko crezu că blufa ca s-o impresioneze pe Esperenza. Se apropie de el şi-i spuse pe un ton scăzut:

— Nu-i adevărat. Băiatul acesta nu suferă de sifilis.

— Este atât de bolnav încât toată lumea se miră cum de mai stă în picioare, zise senin Ralph. (Tonul i se înăspri). Nu vă amestecaţi. Ne-au mai rămas mai puţin de treizeci de minute. Trebuie să aflăm dacă această fată a amplasat ucigaşi pe traseul coloanei.

Derbedeul începu să desfacă centura pantalonilor lui Esperenza. Tânăra tresări şi se dădu înapoi, dar nu se putea apăra cu mâinile legate.

Capul îi plecă înainte şi bărbatul scoase un urlet: îl muşcase puternic de ureche. Strigând de furie, o apucă de mijloc strivindu-i pieptul şi sfâşiindu-i cămaşa. După o luptă confuză, reuşi să-i smulgă partea de sus a pantalonului şi să-l desfacă. Îşi descheie şi el pantalonul cu mâna stângă şi se lipi de ea. Fata rămase în slip, zbătându-se furioasă.

Derbedeul trase de slip, dar acesta rezistă. În sfârşit, reuşi să i-l smulgă. Malko întoarse privirea: era mai mult decât putea suporta. Cei doi se luptau pe tăcute. Bărbatul încerca s-o posede în picioare, dar Esperenza se zbătea. Muşca, şi lovea cu genunchiul.

La un moment dat reuşi să-i desfacă picioarele, dar ea se degajă încă o dată.

Agasat, unul dintre civilii de la Digepol se apropie.

— Aşadar, te-am adus ca să flirtezi?

— Nu pot, zise el plângăreţ. Credeţi că e uşor?

Poliţistul rânji şi-i spuse ceva în spaniolă ce Malko nu înţelese.

Derbedeul reacţionă imediat. O răsuci brutal pe Esperenza, lipindu-se de spatele ei. Îi puse piedică şi căzu împreună cu ea, vârându-şi cu rapiditate un picior între coapsele fetei. O dorea, de parcă ar fi întâlnit-o într-o seară pe o stradă pustie. Lăsând la o parte complexele, îşi aduse aminte de trucurile care-i folosiseră de atâtea ori. Ultima oară când violase o fată cu prietenii lui, ea ţinea în braţe un bebeluş de opt luni.

Acum Esperenza nu mai putea face nici o mişcare. Brusc, scoase un strigăt strident.

Ralph se aruncă asupra derbedeului, apucându-l de păr şi trăgându-l. În acelaşi timp îi înfipse în ceafă ţeava scurtă a armei de calibru 38.

— *Espera!* spuse el în spaniolă.

Esperenza stătea cu capul într-o parte. Lacrimi mari îi curgeau pe obraji. Retrăia clipele când fusese atacată de acei *patoteros.* O amintire pe care se chinuise mult s-o uite. Nervii începeau să-i cedeze.

— Hotărâţi-vă, domnişoară, spuse Ralph Pleurfoy în engleză. Vă purtaţi prosteşte. Peste zece minute va fi prea târziu... Vorbiţi.

Cadillacul lung şi decapotabil al vice-preşedintelui urca lent pe autostrada spre Caracas, în timp ce Esperenza suferea atacul cel mai abject care putea fi imaginat. Acest gen de detalii nu era menţionat în procesele-verbale de la CIA. Făcea parte din tradiţia orală a agenţiei.

Uneori, cei ca Ralph Pleurfoy îşi trăgeau un glonţ în cap sau se apucau inexplicabil de băut, în cazul în care nu sfârşeau într-o celulă capitonată.

„Exces de muncă” suna explicaţia cu perdea.

— Deci? repetă Ralph.

Deodată, Esperenza începu să tremure, pradă unei adevărate crize de nervi.

— Vorbesc, urlă ea. Vorbesc, dar luaţi-l de aici.

Ralph Pleurfoy îl smulse pe derbedeu cu o singură mână. Trântindu-l pe podea. Acesta se ridică şi vru să se repeadă la Esperenza. Malko traversă ca fulgerul încăperea şi-l prinse din zbor.

Îl înghesui într-un colţ şi începu să-l lovească orbeşte cu ambele mâini. În fiecare lovitură punea toată forţa de care era

capabil. La început celălalt încercă să riposteze, apoi se ghemui şi începu să se văicărească, apărându-se cum putea. Loviturile surde curgeau, atingându-i faţa sau corpul. Cu arcadele deschise, buzele crăpate şi nasul zdrobit, derbedeul încasa teribila pedeapsă. Malko ar fi vrut să-l vadă făcut bucăţi şi înghiţit de pământ.

Alunecă de-a lungul peretelui, dar Malko îl ridică şi reîncepu să-l lovească. Loviturile erau atât de violente, încât îşi răni încheieturile degetelor.

După ce îşi ridicase pantalonii şi se îmbrăcase de bine de rău cu cămaşa, Esperenza se întorsese şi privea scena. Pe chipul ei lipsit de expresie şiroiau lacrimi mari şi dinţii îi clănţăneau.

La un moment dat, atins în zona gâtului, derbedeul se clătină şi căzu grămadă cu capul înainte. Ţeasta lui scoase un zgomot surd la impactul cu cimentul şi Malko se aplecă asupra lui. Sângele îi pulsa nebuneşte, mâinile îi tremurau şi sudoarea îi curgea pe faţă. Contempla corpul căzut. Avea un chef nebun să-l facă chisăliţă. Dar existau anumite lucruri pe care un gentleman nu putea să le facă O băltoacă de sânge se formase în jurul chipului bărbatului leşinat.

Cei doi civili se apropiară şi luându-l de câte un braţ îl târâră pe ciment până la uşă. Îi dădură drumul şi unul dintre ei îl lovi cu piciorul în coastele care sunară lugubru.

Celălalt îi surâse lui Malko.

— *Es bueno, s*puse el. O să avem grijă ca ticălosul să nu se laude.

Făcu un gest expresiv cu degetul de-a curmezişul gâtului.

Ralph Pleurfoy se apropie de Esperenza.

— Trebuie să ne ajuţi acum. Repede.

Malko se apropiase de unul dintre civilii de la Digepol. Îl întrebă:

— O veţi duce la închisoare după aceea, nu-i aşa?

— Da, spuse celălalt puţin prea repede. Va sta în închisoare câtva timp…

Malko îl pironi cu privirea aurie. Înţelesese.

— O veţi ucide, spuse el încet, ca să nu vorbească. Asta după ce aţi torturat-o să vorbească. Ralph, ai de gând să laşi lucrurile aşa?

Ralph Pleurfoy ridică din umeri.

— Nu e treaba mea. E venezueleană.

Urmă o lungă tăcere. Încurcat, civilul se legăna de pe un picior pe altul.

Esperenza moartă, derbedeul lichidat: orice urmă a interogatoriului avea să fie ştearsă. Malko căută disperat o modalitate de a o ajuta.

Era o situaţie demnă de Kafka. Nimeni nu voia de fapt să o ucidă, dar condamnarea ei la moarte era mai sigură decât dacă s-ar fi aflat în faţa unui pluton de execuţie.

— Îl voi anunţa pe tatăl ei, spuse el. Va afla cine a ucis-o.

În acel moment prinse privirile celor doi civili şi înţelese că nu l-ar fi lăsat să iasă viu din cameră. Ralph Pleurfoy simţi şi el tensiunea şi spuse prompt:

— Avem mult de lucru. Lăsaţi prostiile.

Apăsă pe butonul aparatului de emisie.

— Delta unu, aici Papa.

O voce clară răspunse imediat:

— Papa, aici Delta unu. Totul e în regulă. Traversăm Marquetia. Lume puţină, fără incidente. Elicopterul este deasupra noastră. Ajungem la Centrul Simon-Bolivar în douăzeci de minute. Terminat.

— Recepţionat, Delta unu. Aici Papa. Terminat.

Ralph Pleurfoy întrerupse sunetul şi se întoarse spre Esperenza.

— Ce aţi pregătit? Avem la dispoziţie douăzeci de minute.

Ea ridică spre el ochii goi. Privirea îi devenise din nou dură.

— Vreau să-mi promiteţi că nu-mi veţi face vreun rău.

— Vă promit că nimeni nu se va atinge de un fir de păr din capul dumneavoastră, atâta vreme cât voi fi în Venezuela, afirmă Pleurfoy. Pentru numele lui Dumnezeu, vorbiţi.

Nu se angaja la mare lucru. Şederea lui se termina odată cu plecarea vice preşedintelui.

— Voi rămâne alături de dumneavoastră, îi întări spusele Malko. Vorbiţi, vă rog, au murit deja destui…

Avea aerul că certa o fetiţă care furase dulceaţă.

— Deci?

Vocea lui Ralph Pleurfoy devenise din nou ameninţătoare.

— Există un bărbat cu o puşcă, mărturisi ea pe un ton abia auzit.

— Unde?

Malko şi Ralph Pleurfoy vorbiseră în acelaşi timp. Ralph îşi regăsi primul sângele rece. Puse emiţătorul în funcţiune.

— Delta unu, aici Papa, răspundeţi.

Aceeaşi Voce îi răspunse imediat:

— Aici Delta unu, vă ascult.

— Puteţi să încetiniţi puţin? în aşa fel încât să ajungeţi cu întârziere la Centrul Simon-Bolivar.

Instantaneu, vocea invizibilă îşi schimbă inflexiunile.

— S-a întâmplat ceva neprevăzut?

Ralph Pleurfoy zise mieros.

— Deloc, dar doi sau trei granguri venezueleni sunt în întârziere.

Uşurarea din vocea lui se făcu imediat simţită.

— O.K., O.K.. Vom rula cu cinci mile pe oră. Bine?

— Bine. Terminat.

Cei de la Digepol o priveau pe Esperenza cu aerul unor cotoi cărora cineva le furase de sub nas canarul şchiop. Ralph se proţăpi în faţa ei.

— Cine e?

— Jose Angel, zise Esperenza. El Dorado îl cunoaşte.

— Adevărat, confirmă Malko. E un tip periculos. Un fost luptător în Legiunea Caraibelor.

— Are lunetă? întrebă Pleurfoy.

Esperenza plecă privirea.

— Da.

Ralph lovi cu pumnul în palmă.

— Imbecilul!

Malko nu ştia cui se adresase. Americanul reluă.

— Unde e?

Ea ezită.

— Dacă îmi juraţi că nu-i veţi face vreun rău, vă spun în ce clădire se află.

Malko crezu că Ralph Pleurfoy era gata să-şi înghită cravata.

— Aţi vrea să mergem după el cu un covor roşu şi cu flori? răcni el. Este un ucigaş, un ţicnit, un... un...

Se sufoca de furie.

— Eu i-am dat ordinele, zise Esperenza încăpăţânată. Nu vreau să fie ucis.

Ralph respiră adânc.

— Ascultaţi, vom încerca să-l prindem fără prea mare tam-tam, şi nu vom trage primii. Nu vreau însă să o păţesc pentru ochii dumneavoastră frumoşi. Dacă în douăzeci de minute tipul acela nu se va afla în faţa mea, vice-preşedintele se va duce direct la ambasadă.

Esperenza spuse cu o voce aproape imperceptibilă.

— Se află în clădirea Corazon-de-Jesus.

— Unde? urlă Pleurfoy care simţi că înnebuneşte.

— E clădirea din faţă, preciză Esperenza. Este cu siguranţă acolo, pentru că şi-a ascuns puşca în imobil de ieri.

Pleurfoy îl privi pe civilul de la Digepol.

— Scotociţi imobilul imediat.

Venezueleanul clătină din cap.

— Señor, este una dintre cele mai mari clădiri din Caracas. Sunt numai birouri, şi sute de ferestre. Ne-ar trebui cel puţin o oră ca să scotocim tot. Coloana ar fi deja aici. Astăzi este zi liberă, toate birourile sunt goale.

Ralph Pleurfoy îmbătrâni dintr-odată cu douăzeci de ani.

— S-a terminat. Nu vom avea timp, murmură el. Voi opri coloana.

— Am o idee, spuse deodată Malko. Cu siguranţă că pândeşte de la o fereastră. Îl vom repera de aici cu binoclul. Puteţi opri coloana în ultimul moment.

Ralph se agăţă de această ultimă şansă. Deja se şi vedea vice-consul adjunct în Insula Paştelui.

— Aveţi şi dumneavoastră o idee bună, măcar o dată. Să-i dăm drumul.

O apucă pe Esperenza de braţ.

— Iar dumneavoastră să nu vă treacă prin cap să faceţi prostii…

Capitolul XX

Ferestrele imobilului Corazon-de-Jesus scânteiau în soare. Era una dintre cele patru clădiri enorme construite la intersecţia bulevardului Simon-Bolivar cu bulevardul de las Fuerzas-Armadas. Cele mai înalte din Caracas.

Dick, Ralph, Malko, Esperenza, patru civili de la Digepol şi cele două gorile stăteau pe terasa imobilului pereche, de cealaltă parte a bulevardului Simon-Bolivar şi scrutau ferestrele din faţa lor.

Chris Jones şi Milton Brabeck aveau fiecare o puşcă cu lunetă, un Garrand semiautomat. Unul dintre civilii de la Digepol purta agăţat de gât un binoclu.

Jos, un cordon de trupe înconjura clădirea. Erau intercalaţi în desfăşurarea de forţe din jurul micii estrade pe care vicepreşedintele Statelor Unite urma să-şi pronunţe discursul în prezenţa primarului din Caracas.

Estrada se găsea pe linia de tragere a majorităţii ferestrelor clădirii Corazon-de-Jesus. Unui trăgător experimentat precum Jose Angel îi erau de ajuns câteva secunde să apară, să ochească şi să tragă.

Lipit de balustrada de beton. Ralph Pleurfoy scruta ferestrele una câte una. Cele mai multe erau închise din cauza aerului condiţionat. Undeva în acel bloc de beton. Jose Angel stătea la pândă, gata să ucidă. Echipele de la Digepol începuseră să scotocească cu grijă imensul bloc, dar nu aveau destui oameni.

Esperenza nu spunea nimic. Cu mâinile încătuşate, îl urma docilă pe venezueleanul care o trăgea de un lanţ de oţel, ca pe un animal periculos.

— Să coborâm câteva etaje, propuse Malko. Nu cred că este atât de sus. L-ar fi greu să ochească.

După un sfert de oră, ajunseseră la etajul şase, descurajaţi şi enervaţi, fără să fi găsit nimic. Toate ferestrele erau închise şi imobilul părea pustiu. Senzaţia era că Jose Angel renunţase sau că Esperenza îi minţise, ceea ce era încă posibil.

Ralph Pleurfoy era din ce în ce mai nervos. Fiecare fereastră de la Corazon-de-Jesus i se părea un duşman personal.

— Încă zece minute, zise el. Dacă nu-l găsim, opresc tot.

Malko era la fel de nervos ca el. I se părea o prostie să eşueze atât de aproape de ţel. Milton şi Chris examinau fiecare fereastră

prin lunetă. Armele pe care le aveau, Garrand cu viteză iniţială mare, puteau să lovească un cub de zahăr de la o sută de metri, nemaivorbind de ţeasta unui om…

Trebuiau doar să-l zărească.

Jos. Mulţimea se înghesuia. În primul rând se aflau copii de şcoală, momiţi cu dulciuri, şi apoi şirurile de uniforme împodobite cu decoraţii. De abia după aceea urmau civilii aleşi cu grijă.

Ralph remarcă:

— În cinci minute vom spune mulţimii să se întoarcă acasă.

Malko privi în jos. Mulţimea era ordonată, bulevardul Simon Bolivar degajat, iar din megafoane se auzea imnul lui Libertador, care nu era altceva decât muzica din *Doctor Jivago.* Uşor prelucrată. Venezuela nu plătea drepturi de autor nimănui, ceea ce simplifica lucrurile.

O fetiţă îmbrăcată toată în alb aştepta cuminte în primul rând de oficiali, cu o statuie a Fecioarei aşezată pe o pernă roşie în faţa ei: cadoul simbolic al şcolilor religioase din Caracas pentru vice-preşedinte.

Ascultând atent, dinspre nord-vest se auzeau sirenele coloanei oficiale, care intra pe bulevardul Sucre.

— Trebuie să se arate, spuse Malko. Măcar pentru a repera estrada, înainte de sosirea coloanei. Asta ne va da timp să intervenim.

Ralph clătină din cap.

— Şi dacă trage direct, ochind în ultimul moment, scrieţi dumneavoastră raportul explicativ în locul meu arătând că se ştia de pregătirea unui atentat şi că nu s-a întreprins nimic?

— Nu, opresc totul: cu atât mai rău pentru venezueleni. Se pot uita la televizor.

Cel mai în vârstă dintre civili se învineţi. Pedeapsa lui El Dorado era aproape. Dacă şeful securităţii era dezonorat, situaţia risca să devină periculoasă.

— Señor Pleurfoy, spuse el timid, să mai aşteptăm puţin, maşina încă nu se vede.

Sunetul sirenelor se auzi mai tare. Apăru unul dintre motocicliştii venezueleni şi se opri lângă estradă. Coloana nu era departe. Ralph deschise emiţătorul.

— Delta unu, aici Papa. Unde sunteţi?

— Ocolim Piaţa O’Learey! zise vocea anonimă de la Delta unu.

— *Madre dios!*

Exclamaţia venea de la unul dintre venezuelenii de la Digepol. Malko nu spuse nimic, dar pulsul i se acceleră. Puţin deasupra

lor, una dintre ferestrele de la etajul şapte se întredeschisese. A patra din stânga.

— Cred că e cineva, îi spuse el pe un ton scăzut lui Pleurfoy, de parcă bărbatul aflat la cincizeci de metri de ei l-ar fi putut auzi.

— Unde?

Vocea lui Ralph Pleurfoy devenise aproape isterică.

— A patra fereastră de la etajul şapte. Priviţi.

Două zgomote metalice se auziră în acelaşi timp. Gorilele băgaseră glonţ pe ţeavă.

Toţi ochii se îndreptaseră spre fereastra unde nimeni nu apărea, de parcă fusese deschisă de un curent de aer.

Brusc, îl văzură.

Jose Angel era îmbrăcat într-o cămaşă albă şi purta ochelari cu lentile negre. Rămase câteva secunde la vedere, privind în jos şi se trase înapoi. Aparent, nu avea armă.

Împietrită, Esperenza nu schiţă nici o mişcare.

Cele două gorile îşi reglau cu febrilitate lunetele. Jos, apăru în viteză un al doilea motociclist, oprind sirena în ultimul moment. Sunetul se stinse într-un zgomot sinistru. Ralph Pleurfoy părea să-şi fi regăsit calmul.

— Îl aveţi în bătaia puştii? întrebă el.

Ochiul cenuşiu al lui Chris era lipit de lunetă.

— Nu va avea timp nici măcar să-şi potrivească ţeava, spuse el. Va muri înainte să-şi dea seama. Milton poate să vă confirme, nu-i aşa Milton?

— Sigur.

O secundă, Ralph rămase tăcut, vrând parcă să pătrundă sensul celor auzite. Din punct de vedere intelectual, savura situaţia. Cel care se pregătea să ucidă era el însuşi în pericol de moarte. În momentul în care se hotăra, murea. Nimeni nu se îndoia de acest joc crud şi fără milă. Hoţul îl fura pe hoţ! Fetiţele de şcoală începură să repete un cântec cu vocile lor cristaline.

Ralph Pleurfoy dădu un ordin prin radio, prin care oprea percheziţionarea imobilului.

— Puteţi jura că e singur?

Se aplecase spre Esperenza. Ea răspunse fără ezitare:

— Da.

Ralph dădu din cap. Prins de situaţie, aproape uitase de vicepreşedinte.

Malko spera din toată inima ca bărbatul să nu se mai arate, fără însă să creadă prea mult în această posibilitate. Îl cunoştea

pe Jose Angel. Acesta nu dădea înapoi. Ar fi fost mai bine ca Esperenza să se mulţumească doar cu imprimarea manifestelor…

Sunetul sirenelor izbucni pe neaşteptate. Coloana era din ce în ce mai aproape. Subit neliniştit, Ralph se aplecă spre gorile.

— Sunteţi sigur că nu poate trage din interior fără să-l vedeţi?

— Absolut, afirmă Chris. Suntem chiar în dreptul lui. Ca să trag în jos, aş fi obligat să mă aplec.

Coloana era la doar două sute de metri. Primii motociclişti sosiră în viteză, opriră şi coborâră greoi.

— Atenţie, şopti Ralph.

Chris şi Milton se încordară. Fereastra din faţă se deschise încă puţin, şi Malko avu timp să zărească pentru o fracţiune de secundă ţeava unei puşti.

Cele două împuşcături porniră simultan. În ciuda amortizoarelor. Malko avu senzaţia că-i explodează timpanele.

Esperenza strigă şi se aruncă pe spate.

Impasibile, cele două gorile aşteptau, dar nimic nu mai mişcă la fereastra din faţă. Bărbatul şi puşca dispăruseră.

— L-aţi nimerit?

Vocea lui Ralph era în acelaşi timp încordată şi decepţionată. Excitarea pe care o simţise se topise brusc.

Totul se petrecuse atât de repede, încât Malko se întreba dacă nu visase. Fereastra era la fel de goală ca toate celelalte.

— L-am atins, rectifică Chris, l-am văzut prin lunetă. Nu se ştie însă niciodată.

Rămaseră în poziţie de tragere.

Esperenza plângea fără reţinere. Ralph dădu prin radio ordinul de percheziţionare a camerei în care se presupunea că se află ucigaşul. Secundele următoare părură interminabile, apoi o siluetă în uniformă apăru la fereastra clădirii Corazon-de-Jesus.

În acelaşi moment. Lincolnul vice-preşedintelui oprea lângă estradă.

Ralph Pleurfoy manevră frenetic aparatul de emisie.

— Cum e?

— Am găsit un tip mort, zise o voce spaniolă foarte aţâţată, cu o puşcă lângă el. Corpul are o gaură mare în piept şi-i lipseşte jumătate din cap.

Lovitura de la cap îi aparţinea lui Milton. Întotdeauna avea tendinţa să ochească prea sus.

Ralph Pleurfoy îşi ascundea cu greu satisfacţia. O bătu protector pe umăr pe Esperenza. Redevenise universitarul

elegant deseori întâlnit la cocteilurile snoabe de la Washington.

— Continuaţi să supravegheaţi imobilul, le ordonă el gorilelor. Nu se ştie niciodată. Am făcut însă o treabă bună.

Era atât de mândru, de parcă el apăsase pe trăgaci.

Malko privea fix fereastra unde apăruse ucigaşul. Săracul Jose Angel. Pentru a-şi alunga gândurile. Îl privi pe vicepreşedinte coborând din Lincoln şi urcând pe mica estradă, înconjurat de gorilele americane şi venezuelene. Nimeni nu dăduse atenţie celor două împuşcături, confundate cu rateurile motocicletelor.

Esperenza se apropie şi ea de fereastră. Era în continuare încătuşată, dar poliţistul de la Digepol n-o mai ţinea de lanţ.

Vice-preşedintele terminase de strâns mâinile tuturor. Fetiţa cu Fecioara albă se apropie încet de el, ducându-şi ofranda în echilibru pe perna roşie. Fusese împodobită cu o coroană de flori absolut ridicolă. În ciuda morţii lui Jose Angel, Malko simţea o uşurare puţin laşă. Silueta vice-preşedintelui dispăru înconjurată de gorile. Un cordon gros de militari îl separa de mulţimea destul de împrăştiată. Nici chiar Tacones şi El Cura n-ar fi reuşit să ajungă la el.

Puţin mai departe, un student scoase un strigăt ostil şi fu imediat înconjurat de patru civili care îl doborâră şi se aşezară peste el.

Nici o notă falsă nu trebuia să tulbure reconcilierea populară dintre Venezuela şi SUA.

Malko îşi spuse că nu mai avea nimic de făcut acolo. N-avea de gând să asiste la discurs şi să aplaude. Dându-se înapoi, privirea îi căzu pe chipul lui Esperenza. Gata să cadă de la fereastră, sorbea din ochi spectacolul.

Fu atât de stupefiat, încât simţi că trebuie să-i ceară o explicaţie. Fata nu scosese un cuvânt de la moartea lui Jose Angel, şi îşi putea închipui uşor ce simţea.

Mai ales că îl denunţase, ca să-şi salveze pielea.

Simţindu-se observată, ea întoarse capul în direcţia lui. O fracţiune de secundă. Malko văzu în ochii întunecaţi o lucire de veselie şi de mândrie, care dispăru imediat. În faţa lui se afla doar o tânără abătută şi gata să izbucnească în plâns.

— Mi-e rău, spuse ea. Aş vrea să mi se scoată cătuşele.

La un semn al lui Ralph Pleurfoy, unul dintre poliţişti îi scoase cătuşele şi lanţul. Esperenza îşi frecă maşinal încheieturile. Malko le privi şi remarcă faptul că nu erau înroşite şi umflate. Esperenza juca teatru.

De ce?

Nu putea să acţioneze în nici un fel.

O presimţire sumbră îl cuprinse brusc pe Malko. Expresia lui Esperenza îl tulburase. Nu era aceea a unei fete care-şi denunţase complicele, ci una plină de mândrie. Ori, ea era prizonieră, Tacones şi El Cura nu se arătaseră, iar Angel, ucigaşul, era mort, cu două gloanţe în corp.

De ce privea atât de triumfător?

Malko se aplecă pe fereastră. Ceremonia părea că stă pe loc. Alături de fetiţă, primarul din Caracas îşi rostea discursul, întorcându-se, citi pe chipul lui Esperenza o tensiune de necrezut.

De această dată, fu absolut sigur că ceva avea să se petreacă sub ochii lui, ceva atât de teribil încât nimeni nu se putea îndoi.

Smulse binoclul de la gâtul unuia dintre poliţiştii de la Digepol şi examină din nou scena de jos. Un detaliu îi sări imediat în ochi. O tâmpenie.

Statuia Fecioarei, purtată de fetiţă.

Era identică cu cele pe care le văzuse de dimineaţă în dugheana în care se aştepta să-l găsească pe Tacones.

Fetiţa aştepta impasibilă. O mică metisă indiană cu ochi mari şi migdalaţi, aranjată special pentru ocazie, minionă într-o rochiţă albă. Malko înţelese subit.

Îl strigă pe Pleurfoy.

— Repede. Anunţaţi-l pe preşedinte că trebuie să plece imediat. Este în pericol de moarte.

Ralph Pleurfoy amuţi de stupoare.

— Bine, dar…

— Statuia, strigă Malko. Sunt sigur că este burduşită cu exploziv. Ucigaşul era de fapt planul de rezervă.

Ralph Pleurfoy nu avu timp să răspundă. Esperenza se aruncase asupra lui Malko, urlând înjurături, zgâriind şi muşcându-i chipul, cu trăsăturile deformate de ură.

Ralph manevră cu febrilitate aparatul de emisie, încercând să transmită.

Fără succes.

În timpul discursului, corespondentul lui închisese aparatul. Americanul se năpusti la fereastră.

Fetiţa care purta statuia era la trei metri de preşedinte.

Americanul urlă cât îl ţineau plămânii.

— *Keep out! Keep out!*

Vocea sa acoperi cu greu zgomotul megafoanelor. Câţiva membri ai serviciului de securitate ridicară privirea. Ralph avea

impresia că secundele se scurgeau cu o viteză infernală. Până să ajungă la estradă, să-l abordeze pe vice-preşedinte. Să-i explice situaţia, totul putea sări în aer dacă Malko avea dreptate.

Doi poliţişti reuşiră în sfârşit s-o desprindă pe Esperenza de Malko. Ea urla în continuare, pradă unei crize de isterie.

Ralph Pleurfoy smulse brusc puşca din mâinile lui Chris Jones şi o îndreptă spre estradă.

— Hei! strigă gorila, V-aţi tâmpit, sau ce?

Fără să răspundă, Ralph Pleurfoy îşi lipi obrazul de patul armei.

Reacţia gorilei fu imediată. Mâna lui dreaptă porni ca săgeata spre ceafa lui Pleurfoy. Care se prăvăli pe pervazul ferestrei, doborât ca un iepure. Chris prinse din zbor arma gata să cadă în gol.

— Pentru numele lui Dumnezeu! E ţicnit, explodă el. Voia să-l ucidă pe preşedinte.

Gorilele erau nişte mecanisme bine unse, dresate să reacţioneze în situaţiile cele mai neaşteptate. Întâi acţionau, şi după aceea se gândeau.

— Nu pe preşedinte voia să-l împuşte, zise Malko, ci pe fetiţă.

— Pe fetiţă?

De această dată Chris îl privi neliniştit pe Malko. Toţi înnebuniseră. Prudent, se dădu înapoi cu un metru.

— Statuia este plină de exploziv, explică Malko. Totul va sări în aer, inclusiv preşedintele...

— Fir-ar să fie! zise Chris.

— Daţi-mi arma, zise Malko. Am o idee.

Îi luă puşca din mâna şi trecu în locul lui. Bâjbâi câteva secunde până reglă luneta. Chipul calm al preşedintelui îi apăru în vizor şi coborî puţin arma. Mănunchiul de microfoane era ţinta perfectă. Nimeni nu se afla în spatele lor. Apăsă uşor pe trăgaci.

Reculul sec al puştii grele îl lovi în obraz.

Jos, două dintre microfoane căzură ca nişte flori tăiate. Vice-preşedintele ridică privirea spre faţada de oţel şi de beton. Se auzi o rumoare atunci când oficialii zăriră ţeava puştii. Febril, un general venezuelean masiv vru să-şi scoată pistolul, dar nu găsi decât o batistă de mătase. Nevasta lui ştia că transpira întotdeauna la recepţiile oficiale.

Malko apăsă pentru a doua oară pe trăgaci. Glonţul smulse aşchii de lemn din tribună. Continuă să tragă calm, vizând toate locurile unde nu se afla nimeni. Nimeri rezervorul unei motociclete şi benzina se răspândi pe vehiculul răsturnat.

Toată lumea intră în panică. Ascuns în patru labe în spatele estradei, vice preşedintele încerca totuşi să-şi păstreze demnitatea. Oficialii venezueleni şi patru agenţi americani îl acoperiră cât de cât cu trupurile lor. Trăgându-l spre Lincoln.

Soldaţii îi împingeau pe gură-cască, încercând să se pună la adăpost. Unul dintre ei trase din greşeală o salvă automată, ceea ce mări şi mai mult panica. Doar fetiţa cu statuia rămăsese nemişcată. Terorizată, căuta în jur pe cineva care să-i vină în ajutor. Nu îndrăznea să arunce statuia şi să se salveze ca toţi ceilalţi.

Din contră, se agăţase de ea, de parcă Fecioara ar fi putut s-o apere.

Malko se trase repede înapoi, în momentul în care o ploaie de gloanţe lovi fereastra. Mai multe proiectile pătrunseră în încăpere, smulgând bucăţi din perete. Încă ameţit, Ralph Pleurfoy se ridică încet. Malko aruncă o privire pe fereastră. Un grup îl conducea pe preşedinte spre Lincoln. În principiu, era salvat, dar inima i se strânse văzând fetiţa rămasă în continuare nemişcată în faţa tribunei goale.

Brusc, o explozie surdă zgudui clădirea. Toate geamurile se sparseră. Un ciob de sticlă îi sfâşie lui Malko haina la spate. Ecoul detunăturii răsună mult timp între zidurile de beton. Sfidând riscul, Malko se aplecă şi privi în jos.

Fetiţa cu Fecioara dispăruse. În locul ei rămăsese o pată mare şi neagră şi o mică groapă. Nici urmă de copil, de parcă nu existase niciodată.

Estrada fusese spulberată complet şi rămăşiţele ei zburaseră în toate direcţiile. Peste tot se zăreau corpuri întinse: răniţi sau morţi. La câţiva paşi de tribună zăceau pe spate doi oficiali venezueleni. Probabil morţi.

Încet, câteva persoane începură să se ridice. În acel moment Malko zări Lincolnul prezidenţial. Nu avusese timp să se îndepărteze şi suflul exploziei îl aruncase de pe bulevardul Simon-Bolivar, proiectându-l în balustrada de oţel. Mai avea puţin şi ar fi aterizat pe autogara aflată dedesubt. Din fericire, doar tabla era şifonată. Vice preşedintele era cu siguranţă întreg.

Erau ridicaţi răniţii şi poliţiştii alergau în toate direcţiile. O femeie căzu în genunchi, lângă corpul bărbatului ei. Malko întoarse privirea dezgustat.

La ce bun tot ce se întâmplase?

Deodată, zări coroana de flori a fetiţei. Suflul o proiectase în vârful unui catarg pe care erau arborate steagurile venezuelene

şi americane încrucişate.

Ralph Pleurfoy şuşotea în aparatul de emisie, dar tot ce putea face în acel moment era inutil. Esperenza, ţinută de doi civili, scuipa ca o pisică furioasă. Cu chipul grav, Malko se apropie de ea.

— Eraţi la curent cu asta, nu-i aşa? În afară de preşedinte şi de ceilalţi, ştiaţi că fetiţa avea să moară…

— Ticălosule, strigă venezueleana. Ticălos nenorocit! E mai fericită acolo unde e. De ce să trăiască? Să moară de foame într-un ranchito şi să devină târfă la doisprezece ani?

— Idioato, replică Malko, turbat de furie. Priveşte-ţi revoluţia.

O apucă de braţ şi-o duse la fereastră, silind-o să privească.

O ambulanţă îi aduna pe cei mai grav răniţi. Peste tot se vedeau infirmieri dând îngrijiri trupurilor căzute. Alte ambulanţe soseau din toate colţurile Caracasului.

Lângă rămăşiţele estradei erau aliniaţi cinci morţi, printre care o femeie cu veşmintele smulse de explozie şi un copil, fără a mai pune la socoteală fetiţa practic vaporizată.

— Aşa deci, spuse Malko cu amărăciune. Asta vă e revoluţia? Nici măcar nu l-aţi ucis pe vice-preşedinte.

Lincolnul se îndepărta greoi, escortat de motociclişti. Cu caroseria şifonată şi cu o pană de cauciuc.

Esperenza contempla spectacolul, cu privirea înnebunită şi cu chipul boţit de suferinţă. Brusc, scăpă din mâna lui Malko şi se urcă pe pervazul ferestrei. O fracţiune de secundă rămase în echilibru deasupra golului, apoi sări.

Capitolul XXI

Un câine agoniza pe marginea şoselei, cu botul deschizându-se şi închizându-se spasmodic. Felipe, poliţistul de la Digepol, nici măcar nu întoarse capul. De la începutul călătoriei, întâlniseră mai bine de douăzeci asemenea câini striviţi şi umflaţi, mâncaţi de vulturi.

Malko nici măcar nu reacţionă. Cu capul dat pe spate şi cu ochii închişi se chinuia să-şi învingă tremurul care-l cuprinsese.

Un atac fulgerător de malarie. Se îmbolnăvise chiar în seara sosirii lor la Maracaibo. În căutarea lui Tacones şi a lui El Cura. Ţinuse să vină personal. În plus, îi putea identifica, dar la Hotelul Vera-Cruz, unde ar fi trebuit să se afle după declaraţiile lui Esperenza, patronul pretinsese că nu-i cunoştea.

Două ore mar târziu, la Hotelul El Lago, Malko începuse să tremure ca o frunză, şi Felipe îl convinsese să se întoarcă la Caracas, unde avea să fie mai bine îngrijit.

Se îndreptau spre Cărora, un mic centru minier. Munţii care înconjurau lacul Maracaibo făcuseră loc unui soi de savană plină de cactuşi îngălbeniţi de arşiţă, piperniciţi şi jalnici.

Vechiul Falcon înainta greoi pe panglica de asfalt încins, şerpuind printre colinele pustii.

Chipul palid al micului ucigaş îl urmărea pe Malko, din cauza metisei indiene care murise de pomană. Era furios că Felipe îl forţase să se întoarcă la Caracas pentru a se vindeca de malarie, dar avea să se întoarcă la Maracaibo.

Drumul urca şi Falconul încetini. În vârful pantei dădură peste un cătun. O măcelărie în aer liber expunea sferturi de miei. Un alt negustor vindea hamace în culori vii şi vase de lut. Colibele somnolau sub soarele arzător şi nu se zărea nici ţipenie pe afară. Un enorm camion cu semiremorcă venind de la Caracas se încrucişă cu ei învăluindu-i într-un nor de fum.

Gol până la brâu, şoferul se aplecase în afară ca să respire puţin aer.

— Cât mai avem până la Barquisimeto? întrebă Malko.

— Două ore, zise Felipe.

Barquisimeto era la jumătatea drumului. Apoi, de la Valencia, se întâlneau cu autostrada spre Caracas.

Tăcerea se lăsă din nou. Se întâlniseră cu destul de puţine vehicule. De altfel, era ora siestei. Brusc, Felipe frână şi trase pe

dreapta.

— Vreau să urinez.

Malko vru să-şi dezmorţească picioarele şi coborî din maşină. Căldura era sufocantă.

Pe marginea drumului, deasupra unui mic mausoleu, văzu trei cruci. Se apropie şi citi trei prenume: „Miguel-Pedro-Maria” şi o dată: „18 ianuarie 1964.”

— De ce au fost îngropaţi aici? întrebă el. Curios obicei.

Felipe clătină din cap.

— Nu sunt îngropaţi aici. Aici au murit. De fiecare dată când are loc un accident mortal pe şosea, rudele pun o cruce în locul în care au fost ucise victimele.

Malko văzuse multe cruci de la Caracas. Se simţea din ce în ce mai rău. Tâmplele îi zvâcneau de febră, aproape că nu mai vedea şi avea impresia că stomacul îşi triplase volumul. Felipe îl privi cu nelinişte.

— Vă simţiţi bine? Nu vreţi să beţi ceva?

Malko duse sticla de Pepsi-Cola la buzele uscate, dar după două înghiţituri fu nevoit să renunţe. Lichidul îl umfla, dar nu-l răcorea. Mai avea încă şase ore de mers până la Caracas. Un adevărat supliciu. Nici avion, nici altă şansă de a-şi scurta tortura.

— Să plecăm, spuse el.

Dinţii îi clănţăneau atât de tare. Încât fu nevoit să strângă din maxilar cu toată puterea ca să nu scoată un sunet care i se părea ridicol.

Se afundă în banchetă, căutând o poziţie cât de cât comodă.

Deodată, din spatele lor, de după viraj, ţâşni un Volkswagen galben venind dinspre Maracaibo. Frână, ca şi când ar fi vrut să oprească, apoi acceleră şi îi depăşi. Zece metri mai departe însă, se întoarse perpendicular pe drum şi se opri. Malko nu-i dădu atenţie, dar înjurătura lui Felipe îl făcu să tresară.

Se întoarse cu greu. Portierele Volkswagenului erau deschise. Doi bărbaţi se îndreptau spre ei. Unul dintre ei ţinea în mână o puşcă de vânătoare cu ţeava tăiată, o armă teribilă de la mică distanţă.

Celălalt era Tacones Mendoza.

În mână ţinea pistolul P.08 pe care Malko îl cunoştea foarte bine. Purta aceiaşi ochelari pătraţi cu lentile negre.

Felipe scoase precipitat din torpedou un Colt automat de 11,43 pe care îl armă.

— Întoarceţi, spuse Malko. Sunt mai puternici decât noi.

Nu se simţea în stare să lupte.

Motorul Falconului scârţâi prelung. Primul ucigaş începu să alerge.

Felipe înjură printre dinţi, cu ochii în oglinda retrovizoare. În sfârşit, motorul se puse în mişcare. Una dintre roţile Falconului împrăştie pietrişul, stopându-l pe ucigaş. Acesta trase două focuri în momentul în care maşina făcea cale întoarsă.

Un mănunchi de gloanţe făcu ţăndări geamul din spate pe partea lui Malko.

Tacones Mendoza se răsucise pe călcâie şi alerga spre Volkswagen.

Falconul reuşi să coboare panta şi acceleră, vibrând din toate încheieturile. În plus, în acel loc, drumul era îngrozitor de desfundat. Timp de două sau trei minute, Felipe se concentră asupra volanului. Cu ochii închişi, Malko se lupta cu o migrenă atroce.

Îi deschise atunci când simţi derapajul violent al maşinii.

Zări peretele stâncos venind spre el şi-şi îndreptă instinctiv trupul. Cramponat de volan, venezueleanul reuşi să readucă Falconul pe şosea. Drumul şerpuia în lungi viraje ac-de-păr, care nu erau nici măcar semnalizate.

Malko întoarse capul şi avu senzaţia că mii de ace îl înţepau în ceafă. Mijii ochii şi zări undeva în susul drumului o pată mică şi galbenă: maşina ucigaşilor.

Felipe schimbă brusc viteza, pentru că drumul cobora, dar Falconul făcu un mic salt înainte. Venezueleanul mormăi printre dinţi nişte ameninţări îngrozitoare la adresa câinilor care-i închiriaseră coşciugul pe roţi.

Trecură prin faţa cătunului plin de hamace, ajungând pe platoul deşertic. În depărtare se zăreau munţii care înconjurau lacul Maracaibo. Cu crestele înnourate.

— Trebuie să ajungem la postul de poliţie din Sicare, spuse Felipe.

Malko îşi reţinu un geamăt. Avea gura îngrozitor de uscată şi luciri fugare îi treceau prin faţa ochilor, li venea să urle. Simţind focul interior care-l consuma. Felipe îl privi îngrijorat.

— Nu vă simţiţi bine?

Absolut deloc, dar nu era momentul s-o spună. Cu acceleraţia la podea, Falconul totuşi se tara.

— Nu putem să scăpăm de ei?

Felipe clătină din cap.

— Dacă ieşim de pe drum, în trei minute ne spargem toate

cauciucurile. Toate drumurile se înfundă.

Rulară în tăcere, apoi Felipe anunţă, după ce se uitase în oglinda retrovizoare:

— Iată-i.

Maşinuţa galbenă era la mai puţin de două sute de metri în spatele lor şi se apropia. Malko văzu piciorul tovarăşului lui strivind acceleraţia. Acul vitezometrului oscila între nouăzeci şi o sută...

Malko luă Colţul de pe banchetă şi deschise cu greu fereastra. Aerul rece îi făcu bine, atunci când se aplecă peste geam. Dar arma parcă ar fi cântărit zece kilograme.

Sprijinindu-şi cotul cu mâna dreaptă, încercă să ochească.

Capul i se învârtea. Pata galbenă a Volkswagenului îi dansa în faţa ochilor ca o fantasmă. Renunţă să ochească şi trase două focuri la întâmplare. Nu văzu unde se înfipseseră gloanţele, dar maşina galbenă coti violent spre dreapta, ieşind din linia lui de tragere.

Aparent, nu-i atinsese.

Epuizat, se aşeză din nou pe banchetă. Ar fi trebuit să se târască până la bancheta din spate, să spargă luneta şi să tragă de acolo, dar nu se simţea în stare.

Felipe strigă brusc:

— Atenţie!

Un şoc surd zgudui Falconul, şi Malko văzu lucirea portocalie pornită din puşca de vânătoare cu ţeava retezată. Rafala viza pneurile, dar fusese trasă prea sus. Până să-şi încarce armele ceilalţi, mai câştigară câteva secunde. Din fericire, drumul cobora din nou. Felipe se avântă pe viraje, fără să încetinească.

Le luă pe primele cu atâta brutalitate, încât Malko fu nevoit să se agaţe de ceva. Fiecare zguduitură făcea să-i treacă os prin os. Simţea o durere ascuţită şi perfidă. Nu ştia de ce să se teamă mai tare: să nu ajungă într-o râpă sau să nu fie burduşit cu plumbi. Ar fi dat orice pentru nişte cearceafuri albe şi un pic de odihnă. Brusc, îşi dădu seama că în delirul lui vorbise tare...

Pneurile lăsau la fiecare viraj câte o urmă din puţinul cauciuc pe care-l mai aveau, dar maşina galbenă dispăru din nou.

*

* *

Drumul urca iarăşi printre colinele pustii Felipe îşi şterse sudoarea de pe frunte şi-l privi pe Malko. Acesta părea că doarme, gâfâind uşor cu gura deschisă, cu capul lăsat pe spate pe banchetă. Ţinea pe genunchi Coltul cu încă şapte cartuşe în

încărcător.

Postul de poliţie de la Sicare era încă departe. Din când în când mai treceau printr-un cătun. În plus, fiind duminică, era puţină circulaţie. Singura lor şansă era să dea peste o patrulă anti-gherilă, din cele care controlau maşinile. În semi-delir, Malko gemu şi schiţă o mişcare. Coltul căzu pe podea şi alunecă sub banchetă. Felipe îi dădu tovarăşului lui un cot.

— Pistolul! Trebuie luat de-acolo.

Conducând cu o mână. Pipăi cu cealaltă sub banchetă, dar nu reuşi decât să facă maşina să devieze până la un metru de şanţ.

Cuvântul „pistol” ajunse cu greu la creierul lui Malko. Se culcă pe jumătate sub banchetă, şi-şi întinse mâna în căutarea armei. În acea poziţie sângele îi venea în cap şi avea impresia că presiunea i-l smulge de pe umeri. Se agăţă cu toată puterea de scaun ca să nu leşine.

Cu faţa lipită de podea, se lupta cu greaţa. Reuşi în sfârşit să apuce arma de ţeavă şi s-o aducă spre el centimetru cu centimetru. Se ridică, cu sudoarea şiroindu-i în ochi. Şi cu craniul torturat de febră. În mâna dreaptă ţinea Coltul. Vrând să-şi recapete suflul, se sprijini cu cotul de portieră.

În acelaşi moment, Felipe frână, evitând cadavrul unui câine umflat ca un burduf şi acoperit de muşte.

Forţa de gravitaţie îl proiectă pe Malko în faţă. Lovi cu braţul apărătoarea de geam. Şocul îl făcu să dea drumul pistolului, care dispăru în hăţişurile drumului.

Felipe opri atât de brutal, încât Malko aproape că ieşi prin parbriz. Venezueleanul sări afară primul. Căldura era înfiorătoare. Malko îl imită, prea copleşit ca să mai gândească. Simţea încă greutatea armei în mână. Filamente luminoase îi jucau prin faţa ochilor. Făcu câţiva paşi împleticiţi şi se opri. Dacă se apleca, leşina. Sângele îi pulsa asurzitor în tâmple.

Felipe înjură. Drumul era mărginit de o vegetaţie deasă şi ţepoasă, l-ar fi trebuit cel puţin zece minute ca să găsească Coltul.

Probabilitatea era foarte mică, şi în acel timp ucigaşii i-ar fi putut ajunge din urmă. Se îndepărtă şi alergă spre maşină. Malko stătea agăţat de portieră, cu gura deschisă, chinuindu-se să respire. Se trânti pe bancheta lipicioasă din cauza căldurii şi murmură:

— Iertaţi-mă…

Felipe ambreie motorul.

— Nu face nimic, spuse el.

În momentul în care luă virajul, botul maşinii galbene apăru în mijlocul drumului. Pierduseră secunde preţioase.

Venezueleanul trecu în revistă soluţiile cele mai nebuneşti: să facă stânga împrejur şi să se repeadă asupra maşinii urmăritorilor. Riscau să fie ucişi.

Să e ia pe un drum lateral, dar acesta nu ducea nicăieri. Ar fi fost obligaţi să fugă pe jos, fără armă, în munţi. Malko nu era capabil să alerge.

Absorbit de gânduri, neglijase să se uite în oglinda retrovizoare.

Simţi explozia împuşcăturii în acelaşi timp cu o zguduitură. Maşinal, făcu un ocol, redresă cu chiu cu vai maşina şi înjură. Maşinuţa galbenă se lipise de ei ca o insectă otrăvitoare.

Prin geamul Volkswagenului văzu ţeava puştii îndreptată spre ei, şi începu să meargă în zig-zag. Rugându-se să-l ţină cauciucurile. Dacă făcea o pană, nu puteau ajunge departe.

Felipe câştigă puţin teren şi speranţa îi reveni. Îi aruncă o privire lui Malko. Acesta era livid. Din sensul opus, dinspre Caracas, urca încet un enorm camion al firmei Creole Oil. Felipe zări chipul placid al şoferului. Trecând prin dreptul lor, acesta le făcu semn cu mâna.

În mintea venezueleanului încolţi o nouă idee. Dacă reuşea să ia destul avans şi să oprească unul dintre acei mastodonţi în aşa fel încât să blocheze drumul… Trebuia numai să-l convingă pe şofer, şi fără Colt, nu avea prea multe şanse…

— Reuşim noi, spuse el cu voce tare, încercând să-l îmbărbăteze pe Malko.

Acesta se chinui să surâdă. Percepea vag lumea din jur, de parcă ar fi fost învelit în vată. Dacă o voce în sinea lui i-ar fi spus că e în pericol, nu i-ar fi dat atenţie. În acel moment, se afla în biblioteca castelului de la Lizen, privind-o pe Alexandra printr-o cupă de Don Perignon.

— Fir-ar să fie! zise Felipe.

Indicatorul de benzină arăta că rezervorul era gol.

Cu toate acestea, cu un sfert de oră mai devreme, era pe jumătate plin. Felipe izbi furios cadranul cu palma, crezând că acul era blocat, dar acesta rămase în aceeaşi poziţie, oscilând uşor.

Gloanţele spărseseră rezervorul. În maximum cinci minute era obligat să se oprească.

Ucigaşii n-aveau cum să-i rateze. În deşertul pietros nici măcar un şarpe nu s-ar fi putut ascunde.

— Nu mai avem benzină, anunţă Felipe încordat. Ne-au spart rezervorul.

Viziunea Alexandrei îi pieri. Malko încercă să gândească, dar creierul îi era paralizat de febră.

— Îmi pare rău pentru pistol, spuse Malko. Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup. Opriţi maşina. Eu cobor şi dumneavoastră plecaţi mai departe. Pe mine mă vor. Veţi avea timp să vă ascundeţi.

Felipe trase o serie de înjurături de cele sfinte, apoi se uită cu coada ochiului la indicator. Nu se întâmplase nici o minune. Acul rămăsese tot la zero. Altfel spus, îi aştepta moartea.

Motorul Falconului mergea extraordinar de bine, de parcă ar fi simţit că parcurge ultimii metri. Aveau aproape un kilometru avans faţă de VW. Felipe se ruga să se deschidă pământul sau o piatră desprinsă din munte să se prăvălească peste cealaltă maşină, transformând-o într-un maldăr de fiare...

În faţa lor, drumul începea din nou să coboare. Felipe o luă la vale cuprins de furia disperării, chiar în momentul în care motorul gâfâi pentru prima oară.

Venezueleanul înjură din nou de cele sfinte. Nedrept din partea lui.

Timp de câteva minute, absorbit de viraje, nu se mai gândi la nimic, apoi în momentul în care apăsă pe accelerator să iasă dintr-o curbă, motorul tuşi şi se opri.

Felipe scrută peisajul din faţă. Pe fundul văii, zări un cătun cu douăsprezece case de chirpici. Poate că unul dintre locuitori avea o puşcă sau un revolver. În orice caz, nu avea de ales. Dădu la cheie de câteva ori, dar motorul nu mai porni.

Felipe îi scutură pe Malko.

— Trebuie să ne oprim aici şi să ne ascundem.

Maşinuţa galbenă nu se vedea. Aveau câteva minute avans.

Rulând la pas, ajunseră într-o mică piaţă şi Felipe opri în faţa unui hambar. Locul era pustiu, cu excepţia a trei sau patru măgari care rumegau melancolici o iarbă invizibilă cu ochiul liber.

Felipe arătă spre hambar.

— Ascundeţi-vă acolo, mă duc să văd dacă nu găsesc pe undeva o armă.

Plecă în fugă. Zări nişte tulpini de trestie de zahăr legate în snopi.

O amintire din copilărie îi reveni brusc în minte. Smulse imediat un mănunchi de trestii şi se duse în goană spre măgari. Le dădu pe la nas cu tulpinile din care curgea sucul dulce, apoi

lent. Se întoarse spre drum.

Toţi ca unul, măgarii o luară după el, rumegând de plăcere. Pe lângă ierburile prăfoase, ce le oferise el era un adevărat festin.

Înaintau însă cu o încetineală exasperantă. Când în sfârşit ajunseră în mijlocul drumului. Felipe aruncă pe şosea tulpinile de trestie. Cei trei măgari începură să rumege chiar în locul în care se aflau. Încântaţi de o asemenea pleaşcă. Erau mult prea leneşi ca să se deplaseze, atâta vreme cât aveau ceva de mestecat.

Felipe se îndepărtă în fugă, rugându-se la toţi sfinţii ca maşinuţa galbenă să se izbească de măgari…

Obţinea astfel o mică amânare.

*

* *

Diego Maina fluiera, cu mâinile bine strânse pe volanul enorm din lemn. Zgomotul motorului îi acoperea fluieratul, dar el ştia că fluieră, şi asta era de ajuns. În faţa lui. Drumul pustiu lucea în soare. Diego era însă obişnuit cu căldura. Crescuse în atmosfera jilavă a magherniţelor din jurul lacului Maracaibo. Tovarăşi de joacă îi fuseseră febra galbenă şi paludismul.

Îşi încordă cu mândrie mută şi ascunsă bicepşii enormi. Îşi iubea camionul, enormul Mack de 275 de cai putere, cu toate că trăgea cam greu la urcuş.

Pe seară, avea să ajungă la Maracaibo, la timp pentru cină. Pentru că era duminică, astă însemna cincizeci de bolivari în plus.

Nu-l deranja să lucreze duminica. Când nevasta lui îi reproşa acest lucru, îi răspundea că dacă Dumnezeu a făcut şapte zile. Le-a făcut ca omul să le folosească pe toate.

Se aşeză mai bine pe scaun, pregătindu-se pentru un lung urcuş. După el urma o coborâre, şi încă un urcuş, şi tot aşa până la Machango. În spatele lui, se aflau douăzeci şi cinci de tone de ţevi, conducte de oţel negricios, pe care compania „Creole” le folosea în cantităţi fantastice.

Pentru asemenea transporturi erau aleşi doar cei mai buni şoferi, pentru că cei nervoşi dădeau greş. 6 frână prea bruscă, şi conductele alunecau de pe platformă. Înfigându-se în cabină. Nimeni nu reuşise să găsească un sistem de securitate. De altfel, celor de la compania „Creole” nu le păsa decât de propria lor siguranţă. Nu-i înspăimânta că şoferii puteau muri zdrobiţi.

Cu conductele în spate, toate pantele erau coborâte cu viteza a doua şi frânele de-abia atinse, pentru că altfel, nu aveau altă soluţie decât să sară din cabină… Se auzi brusc sunetul unui

claxon şi Diego se uită în oglinda retrovizoare. O maşinuţă galbenă îl depăşi rapid.

După serpentine, urma platoul şi apoi coborârea Aceasta era uşoară. Diego rulă în continuare cu viteza a treia. Elastice, cauciucurile mari înghiţeau lin asfaltul. Diego era mândru de el. Cunoştea drumul pe de rost. Uneori, seara, când nu putea să doarmă din cauza căldurii, se aşeza în hamac şi recapitula toate virajele.

Astfel, acum urma un cătun pustiu. În timpul zilei nu era nici picior de om acolo. Drumul cotea uşor, după care urma un urcuş în linie dreaptă, lung de zece kilometri.

Ajunse la baza pantei. Maşinal, scoase din viteză o secundă, atinse din obişnuinţă claxonul şi trimise spre motor puterea celor 275 de cai, înainte de a-şi lua avânt, pentru a urca panta.

Botul camionului Mack luă curba şi Diego înjură în sinea lui. Maşinuţa galbenă se oprise în mijlocul drumului, la douăzeci de metri în faţa lui. Disperat, apăsă pe sirena de drum.

*

* *

Tacones Mendoza fu gata să ia unul dintre măgari pe capotă. Cele trei animale nu schiţaseră nici o mişcare atunci când VW pornit în urmărirea Faledonului ajunsese în dreptul lor. Farurile luminau pe sub pântecul animalului. Începu să înjure şi atunci zări Falconul. El Dorado nu mai putea să-i scape.

Cu un gest automat, îşi puse ochelarii negrii pe nas, luă pistolul P.08 de pe podea şi apăsă pe mânerul portierei.

— Să mergem, îi spuse el lui El Cura.

Acesta armă puşca, în care pusese alte două cartuşe.

Urletul claxonului camionului Mack îl făcu pe Tacones să tresară. Se întoarse şi văzu cum imensul tăvălug acoperă luneta. În momentul în care Tacones ieşi pe jumătate din maşină, partea din spate a Volkswagenului dispăru sub Mack.

*

* *

Diego apăsă cu toată puterea pe frână. Nu se mai gândea la masa de oţel din spatele lui, ci la maşinuţa pe care urma să o strivească cu cele treizeci şi cinci de tone. Paralizat, se agăţă de volan. Reflexele îi dispăruseră…

Cu groază, văzu partea din faţă a camionului înghiţind maşinuţa şi auzi scrâşnetul tablelor. Văzu acoperişul galben şifonându-se ca o batistă şi dispărând sub monstrul pe care îl conducea. Bărbatul prins în portieră fu tăiat în două ca o păpuşă

de câlţi şi aruncat în faţă. Înspăimântaţi, măgarii fugiră care-ncotro.

Un bubuit de tunet răsună în cabină. În momentul în care Mack-ul, frânat de resturile maşinii galbene, se opri, ţevile de doi metri alunecară fără putinţa de a fi oprite. Diego nici măcar nu avu timp să-i fie frică.

Laminat între cele douăzeci şi cinci de tone de oţel şi pereţii cabinei, muri urlând.

*

* *

Se lăsă din nou tăcerea, tulburată doar de clipocitul benzinei. După toate probabilităţile, camionul înghiţise maşina ucigaşilor; sub greutatea ţevilor, cauciucurile plesniseră şi Mack-ul părea că se înfipsese cu botul în asfalt. Din maldărul de fiare, numai partea din faţă a Volkswagenului galben scăpase.

Malko şi Felipe se apropiară în fugă.

Trupul lui Tacones zăcea pe şosea. Ţevile îl tăiaseră practic în două. În mână strângea încă pistolul P.08 cu care voia să-i ucidă. Tovarăşul lui se transformase într-o masă sângerândă de carne şi oţel. Încolăcit în jurul volanului. Enormul camion laminase practic maşina.

O bucată mare de conductă pătrunsese prin peretele de oţel din dreapta şoferului şi pulverizase parbrizul. Ca o ironie a sorţii, se oprise în ştergător.

— Ne-a salvat viaţa fără să ştie, zise Felipe.

Malko ocolise camionul prin spate. Brusc, văzu ceva mişcându-se în cabină.

— Felipe! Trăieşte.

Venezueleanul veni în fugă şi se urcă pe scăriţă.

Şoferul era înţepenit între o ţeavă şi partea din faţă a maşinii. Braţul stâng se mişca slab. Amândoi se întrebară cum reuşise să supravieţuiască. Malko uită brusc de malarie. Cu precauţii infinite, ajutat de Felipe, îl traseră afară pe şofer. Malko îşi dădu seama imediat că era pierdut.

Ţinea ochii închişi şi avea chipul ca de ceară. Două jeturi lungi de sânge îi ţâşneau ritmic din nări. Avea probabil hemoragie cerebrală. Îl întinseră încet pe asfalt, sprijinindu-i capul pe o pernă luată din maşină.

Era un bărbat de cincizeci de ani, cu trăsături puternice şi simpatice, neras şi cu părul încărunţit. Malko îl privi gânditor. Ar fi vrut să facă ceva pentru acel necunoscut care, fără să vrea, îşi dăduse viaţa pentru ei.

Se auzi un scrâşnet de frâne urmat de nişte exclamaţii. O maşină americană veche oprise lângă ei. Din ea ieşi o întreagă familie. Tatăl înaintă, aruncă o privire rapidă şi ridică din umeri.

— E terminat.

Se urcă în maşină şi plecă. Apărură şi alţii. Se opriră, rămaseră un timp, apoi plecară din nou. Promiţând să anunţe poliţia şi ambulanţa.

Lui Malko i se părea că ceea ce vedea era propriul lui sânge. Se simţea îngrozitor de trist şi absolut neputincios. CIA făcea minuni, dar nu-l putea salva pe acel bărbat care agoniza pe marginea drumului, pentru că nişte tineri avuseseră chef să se joace de-a revoluţia.

Omul se mişca în continuare spasmodic, dar sângele curgea mai încet. O baltă mare se lăţea pe asfalt. Cei adunaţi în jurul lui în cerc îl priveau în tăcere, femeile îşi făceau semnul crucii şi apoi plecau. Bărbaţii îl contemplau în tăcere pe muribund. În Venezuela, moartea era ceva obişnuit.

Atunci când sosi ambulanţa, Diego nu mai respira demult. O femeie îi pusese în mâinile mari un şirag de mătănii negre. Malko îi ştersese sângele de pe faţă, şi bărbatul părea adormit.

*

* *

Camionul Companiei „Creole” încetini şi mai tare pentru a lua virajul. Ajutorul de şofer era treaz şi privea peisajul.

— Atenţie, spuse el, aici a murit Diego luna trecută.

Şoferul ridică din umeri.

— Şi ce dacă? N-a avut noroc, asta-i tot. Nu poţi să ghiceşti că vei da peste o maşină oprită în mijlocul drumului. Diego era un şofer bun.

Şi ei aveau în spate douăzeci şi cinci de tone de oţel, care la prima manevră greşită i-ar fi strivit. Eternele ţevi pe care compania le înfigea în jurul lacului Maracaibo.

Pentru orice eventualitate, şoferul încetini şi mai tare. Îl cunoscuse bine pe Diego. Apărură şi cocioabele cătunului, la fel de pustii ca întotdeauna. Ajutorul de şofer tresări brusc. Pe partea dreaptă a drumului, aproape în mijlocul satului, fusese ridicată o movilă mică în vârful căreia se afla o cruce de marmură neagră, înaltă de trei metri. În treacăt, cei doi avură timp să citească inscripţia cu litere de aur: „Diego” şi data.

Ajutorul de şofer nu-şi revenea.

— Măi să fie, zise el, în timp ce camionul lua viteză, n-aş fi crezut niciodată că Diego are atâţia bani să-şi plătească o

asemenea cruce.

— Probabil că au făcut-o colegii, răspunse şoferul, puţin gelos.

Ajutorul de şofer se răsuci şi mai tare, pentru a admira crucea, aflată alături de cioturile de lemn putred cu care tovarăşii lor jalonaseră drumul Caracas-Maracaibo.

Rahat, sunt unii care nu respectă nimic, murmură el.

O mână anonimă pictase cu vopsea albă o inscripţie mare chiar pe soclul crucii:

„Viva Guevara!”

CUPRINS

Capitolul I.....5
Capitolul II.....14
Capitolul III.....24
Capitolul IV.....39
Capitolul V.....45
Capitolul VI.....55
Capitolul VII.....59
Capitolul VIII.....65
Capitolul IX.....73
Capitolul X.....84
Capitolul XI.....90
Capitolul XII.....96
Capitolul XIII.....106
Capitolul XIV.....117
Capitolul XV.....123
Capitolul XVI.....128
Capitolul XVII.....138
Capitolul XVIII.....143
Capitolul XIX.....151
Capitolul XX.....157

Capitolul XXI.....166

CUPRINS.....178

– Eu sunt SAS, spuse el.

Geamul fu coborât, și Malko zări țeava unui pistol îndreptată spre el. Lumina unei lanterne îl orbi și se stinse imediat. Americanul scoase o exclamație și deschise portiera, cu un pistol Beretta cu țeava scurtă în mână.

– Ce s-a întâmplat?

– Am noutăți, spuse Malko...

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo
- Un agent CIA în Congo
- Numele de cod: „El Diablo"
- Yggdrasil - manipulare satanică
- Răzbunarea lui Saddam Hussein
- Moarte în Jamaica
- Escală la Gibraltar
- Viză pentru Cuba
- Dans macabru la Belgrad
- Ciuma neagră din Bagdad
- Aurul de pe râul Kwai
- Spânzurații din Bagdad
- Sirena diabolică
- De veghe în Israel
- Misterul din Pago-Pago
- Pantera de la Hollywood
- Bali, paradis mortal
- Balul contesei Adler
- Proscrișii din Ceylon
- Magie neagră la New York
- Ciclon la ONU
- Un spion la Vatican
- Prim[illegible]ră la Varșovia

PREȚ 3

ISBN 973-9138-69-1